ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6ον ΑΡΙΘ. 415
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΠΕΜΠΤΗ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Δραχ. 10.— ἑξάμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

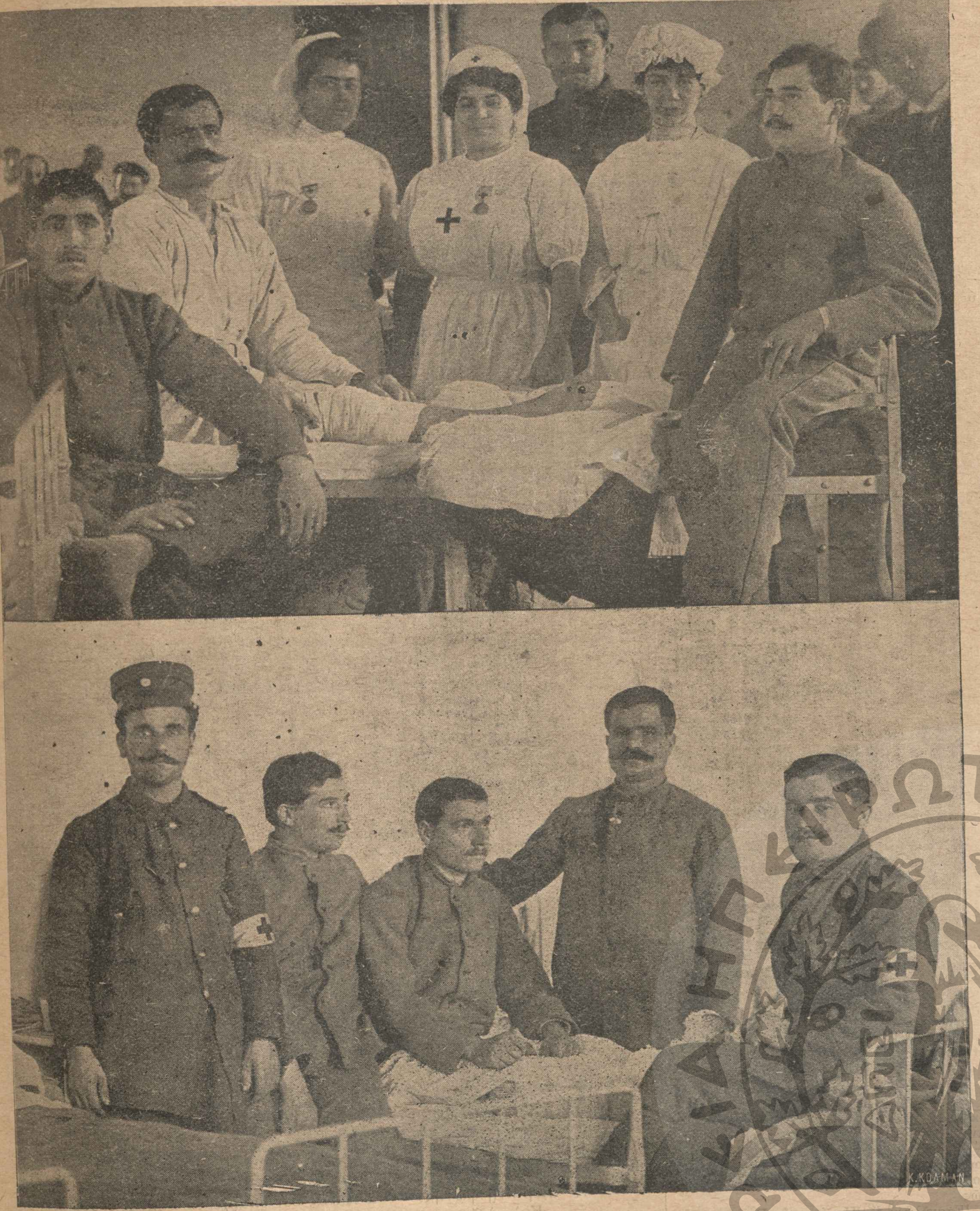

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ: *Τραυματίαι τοῦ πολέμου εἰς Νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν.*

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἐδιάβασα πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν «Ἑλλάδα» ὅσα «ὁ Μόνος» ἔγραφεν εἰς τὴν στήλην τῶν «ἐντυπώσεων» ὑπὸ τὸν τίτλον «Δικαίωμα ;» λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἀνόμου ἀλληλοαγωγῆς δύο ἐγγάμων καὶ τῆς ἀσπλάγχνου ἐγκαταλείψεως τῶν τέκνων των.

Ἐὰν «ὁ Μόνος» κατέκρινε μονομερῶς τὸ συμβάν, δὲν θὰ ἐλέγαμε τίποτε, ἀλλ' ὅταν θέτῃ τὸ ζήτημα κοινωνικῶς καὶ κατακρίνῃ τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας χρειάζεται ἀπάντησιν. Οἱ φιλόσοφοι, οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ αἱ ριζοσπάστιδες σουφραζέττες δὲν πολεμοῦν διὰ νὰ κατακρημνίσουν τὸ οἰκοδόμημα τῆς σημερινῆς κοινωνίας, τὴν οἰκογένειαν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ οἰκοδόμημα κατακρημνίζεται ἀφ' ἑαυτοῦ του, ὅταν εἶνε σαθρὸν καὶ δὲν ἔχει στερεὰς βάσεις. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου εἶνε ἡ βάσις πάσης ἠθικότητος καὶ συνεπῶς τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀνεγειρόμενον οἰκοδόμημα τῆς οἰκογενείας θὰ εἶνε στερεόν· ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας τὸ ὑπὸ τὰς σημερινὰς κοινωνικὰς συνθήκας τοιοῦτον τὸ ὁποῖον βασίζεται ἐπὶ τῆς δουλείας τοῦ ἀτόμου καὶ πρὸ πάντων τῆς γυναικός, εἶνε ἑπόμενον μὲ τὸ πρῶτον φύσημα τοῦ ἀνέμου νὰ καταρρεύσῃ.

Ὅταν ὁ γάμος στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀνεξαρτήτου ἀτομικῆς βουλήσεως καὶ εἶνε συνέπεια τῆς φυσικῆς ροπῆς καὶ ἕλξεως δύο ὁμοίων ὄντων πρὸς συνένωσιν καὶ παραγωγὴν τελειοτέρου ὄντος, τότε ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε φυσικός, σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, καὶ τὸ οἰκοδόμημα τῆς οἰκογενείας στερεόν. Ὁ σημερινὸς ὅμως γάμος κάθε ἄλλο εἶνε ἢ τοιοῦτος, ἡ γυνὴ εἶνε δούλη τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀμφότεροι δοῦλοι τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν. Ἡ γυνὴ μὴ ἔχουσα προσωπικὴν ἐλευθερίαν καὶ συνεπῶς μὴ οὖσα οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος νὰ διαθέτῃ ἑαυτὴν ὡς βούλεται, δὲν νυμφεύεται κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας τὸν ἄνδρα ποῦ πραγματικῶς τῆς ἁρμόζει, ἀλλὰ πωλεῖται ὑπὸ τῶν γονέων της ἢ ἀφ' ἑαυτή της, ὁρμουμένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, εἰς ὁποιονδήποτε τῆς παρέξει ἀφθονώτερα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰς συνεπείας τῆς παραβλέψεως τῶν φυσικῶν ὅρων.

Ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἁλυσίδων τοῦ ὑμεναίου οὕτως στερηθὲν τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας ἄτομον, εἶνε ἑπόμενον νὰ ἐπαναστατήσῃ καὶ σπάσῃ τὰς ἁλύσεις, ὅπως ἀνακτήσῃ τὰ ἀσυνειδήτως πωληθέντα ἐν τῷ ἐμπορίῳ τοῦ γάμου φυσικά του δικαιώματα.

Ὅταν ὁ γάμος εἶνε ζυγός, ὅπως «ὁ Μόνος» τὸν θέλει, τότε ὁ πτερωτὸς βλαστὸς τῆς Ἀφροδίτης ἔχει δικαιώματα ἀπελευθερωτοῦ καὶ οἱ ὑπὸ τὸν βάρβαρον τοῦτον ζυγὸν τῶν συνθηκῶν τῆς σημερινῆς κοινωνίας δουλεύοντες, ὑψώνουν ἀνδριάντα εἰς τὸν ἀπελευθερωτὴν καὶ ἐξυμνοῦν τὴν ἀνδρείαν του.

Ὁ γάμος πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς βάσεις τὴν φυσικότητα, τὸ ὡραῖον, τὴν ὑγείαν, τὴν ὁμοιότητα τῶν ἰδιοσυγκρασιῶν καὶ ψυχικῶν διαθέσεων, καὶ ἐν γένει τὴν ἁρμονίαν. Ὄχι μόνον ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία ἀλλ' ἡ ἀτομικὴ δουλεία εἶνε ἡ αἰτία τῆς κατακρημνίσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ οἰκοδομήματος.

Οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας θέλουν ὄντα ἀνεξάρτητα, αὐτεξούσια, αὐτόβουλα, αὐτάρκη, αὐτοσυνείδητα, αὐτοσέβαστα, αὐτοϋπεύθυνα· καὶ ὅταν τὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας ἔχουν τὰ προσόντα αὐτά, ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἀποτελεῖ πῦργον ἀσάλευτον.

Σαλαμὶς «ΛΑΕΡΤΗΔΗΣ»

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

— Παρὰ τὴν Μανωλιάσσαν διεξήχθη μάχη πεζικοῦ, καθ' ἣν οἱ ἡμέτεροι κατέλαβον σημαντικὸν ὕψωμα, ὁπόθεν ὁ ἐχθρὸς ὑπεχώρησε μὲ μεγάλας ἀπωλείας.

— Οἱ πρεσβευταὶ τῶν Δυνάμεων εἰς τὸ Λονδῖνον ἐπεσκέφθησαν διαδοχικῶς τὸν σὲρ Ἔδ. Γκρέϋ καὶ συνεζήτησαν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων.

— Ὁ πληρεξούσιος τοῦ Μαυροβουνίου κ. Πόποβιτς, ἐπισκεφθεὶς τὸν Σὲρ Ἔδ. Γκρέϋ κατ' ἐντολὴν τῆς Κυβερνήσεώς του, ἐδήλωσεν ὅτι τὸ Μαυροβούνιον ἔχον ἀπόφασιν νὰ καταλάβῃ πάσῃ θυσίᾳ τὴν Σκόδραν, ἐννοεῖ νὰ περιλάβῃ τὴν πόλιν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Κράτους, ἀποκροῦον κατηγορηματικῶς πᾶσαν ἄλλην λύσιν.

— Εἰς τὰ Δαρδανέλλια ἡ ἔλλειψις τῶν τροφίμων εἶνε μεγάλη. Ὁ στρατὸς κατέλαβε τὰς οἰκίας τῶν Ἑλλήνων, ἐκδιωχθέντων κακὴν κακῶς.

— Ἐπανῆλθεν ἐξ Ἠπείρου ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΠΑΡΕΦΡΟΝΗΣΕ

Θὰ ἔχετε ἀκούσῃ διὰ μερικὰ ὕπουλα μαστοφόρα ζῶα, ποῦ ἀφίνουν ἥσυχα-ἥσυχα τὸν βοσκὸν νὰ τ' ἀμέλξῃ καὶ γεμίσῃ τὴν βεδούραν του ἀπὸ γάλα καὶ ἔπειτα τὴν τελευταίαν στιγμὴν μὲ μίαν κλωτσιὰν ἀνατρέπουν τὸ δοχεῖον καὶ ἡ κάθε πρωτινὴ καλωσύνη των μουντζουρώνεται καὶ χάνεται μαζῆ μὲ τ' ἀναμενόμενα κέρδη καὶ τοὺς κόπους τοῦ βοσκοῦ· τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν μοῦ κάμνει ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν μὲ τὴν ἀνάποδην διαγωγήν του. Εἰς τὴν ἀρχήν, εἰς τὰ μέσα καὶ εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς ρήξεώς του ἐχαμογελοῦσε συνεχῶς καὶ ἀνοικτόκαρδα, μᾶς ἐχάριζε μὲ γενναιότητα τὰ φιλοδωρήματα τῶν ὡραίων ἡλιολούστων ἡμερῶν του, τὴν γλυκειὰν θαλπωρὴν μίας μαλακῆς θερμότητος.

⁂

Καὶ ἐνῷ ὅλοι τὸν ὑμνούσαμεν καὶ τὸν εὐλογούσαμεν, εἴμεθα ἕτοιμοι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας νὰ τοῦ ἀπευθύνωμεν ἕνα μεγάλο καὶ ἀπειρομέγεθες «εὐχαριστῶ» διὰ τὴν τόσην καλωσύνην του, αἰφνηδίως ὁ κύριος αὐτός, σὰν ὕπουλο καὶ δύστροπον ἀγριοκάτσικο, δίνει μίαν ἀπότομην πεισματάρικην κλωτσιάν, τῆς ὁποίας νὰ ἀνατρεπτικὰ ἀποτελέσματα ἦσαν τόσον αἰφνήδια καὶ ἀπροσδοκήτως παγερά, ὥστε δὲν μᾶς ἄφισε δύναμιν οὔτε διὰ νὰ τὸν ὑβρίσωμεν, ὅπως τοῦ ἔπρεπε.

⁂

Τυλιγμένος μέσα εἰς τὸ παλτόν μου, χιλιοκουμβωμένος καὶ μὲ τὴν θερμάστραν, ποῦ ματαίως ἀγωνίζεται νὰ ἐξουδετερώσῃ τοὺς θυμοὺς τοῦ ἀνυποτάκτου αὐτοῦ κυρίου, ἀποφασίζω, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ ἔβγω εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ νὰ τοῦ ψάλλω τὸν ἀναβαλλόμενον κατὰ πρόσωπον, νὰ ξεσπάσῃ μὲ τὴν πένναν τοὐλάχιστον καὶ νὰ τοῦ ἀραδιάσω ὅλου τοῦ εἴδους τὰς ἀρὰς καὶ ἐξόρκια, ποῦ ἠκούσθησαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἀλλά, ἐνῷ εὑρίσκομαι εἰς τὸ στάδιον τῆς συλλήψεως τοῦ ὑβρεολογίου καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ ἀρχισυντάκτου, ὁ τελευταῖος μὲ ὕφος ἐπικουρείου ἀπαθείας μοῦ ἀπαντᾷ.

— Ἄφισέ τον νὰ κουρεύεται παρεφρόνησε καὶ εἶνε ἀκαταλόγιστος.

Ὁ Μόνος

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΑΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(LECONTE DE LISLE)

Σιωπηλός, μὲ τοὺς γρόθους στὰ δόντια, μὲ ράχη σκυμμένη,
Μέσ' στῶν δυό του φτερῶν τυλιγμένος τὴ σκέπη,
Πάνω σὲ ἄκρη βουνοῦ ποῦ τὰ χιόνια κρατοῦν σκεπασμένη,
Μιὰ νυχτιὰ ὁ Κατάρατος στέκει καὶ βλέπει.

Τῆς γῆς κάτου ἁπλώνουνται οἱ μαῦροι κι' ἀπέραντοι κάμποι,
Τὶς στεριές της οἱ θάλασσες δέρνουν μὲ λύσσα,
Ἀπὸ πάνω οὐρανὸς μὲ τὸ σύμπαν ὁλόφωτος λάμπει,
Μ' αὐτὸς μόνο τὴ τρίσβαθη βλέπει τὴν πίσσα.

Τὰ αἱματόσταχτα μάτια ἴσια τὸ βόθρο κοιτάζουν
Ποῦ τὸν ἔχ' ἡ Ζωὴ μὲ φορτοῦνες γεμᾶτο,
Ποῦ ἄνθρωποι καὶ ζῶα μυριάδες γεννιοῦνται καὶ βράζουν,
Σὲ ὠργισμένων αἰώνων τὸν ἴσκιο ἀποκάτω.

Ὡσαννὰ ταπεινότατ' ἀκούει κι' ἀναβαίνουν σμιγμένα
Μὲ φονιάδων κραυγές, μ' ἐπινίκια τυράννων,
Παρακάλια λαῶν τοῦ σταυροῦ θλιβερά, ἀπελπισμένα,
Καὶ δικαίων ποῦ ὁ βόρβορος πνίγει τῶν πλάνων.

Τέτοιος πένθιμος ἦχος, ποῦ ἀπ' τοῦ ἄμοιρου κόσμου τὸ στόμα
Βγαίνει ἀφότου γεννήθη καὶ φέγγει φῶς μέρας,
Πιὸ ἀδάμαστος, ἄγριος, βαρὺς κι' ἀπ' τὸ μῖσός του ἀκόμα,
Ὁλοτρόγυρα βόϊζε στ' ἀθάνατο τέρας.

Στοὺς δυσμέτρητους χρόνους ποῦ ἡ πρώτη του δόξα φωτοῦσε
Τὴν αὐγὴ τοὐρανοῦ—μ' ἕνα πήδημα φτάνει.
Καὶ τῆς μαύρης του μοίρας τὴ φρίκη καθὼς ἐθωροῦσε,
Τὰ θεότρανα σπλάχνα του ρῖγος τὰ πιάνει.

Στρεφοαπλώνει τὰ χέρια, ζαρώνει τὰ νύχια, καὶ κράζει
Τῶν ὀνείρων ὁ πρῶτος, τ' ἀρχαῖο τὸ θῦμα.
Κ' ἡ φωνή του πιὸ πέρ' ἀπ' τοὺς ὄμορφους κόσμους τραντάζει,
Ποῦ τοὺς λούζει τῶν ἥλιων τ' ἀπέραντο κῦμα.

«Οἱ μονότονες μέρες—βροχὴ φοβερή! πλημμυροῦνε
Τὴν αἰώνια ζωή μου καὶ δὲν τὴν γεμίζουν,
Περηφάνεια, χωλή, ἀπελπισία—τοῦ κάκου μὲ σκοῦνε
Ὡς κ' οἱ ἀγῶνες κ' οἱ λύσσαις βαραίνουν, συγχύζουν.

Ὅσο ψεύτρα καὶ πλάνα ἡ ἀγάπη, ἄλλο τόσο τὸ μῖσος!
Ἤπια θάλασσα ἀπ' ἄγονα δάκρυα καὶ πάθια!
Κεραυνοὶ καὶ μυριόκοσμοι! Πέστε, πλακῶστέ με κ' ἴσως
Ὁ ἅγιος ὕπνος μὲ πάρῃ στὰ μαῦρά του βάθια.

Κι' οἱ δειλοὶ ποῦ εὐτυχοῦν, κ' οἱ φτωχοὶ κολασμένοι ὡς τοῦ τρίτου
Τοὐρανοῦ θὲ ν' ἀκοῦν τὰ λαμπρὰ τότες ὕψη
Ν' ἀνεβαίνῃ φωνή: — «Σατανᾶς δὲν ὑπάρχει!»—Μαζί του
Καὶ τὸ ἔργο τῶν ἔξη 'μερῶν θὲ νὰ λείψῃ!»

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης ἀφήγησις γραμματίου εἰς τὴν εὐζωνικὴν γλῶσσαν

4 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Κὶ κάθητι ποῦ λιὲς ἡ γρηὰ κὶ τὰ λέει λάου, λάου οὖλα ἀπ' τ' κουρφὴ ὡς τοὺ μπάτου. Σὰ νὰ σιγουκατάλαβι οὑ λουχίας περὶ τίνους ἰπρόκειτο κὶ μιὰ γίνιτι κόκκινους-κόκκινους κὶ μιὰ κίτρινους σὰ τοὺ φλουρί.

— Ἄει γρηγιὰ τσ' λιέει κὶ θὰ προυβῶ εἰς ἀνακρίσεις.

Φεύγει ἡ γρηγιὰ θρηνουλουγόντας κὶ τοὺ στρὶβ κι' αὐτούνους μὶ τρόπουν ἰπιδέξιουν.

Κὶ νὰ φτάν' οὑ Πλιακούρας.

— Κρίψ μαύρη μ', τ' λιέου.

— Τ' εἶν' οὐρ Μήτρου μ' λιέει.

— Ρουτᾶς ζουντόβουλο τί εἶν'; Οὐρ'κουτούλιαγκα κνέλι γιὰ γάτα ἔσφαξις χτές;

— Κνέλι κὶ τὄφαγι οὑ λουχίας οὑ ἀφλότμους, λιέει.

— Οὐρ' τί κνέλι χαντακουμένι, γάταρους ἦταν.

— Γάταρους;

— Χά.

Πάμι τ' λιέου μαύρι κὶ τοὺν μαγαρίσαμι τοὺ λουχία. Γρουσουζλιὰ τ' κάναμι. Τοὺ κουλάσαμι τοὺν ἄνθρουπου. Κι' οὑ ἀφλότμους οὑ Πλιακούρας σκάει τὰ γέλοια κι' ἀνακουκουρδίζιτι. Κὶ ἰντέχνους κατόπιν στιριώνει τοὺ λουχία—Ἀνάπουδου τοὺν λιέγαν—ἰένα τραγούδ' οὑ ἄτμους γιουμάτου κουρουϊδίγια:

Οὐρ' τί χουνέρι γίνηκι
σ' αὐτούνουν τοὺν Ἀνάπουδου
νὰ φάῃ κὶ νὰ μαγαριστῇ
οὐλόκληρου τετράπουδου.

Κὶ κατόπιν τοῦ πιριστατικοῦ τούτου, οὑ Ἀνάπουδους μᾶς ἔτριζι τὰ δόντια σὰ μᾶς ἔγλιπι.

— Ἄει ζαχάριαααααα, φώναξι.

Κὶ μεῖς ἰχιφρουνοῦντις ἐτρέχαμιν νὰ φύγουμιν κατιπειγόντους.

Κὶ δὲν ἦταν αὐτούνου μουνάχα. Οὑ ἰπιλουχίας οὑ Μπαλαούρους μπαίνουντας σ' ἕνα μαγαζὶ ἔπιγι μουνουρούφ' μιὰ θιουμπουτίλια σπίρτου τοῦ καμινέτ' ἀντὶς γιὰ κνιάκ. Κὶ ταῦτα κὶ πουλλὰ κὶ πλεῖστα παρούμοια ἰστάθηκαν, ὅταν ἰφνιδίους διατάξιτι ἡ μιτατούπισίς μας. Ἰπρόκειτο νὰ καταδιώξουμιν μπουλούκια ἀποὺ Τούρκς ποῦ ἀφοῦ τ' γλύττουσαν ἀπ' τοὺ Σαραντάπουρου φουλιάσαν κεῖ γύρου. Κὶ σπεδουμιν, κὶ ἰτοιμαζούμιθα κὶ μπαίνουμιν στὴ γραμμὴ κὶ μὶ τοὺ ἰμπρὸς μὰρς τραβάμι μπρός.

⁂

— *Ὁ Θεατρίνος.*

Δέκα τοῦ Οὐχτώβρ. Διαταὴ νὰ φύγουμ' ἄμεσους ἀπ' τσ' Λαζαράδις γιὰ τοὺ Ράχουβου. Φουροῦμι τσ' γκράδις, δένουμι τὰ φυσικλίκια κὶ μπαίνουμ στ' γραμμή. Οἱ καβαλαρέοι τμάζουν κὶ σλώνουν τ' ἄλογα. Τοῦ προυβουλκὸ τμάζιτι. Ἡ τρουμπέτις χτπᾶν. «Ρατατατάμ». Οἱ γαλουνάδις τρέχουν σὰ δῶ κὶ σὰ κεῖ κὶ δίνουν διαταγές. Καβάλα οὑ Διγιάδουχους κὶ κντὰ οὑ πασπιστὴς κὶ τοὺ ἰπιτλείου οὖλου τρουγυρίζουν κὶ ἰπιβλιέπουν. Χλιμντρᾶν τ' ἄλουγα κὶ τρουμπέτις οὖλου κὶ βαροῦν.

Σγά, σγὰ τραβάμι μπρόσh. Πίσου ἔρχιτ, τοῦ Πιζκό, τοὺ μχανικό, ξουπίσου οἱ καβαλαρέοι κντὰ τοῦ προβουλικὸ, διξὰ κὶ ζιρβὰ οἱ γαλουνάδις κι' οὑ Διγιάδουχους μὶ λουρνιὸν στὰ χέργια. Κι' ἀκόμα ξουπίσου κντὰ ἀπ' τσ' ἄλλις οὑ θιγιατρίνους οὑ Κουντουγιάνς μὶ μιὰ μόστρα γιουμάτ καραμέλις, τσουκουλάτις κὶ τσγάρα γιὰ τοὺ στρατό. Κόβουμ' δρόμου κὶ δρουμάκι κι' αὐτούνους οὑ ἀφλότμους τρέχει ἀποὺ κντὰ σὰ ζαγάρ. Πιρνάμι ἡμεῖς ἕνα βουναλάκι, ἀνιβαίνουμι τὰ κατσάβραχα σὰ τὰ κατσίκια κὶ χονούμαστι στοὺ κάμπου. Τὰ ἰὐζουνάκια ἀρχίζουν τοὺ τραγούδ. Κὰπ' κάπ' πέφτουν κὶ καμπόσις τφικιές. Σγά, σγὰ τοὺ τραγούδ τοὺ πέρνουν κὶ γαλουνάδις. Λιὲς οὐρ' πδὶ ὅτ' παγαίναμι στοὺ χρὸ κι' ὄχι στοὺ πόλμου. Πίνουμι ρακὶ ἀπ' τὰ παγούρια κὶ μᾶς κόβιτι κι' ἡ δίψα κι' ἡ κουρασ. Κόβουμι ἔλατα κὶ στουλζόμαστι. Ἰκειὸς οὑ ἀφλότμους οὑ Πλιακούρας δὲ φαίνητι πθινά. Κάπ, θἄταν τοὺ ζαγάρ κὶ θὰ κλιφτουλόγαγι. Κουντουζγεύουμι στοῦ Ράχουβου κὶ λαβένουμι τὰ κατάλληλα μέτρα. Γιουμίζουμι τὰ τφέκια κὶ στοὺ μουμέντου βάζουμι ἰφ' ὅπλου λόχη. Μόλς φαίνουντι μακρυγιὰ οἱ μναρέδις. Ἄει οὐρὲ μαύρου φειδ' κὶ κουλουβὸ π' θὰ φάῃ τὴ Τουρκιὰ ἀνακράζου. Ἴχαμι φτάσ' τόσου σμὰ ποῦ φνόνταν τὰ προυχώματα τοὺν Τουρκῶνε. Μπρρρρ μπαμ! σκάει τοῦ πρώτου κανόνι.

Πέφτ' ζιρβὰ ἡ γιουβὶς κὶ σκάει σὰ βαριλότου ἡ ἀφτότμ'. Πρινηδὸν ἡμεῖς κὶ σούρνουντας κὶ μπουσουλόντας τραβάμι μπρουστὰ ρίχνουντας κὶ καμμιὰ σφιρούλα. Πίσου τοὺ προυβουλκό μας θιρίζ Τουρκαλάδις.

⁂

— ***Τὰ κανόνια βροντᾶν.***

Πέφτουν μπαταργιὲς ποῦ ξικουφαίνουν. Οὖλους οὑ στρατὸς εἶν μαζουμένους ἰκεῖ. Τὰ κανούνια βρουντᾶν κὶ βρουντᾶν. Μ' πέρνουν τ' ἀφτία κὶ μ' ζαλίζουν τοὺ μυαλό. Μιὰ γιουβὶς δκή μας σκάει μιτὰ πατάγου ἰπὶ τοῦ προυβλείου τοὺν φισάδων κὶ τσ' κάν' στάχτ κὶ κουρνιαχτό. Πέρνουμι φουτιὰ κὶ μεῖς κὶ γιούργια μπουστὰ μὶ τσ' λόχες.

— Ἀλλὰχ μπιλαλάχ, σκούζουν οἱ φσάδις.

— Οὐρ' τί Ἀλλὰχ κὶ κακό σας ψυχρό σας χρόνου, λιέου ποῦ θὰ σᾶς ἀντιρουκόψου. Μέσ' τὴ φτιὰ οἱ γαλουνάδες μας μὶ τοὺ κμποὺρ στὰ χέρια μέσα κὶ μεῖς, μέσα κὶ παραμέσα. Σκουρπᾶν οἱ φσάδις οἱ ἀφλότμ' σὰ τὰ τραγιά. Κατ' ἰὐθεῖαν στοὺ χουργιὸ ἡμεῖς. Ἔρμου κι' ἄλαλου τοὺ χουργιό. Ἔρμα τὰ μαγαζὰ ἔρμ' κι' οἱ δρόμ. Κλειστὰ παράθυρα κὶ πόρτις οὐκ εἶν φουνὴ οὐκ εἶν ἀκρόασις. Σὶ κάνα δρουμάκου ἀγναντεύου κάνα σκουτουμένου φισᾶ.

Κι' οὑ θιγιατρίνους οὑ Κουντουγιάνς

Γαϊτάνι γύρου τ' τοὺ αἷμα. Σὰ παρὰ προύλια γλιέπου στοὺ δρόμου ἕνα μαντραβέλι. Πουρπάταγι τοὺ μαύρου μουναχούλι τ' ξισαμάρουτου κὶ ξικαπίστρουτου.

— Ἄλτ οὐρὲ τιτράπουδουν, τ' λιέου.

Κι' αὐτούνου τοὺ ζουντόβουλου τσνάει κὶ τοὺ βάζ τσ' πλάλις. Πάου νὰ σκάσου κὶ γυρίζου στοὺ στρατό. Δουλειὰ μὶ τοὺ σακκὶ ἰκεῖ. Τὰ σκαμπανάκια σκάβαν λὰκς κὶ θάβαν τσ' σκουτμένς. Ἀλλνοῦ ἔμιν' ὄξου τοὺ πόδ κι' ἀλλνοῦ τοὺ χέρ. Κὶ τ' ἀφλότμα τὰ κουράκια ποῦ τὰ μρυζόνταν οὖλα αὐτοῦνα γυρουβουλιάζαν ἀπάν ἀπ' τοὺ στρατό. Οὐλίγουν παραπιρούλια οἱ κὺρ νουσουκόμ' δέναν τσ' λαβουματιὲς τοὺν λαβουμένουν. Κι' αὐτοῦνοι οὔτι φνάζαν ἀπ' τοὺν πόνου, μάϊδι βόγγαγαν. Θηριὰ τ' ἀφλότμα.

Δὲ μπουράου νὰ βαστάξου ἄλλου. Γλιέπου τὰ κανούνια ποῦ πίραμι λάφρα, γλιέπου μιὰ κουριλιάρα σμαία τοὺν ἐσάδουν κὶ τοὺ σκάου ξανὰ γιὰ τοὺ χριό. Τοὺ πείρ' ἀπόφασ' νὰ σπάσου τ' πρώτ' πόρτα κὶ νὰ εἰσουρμήσου μέσα νὰ μασήσου τίπουτις. Προυχουράου, προυχουράου κὶ γλιέπου στοὺ δρόμου ἵνα ἰὐζουνάκι νὰ τραβάῃ γλήγουρου ἵνα ζουντανό.

— Ποῦ τοὺ πᾶς οὐρὲ μαύρι, τ' λιέου.

— Θὰ τοὺ πάρου νὰ τοὺ στείλου τ' ἅϊ Βασλειοῦ στ' μάνα μ', λιέει.

— Φαΐ οὐρὲ τ' λιέου δὲν ἴδις πουθινὰ εἰς τοὺν οὐρίζουντα.

— Ἄκα.

— Πάμι οὐρὲ νὰ ξυτρουπώσουμι τίπουτις;

— Πάμι.

⁂

— *Γιὰ μεζεδάκια.*

Κὶ κινάμι μαζὺ αὐτὸς ἰπὶ τοῦ ζουντανοῦ ἰγὼ ξουπίσου νὰ λουμπουδιτέψουμι τίπουτις μιζιδάκια. Πιρνάμι ἕνα δρουμάκου κὶ νὰ μπρουστὰ μιὰ πουρτούλα ἀσφάλιστ'.

— Μπαίνουμι οὐρέ; Τ' λιέου.

— Μπαίνουμι, μ' λιέει.

— Χάει οὐμπρός.

Ἀνιβαίνουμι τσ' σκάλις κὶ νά μας σ' ἕναν οὐντᾶ. Τάπιτις ἀποὺ δῶ κὶ τάπιτις ἀποὺ 'κεῖ. Ντιβάνια κὶ πουλυθρόνις, τραπζάκια μὶ λουγῆς λουγῆς λουλούδια, μιὰ λάμπα μιγάλη κριμαστή, ἕνα κλουβὶ θιόρατου γιουμάτου κανιρίνια κὶ κάτ' μπιρτέδις οὐλουκόκκινις. Οὑ ἀφλότμους οὑ εὔζωνους σὰ τὰ παριτήρησι οὖλα ταῦτα τρέχ' κάτ' ἀρπάζ' τοὺ ζουντανὸ τ' κὶ τοὺ φέρν τραβιόντας ἀπάν.

— Οὐρὲ Σαββατουγιννημένου, τ' λιέου τί κάνς αὐτοῦ;

— Ἀνιβάζου τοὺ πασσᾶ, μλιέει κὶ ξαπλώνιτι φαρδὺ πλατὺ σὲ μιὰ πουλυθρόνα. Γλιέπ' τοὺ ζουντανὸ τὰ χαλιά, γλιέπ' τσ' πουλιτέλειες κὶ στρώνιτι τ' ἀφλότμου κάτ' σὰ νοικουκύρης. Τρέχου ἰγὼ νὰ βροῦ τίπουτις νὰ φάου. Γουργουρίζ' ἡ κοιλιά μ' κὶ λιγᾶν τὰ γουνατά μ' κι' ἔχου θαμπούρις. Μυρίζουντας, μυρίζουντας ἀνακαλύφτου τοὺ κιλάρ. Μπαίνου παρευθὺς μέσα κὶ ψαχουλεύου. Ἀνοίγου ἕνα κουτὶ κὶ τοὺ γλιέπου ζάχαρ' τριμένη γιουμάτου. Ξιβιδώνου ἄλλου γιουμάτου κι' ἰκείνου τοὺ ἔρμου καφέ. Τρέχου στοὺν ἀντᾶ. Βρίσκου τοὺν σύντρουφό μ'.

— Σήκου Θιουμπαίχτ' τ' λιέου, νὰ ψήσουμι καφέ. Σκόντι κὶ τρέχουμι στὴ κουζίνα. Τρέχου γὼ νὰ φέρου νιρὸ κὶ σπίρτα. Γυρίζουντας ἀκοῦ στ' κουζίνα χαχασμὸ κορίκου.

⁂

— ***Ἄψα, ἀψού....***

— Ἀψού, ἀψού, ἄψα.

— Τί εἶν' αὐρέ; φουνάζου.

— Ἀψού, ἀψού, ἄψα, ξανακοῦ.

Μπαίνου μέσα κὶ γλιέπου τοὺν εὔζουνου σὶ κακὸ χάλι. Μὶ τὰ μάτια κόκκινα σὰ κάρβουνα, δακρυσμένουν νὰ φταρνιέτι σὰ κλαπατσασμένη γίδα.

— Οὐρ τί ἔχς; Λιέου.

Τοὺ δκότ' ὅμους αὐτούνους.

— Ἀψού, ἀψού, ἄψα.

Σὰ νταμπάκους μ' βρουμοῦσι οὐρ' πδί. Κουντουζυγεύου, κιττάου τοὺ κτὶ τοῦ καφὲ μυρίζουμι κὶ....φρίξουν ἤξιους.. Ἀντὶς καφὲς οὐρὲ μάτια μ' ἦταν φρέσκους, φρέσκους νταμπάκους κι' αὐτούνους οὑ ἀφλότμους οὑ εὔζουνους τοὺν χούφτιασι νὰ τοὺν φάῃ οὐμὸ κὶ τὴν ἔπαθι. Δὲ χάνου κιρὸ π' λιὲς ἁρπάζου τοὺ νιρὸ κὶ τοῦ τοὺ φιστάρου κατάμουτρα νὰ συνέρθῃ.

— Ἄει ζαγὰρ μ' λιέει, μὴ φαρμάκουσις, κι' ἁρπάζ τοῦ κτὶ μὴ τὴ ζάχαρ. Δὲ πρόφτασι ὅμους νὰ βάλ' μιὰ χουφτιὰ στοὺ στόμα τ' κὶ τὰ βὰζ τσὶ πλάλις. Γρουσουζιὰ οὐρὲ μάτια μ'. Νταμπάκους οὑ καφὲς ἁλάτ' οὐγρουπαϊκὸ ἡ ζάχαρ'.

Φεύγου κὶ κι' ἀκόμα φεύγου, ἀφήνουντας μέσ' τοὺν οὐντᾶ τοῦ ζουντανὸ νὰ κοιμάτι ἀπάν τσ' τάπιλις σὰ νᾶταν ἀρχουντουμαθμένου.

Βγαίνουντας στοὺ δρόμου ἀγναντεύου σουρὸ-σουρὸ τσ' χουργιανούς. Εἶχαν ξιθαρὲψ οἱ θιουμπέχτις κὶ βγῆκαν μὴ σουρούς, σουρούς, γλυκὰ κὶ πιτμέζα νὰ μᾶς καλουπάρουν. Τρώει οὑ στρατὸς πιτμὲζ κὶ φουσκών σὰ τουλοὺμ. Νὰ σὰ δῶ κουρίτσα οὔμουρφα σὰ τοὺ κρύο νιρό, γρηὲς ἀποὺ κεῖ μὶ δικανίκια γέρουντις, παντριμένις, πιδιά. Οὖλοι χριστιανοὶ κὶ οὐρθόδουξ' καταχαρούμενοι γιατ' τσ' δώσαμι τὴ λιφτιριά τσ'.

(Ἀκουλουθεῖ)

Ἰγὼ Μήτρους
οὑ Καρλάφτς
ἰὲκ Ραδικουβλαστάρου

ΡΩΣΣΟΙ

Ο ΤΟΛΣΤΟΗ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο ΤΟΛΣΤΟΗ ΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ

᾿Απὸ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον τοῦ Τολστόη εἶνε μόνον γνωστὸν ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ καὶ τίποτε περισσότερον. ᾿Ιταλικὸν ὅμως περιοδικὸν δίδει πολλὰς συμπληρωματικὰς πληροφορίας ὡς πρὸς τοῦτο. ῾Ο Μέγας φιλόσοφος βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν τῶν ἡδονῶν συνήντησε τὸν ἀδελφόν του Νικόλαον ἀξιωματικὸν τότε εἰς φρουράν τινα τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ τὸν κατατάξῃ ὡς ἐθελοντήν. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἑπομένου ἔτους εὑρίσκομεν τὸν Τολστόη ὡς ὑπαξιωματικὸν εἰς τὸ τέταρτον Πυροβολικὸν Σύνταγμα, τὸ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ ᾿Αλεξιέφ. ῏Ητο τότε ἡλικίας 26 ἐτῶν καὶ ἕνεκα τῶν παλαιῶν γνωριμιῶν του ἐπροώδευσε ταχέως. ᾿Επὶ τέλους κατὰ τὸν ᾿Ιανουάριον τοῦ 1853 ὁ Τολστόη ἐπροβιβάσθη εἰς κατώτερον ἀξιωματικόν, καὶ μετ᾿ ὀλίγους μῆνας εἰδικὴ διαταγὴ τοῦ Τσάρου ᾿Αλεξάνδρου τοῦ Αου ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν διοίκησιν ἑνὸς σώματος πεδινοῦ πυροβολικοῦ εἰς τὸ Μπελμιτέκ. Εἰς τὸν Αὐτοκράτορα εἶχε κάμει μεγάλην αἴσθησιν τὸ βιβλίον τοῦ Τολστόη «῾Η Σεβαστούπολις κατὰ τὸ 1854» καὶ ἠθέλησε νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν, τοῦ ὁποίου ἐπρομάντευε τὴν μεγάλην ἀξίαν. ᾿Αλλ᾿ ὁ Τολστόη ἐβαρύνθη καὶ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον καὶ τοῦτο ἡ ἀρχὴ τῆς φιλοσοφικῆς του δόξης καὶ εἰς ὅλας τὰς πρὸς τοὺς φίλους του ἐπιστολὰς ἐτόνιζε τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νὰ παραιτηθῇ. ῾Οπωσδήποτε ἡ παραίτησίς του ἐβράδυνε καὶ ἐπραγματοποιήθη μόνον μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σεβαστουπόλεως

Εἰκόνες ἀπὸ τὰ ρομάντζα τοῦ Τολστόη.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

῾Η γεννέτειρα τοῦ Τολστόη, ἐξοχικὴ ἔπαυλις παρὰ τὴν Τούλαν κεῖται εἰς τριῶν σιδηροδρομικῶν ὡρῶν ἀπόστασιν πρὸς νότον τῆς Μόσχας. ῾Ο μέγας τῆς Ρωσσίας φιλόσοφος διήνυσε τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του ἐν τῇ ἐξοχῇ, κρίνων τὸν βίον τῶν μεγαλουπόλεων ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν προσήκουσαν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος. ᾿Εσπούδασεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Καζάν, ἀλλὰ δὲν προσῆλθεν εἰς τὰς ἐξετάσεις. Καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν μετέσχε τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου εἰς τὸ πυροβολικὸν κατὰ τὴν ἄμυναν τῆς Σεβαστουπόλεως. Μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια ἀντελήφθη τί εἶνε πόλεμος, ἔριδες κεφαλαιούχων, διὰ τὰς ὁποίας οἱ κυβερνῶντες στέλλουν ἐργάτας καὶ χωρικοὺς νὰ ἀλληλοσφάζωνται καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἵστανται ὡς ἀπαθεῖς παρατηρηταὶ τῶν συμβαινόντων. ῾Ο Κριμαϊκὸς πόλεμος εἶνε ἔνοχος 50 χιλ. φόνων καὶ 9 δισεκατομμυρίων φράγκων σπατάλης. Μετὰ τὸν πόλεμον ὁ Τολστόη ἐγκατέλειπε τὸν στρατὸν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Πετρούπολιν.

῏Ητο εὐπατρίδης, ἦτο ἀξιωματικὸς διακριθεὶς ἐν πολέμῳ, ἦτο ὀνομαστὸς μυθιστοριογράφος καὶ ἦτο κάτοχος μεγάλου πλούτου.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς του συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι ἀκριβῶς, διότι ἐξήσκει τόσην ἐπιρροήν, ἐπεδόθη νὰ κατευθύνῃ τὴν ἐπιρροήν του ὅπως ἀποβῇ χρήσιμος εἰς τοὺς πολλούς. Τὸ πρῶτον βῆμά του ἔκτοτε ἦτο νὰ γράψῃ βιβλίον, στηλιτεύων τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν ἀνήθικον ζωὴν ποῦ εἶχε διανύσει μέχρι τότε. ῏Ητο ἀνήθικος ἡ ζωή του κατὰ τὴν γνώμην του ὄχι ὅμως καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῆς κοινωνίας. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ζοῦν οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ πλούσιοι εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκε καὶ ὁ Τολστόη. Φονεύουν, μονομαχοῦν, φυλακίζουν, χαρτοπαίζουν, σφετερίζονται τὰ προϊόντα τῶν χωρικῶν, ἀκολασταίνουν, ψεύδονται, μοιχεύουν ληστεύουν, μεθύουν, βιάζουν. «῞Ολα αὐτὰ τὰ ἔπραξα καὶ ἐν τούτοις οἱ συμπατριῶταί μου τὰ γνωρίζουν καὶ μὲ θεωροῦν διακρινόμενον ἐπὶ ἠθικῇ, ὥστε δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἠθικὴν ἐκείνων». Μετὰ ταῦτα ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐξοχήν, ἔνθα πρὶν ἀκόμη τῆς χειραφετήσεως τῶν δουλοπαροίκων, ὁ Τολστόη ἐλευθέρωσε τοὺς δολοπαροίκους πρῶτος ἐξ ὅλων τῶν εὐπατριδῶν. ᾿Ωργάνωσε σχολεῖον διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ἀρχὰς ἀρετῆς εἰς τοὺς παῖδας καὶ ὕστερον κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρῶτον καθῆκον τοῦ ἐπιθυμοῦντος ν᾿ ἀναμορφώσῃ εἶνε νὰ μάθῃ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. ᾿Επεσκέφθη τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν ᾿Αγγλίαν καὶ ἔκρινεν ὅλα τὰ συστήματα τῆς ἀνατροφῆς. Τὸ 1862 ἐν ἡλικίᾳ 34 ἐτῶν ἐνυμφεύθη καὶ ἀπέκτησε 13 τέκνα καὶ ἡ συζυγική του ζωὴ ἦτο εὐτυχισμένη. ᾿Εντὸς τῆς πρώτης εἰκοσαετίας μετὰ τὸν γάμον ἔγραψε δύο μυθιστορήματα, ἤτοι «***Πόλεμος καὶ Εἰρήνη***» καὶ «***῎Αννα Καρενίν***». Μετ᾿ ὀλίγον ᾐσθάνθη ὅτι ἡ ζωή του θὰ ἦτο ἀβίωτος, ἐὰν δὲν κατώρθωνε νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἴδιόν του ἐρώτημα.

«Πρὸς ποῖον σκοπὸν ζῶ; » Οὔτε πλοῦτος, οὔτε οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία, οὔτε φήμη, ἔστω καὶ εἰς τὸν μέγιστον βαθμόν, ἐπιζοῦν τοῦ θανάτου· ᾐσθάνετο τὴν στεγνότητα τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς καὶ περιέπιπτεν εἰς ἀμηχανίαν. Συνεβουλεύθη τοὺς μεγαλειτέρους ἐπιστήμονας, φιλοσόφους καὶ βιολόγους, ἀλλ᾿ οὐδενὸς ἡ ἀπάντησις τὸν ἱκανοποίει.

᾿Εξηκολούθει νὰ ἐρωτᾶται : «Διατί εὑρίσκομαι εἰς τὴν ζωήν;» καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀπάντησιν. ᾿Εστράφη εἰς τοὺς θεολόγους, ἡ αὐτὴ σιωπή. Αὐτοὶ ἀπαιτοῦσαν νὰ συμφωνήσῃ πρῶτον μὲ μερικὰς ἰδέας των πρὶν ἀπαντήσουν, καὶ ἐκεῖνος δὲν συγκατετίθετο νὰ δεσμευθῇ.

῎Επειτα εἶδεν ὅτι ἐνῷ αἱ ἐκκλησίαι ἀνέγραψαν εἰς σημαίας τὴν ἀγάπην των, ἐν τούτοις καὶ «πρὸς ἀλλήλας μάχονται καὶ μάχας εὐλογοῦσι». ῎Ας ἴδω, ἐσκέφθη, μήπως αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἱκαναὶ νὰ μοῦ δώσουν τὴν ποθουμένην ἀπάντησιν.

῾Ο Τολστόη τότε ἤρχισε νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, ἐλπίζων νὰ μαντεύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ διακρίνῃ τέσσαρας κατηγορίας : τοὺς ἄγοντας κτηνώδη ζωήν, τοὺς πολυασχόλους, τοὺς ὑπνωτισμένους καὶ τοὺς πλουσίους οἱ ὁποῖοι ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ζωὴν ὅλων τῶν ἄλλων καὶ φροντίζουν μόνον περὶ τῶν τέρψεων τῆς ἡμέρας.

Πάλιν ὁ Τολστόη περιῆλθεν εἰς ἀπόγνωσιν, ὅτε ἐσκέφθη τοὺς χωρικούς.

῾Η ζωή των φαίνεται καλή, φυσικὴ καὶ χρήσιμη καὶ ἀναμφιβόλως θὰ εὑρίσκωνται πλησιέστερον εἰς τὴν ἀλήθειαν. Αἱ συνομιλίαι του μὲ μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τὸν Τολστόη νὰ μελετήσῃ πάλιν προσεκτικῶς τὸ εὐαγγέλιον. ᾿Ολίγον ἔλειψε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ αὐτὸ ἕνεκα τῶν χωρίων τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ ὁποῖα δὲν ἱκανοποίουν τὴν σκέψιν του, ὅπως λόγου χάριν «ὅταν ὁ ᾿Ιησοῦς περιεπάτησεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης» κλπ. ἀλλ᾿ αἴφνης ἐσκέφθη νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος αὐτὰ καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ μόνον εἰς ὅσα ἡ λογική του παρεδέχετο. Κατ᾿ αὐτὸν τὸν τρόπον εἶδεν ἐπὶ τέλους φῶς καὶ μετ᾿ ὀλίγον ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημά του περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ νοήματος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

᾿Επὶ τῆς γῆς ταύτης ζῶμεν ἵνα ἐξυπηρετήσωμεν ὄχι χαμηλά, ἀλλ᾿ ὑψηλὰ συμφέροντα καὶ μᾶς ἐδόθη ἐνδόμυχον κριτήριον ὅπως διακρίνωμεν τὰς δύο ἀντιθέσεις. Μὲ τὰ ὑψηλὰ εἴμεθα ὁμογενεῖς, καὶ ὁ ᾿Ιησοῦς διετύπωσε τὴν ταυτότητά του μὲ τὰ ὑψηλά, ὥστε δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι παρὰ ὅσον συμμορφούμεθα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ τοῦ ἐνδομύχου κριτηρίου. ῾Ο λόγος ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ᾿Ελαιῶν τὸν ἤλκυσεν, ἀλλὰ ἡ φράσις «Μὴ ἀντιστεῖναι τῷ πονηρῷ» τὸν ἠνώχλει καὶ ὁ Τολστόη εὑρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν πῶς νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀντιλήψεις του· εἶνε λογικὸν νὰ μὴ ἀνθίσταται κανεὶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν του; Προσεκτικὴ ἔρευνα τὸν ἔπεισεν ὅτι εἶνε λογικὸν κατ᾿ οὐσίαν καὶ ὅτι τὸ παράγγελμα αὐτὸ εἶνε ὑψηλὸν ἰδεώδους διαγωγῆς, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τείνωμεν, ἀδιάφορον ἂν ἀναγκαζόμεθα πολλάκις νὰ διάγωμεν ἀντιθέτως πρὸς αὐτό. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ τείνωμεν εἰλικρινῶς καὶ διηνεκῶς. Τὰ ἄλλα παραγγέλματα τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦτο ἀναδεικνύονται ἐπίσης πρακτικὰ καὶ λογικὰ καὶ δύνανται νὰ συγκεφαλαιωθοῦν εἰς πέντε σοφὰς ἐντολὰς ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ὁποίων οὔτε ῎Εθνη, οὔτε ἄτομα, δύνανται νὰ ὀρθοποδήσουν. Εἶνε δηλαδὴ πάντοτε οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου. 1ον ῾Η ὀργή, 2ον ῾Η σαρκικὴ ὄρεξις, 3ον ῾Ο ὅρκος, 4ον ῾Η βία καὶ 5ον Τὸ μῖσος. ῎Απεχε αὐτῶν ὅσον μπορεῖς καὶ προσπάθησε νὰ μπορῇς. Γύμνασε τὸν ἑαυτόν σου συστηματικῶς εἰς τὰ ἀντίθετα διὰ νὰ κατορθώσῃς νὰ τ᾿ ἀποφύγῃς ἀποτελεσματικῶς. Μάθε νὰ μένῃς ἀπαθὴς καὶ μειλίχιος ἀπέναντι ἀφορμῆς ποῦ σ᾿ ἐξοργίζει. Μάθε νὰ ἀποθαρρύνῃς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σαρκός. Μάθε νὰ ἀγαπᾷς τοὺς μισοῦντας σε. ῎Ισως εἰπῇς: Διατί τάχα νὰ δεχθῶ αὐτὰς ὡς σοφὰς ἐντολάς; Δοκίμασε τὰ ἀποτελέσματά των καὶ θὰ ἴδῃς ὁ ἴδιος ἐξ ἰδίας πείρας ὅτι εἶνε σοφαὶ καὶ σωτήριοι.

Εἰκόνες ἀπὸ τὰ ρομάντζα τοῦ Τολστόη.

Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι αὐταὶ αἱ πέντε ἐντολαὶ εἶνε ἡ οὐσία ὅλων τῶν θρησκειῶν καὶ ὅλων τῶν φιλοσοφιῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. ῾Η συμμόρφωσις μὲ τὰς ἐντολὰς αὐτὰς φέρει μεταμόρφωσιν εἰς τὰς ἀντιλήψεις μας καὶ εἰς τὰς πράξεις μας. Μόλις ἔλαβε ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημά του ὁ Τολστόη ἐγκατέλειψε τὴν κρεοφαγίαν καὶ τὸ κάπνισμα, καὶ ἐνεδύθη ἁπλὸν ἔνδυμα. ᾿Εχάρισε μέγα μέρος τῶν κτημάτων του εἰς τοὺς χωρικούς, καὶ εἰργάσθη μαζί των εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ ὡς συνέπεια αὐτῶν ἦτο ὅτι ἡ πνευματική του ἐργασία ἔγινε καλλιτέρα. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας του ἔδωκεν εἰς τὴν σύζυγόν του, διότι δὲν ἤθελε νὰ τὴν λυπήσῃ. Προσέτι ἔπαυσε γράφων μυθιστορήματα τέτοια ποῦ ἀγαποῦν ν᾿ ἀναγινώσκουν οἱ ἄεργοι πλούσιοι. ᾿Αντὶ τοιαύτης λογογραφικῆς ἐργασίας ὁ Τολστόη ἀφιέρωσε τὰς διανοητικάς του δυνάμεις εἰς διαφώτισιν τῶν περιπλόκων ἐκείνων προβλημάτων τῆς ζωῆς, ποῦ συντείνουν εἰς τὴν γενικὴν πρόοδον.

῎Εγραψεν ὅμως διηγήματα διὰ τὸν λαόν, καὶ ἐπίσης παραβολὰς πρὸς ὄφελος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν συνηθίζουν νὰ προσφεύγουν εἰς τοὺς χωρικοὺς πρὸς ἄντλησιν σοφίας. Τὰ κυριώτερα ἔργα του ἐντὸς τῆς τελευταίας εἰκοσαετίας εἶνε : ῾Η ἐξομολόγησίς μου, ᾿Αρμονία τῶν 4 εὐαγγελίων ἐκ τοῦ ῾Ελληνικοῦ, τὸ Πιστεύω. Τὸ Εὐαγγέλιον ἐν συντόμῳ τί ποιητέον. ῾Η Ζωή. Σονάτα Κρόϋτσερ. ῾Η Χριστιανικὴ διδασκαλία. Τί ἐστὶ τέχνη. ᾿Ανάστασις. Τὸ ρομάντζο τοῦ γάμου κ.τ.λ.

Πειραιεύς. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΛ. ΛΑΜΠΡΑΚΙΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

"ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

4 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

— Πλεῖστα διεδόθησαν κατ᾿ ἀρχάς, ἀλλ᾿ ὁ νεοαφιχθεὶς εἰς τὴν προκυμαίαν κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ ὅλων τὰς καρδίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς θυρωροῦ, ἡ ὁποία τὸν ἀπεκάλει ἁπλῶς κύριον Γεντιλῆ. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὀλίγον τὸν ἔμελλεν, ἀλλ᾿ οὔτε ἐκαυχήθη καὶ ποτὲ ὅτι ἦτο εὐγενής. ᾿Απ᾿ ἐναντίας ἐφέρετο πρὸς πάντας λίαν εὐγενῶς, συνομιλῶν μάλιστα πολλάκις μὲ τοὺς γείτονάς του. ᾿Εδάνειζε πολλάκις καὶ τοὺς ἐμπόρους τῆς συνοικίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ θεία Πρόνοια.

῾Ο ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐγνώριζε πολλὰ πράγματα, διότι ὑπὸ τὴν πλαστὴν προσωπικότητά του ἐκρύπτετο ὁ θαυμαστότερος ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς τῆς ἐποχῆς μας. ῾Ο κύριος Λεκὸκ δὲ Γεντιλῆ δὲν ἦτο ἢ ὁ διάσημος Λεκόκ, τοῦ ὁποίου τὰ κατορθώματα διηγήθη, πρὸς μεγίστην τέρψιν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ, ἔξοχος καὶ πολύκλαυστος μυθιστοριογράφος.

Δὲν ἠθέλησε ν᾿ ἀπαρνηθῇ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, διότι δὲν ἠρυθρία δι᾿ αὐτό· τὸ ἐμάκρυνε μόνον ὀλίγον διὰ νὰ λησμονηθῇ, μᾶλλον δὲ νὰ συντείνῃ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ υἱοῦ του, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἐγκατεστημένον μετά τινος ἐντίμου οἰκογενείας.

῎Αλλως τε ἡ περιουσία του, τὴν ὁποίαν εἶχε κερδίσει τόσον ἐντίμως, ἦτο μεγάλη. ῾Ο κ. Λεκὸκ κατ᾿ ἀρχὰς ὑπηρέτησε τὴν ἀστυνομίαν, διότι εἶχε κλίσιν πρὸς αὐτήν. Βραδύτερον ὅμως τὸ ὄνομά του τὸν κατέστησε τόσον διάσημον, ὥστε οὐδεμία κλοπὴ καὶ κανένα ἔγκλημα δὲν ἐγίνετο χωρὶς νὰ ζητηθοῦν τὰ φῶτα τοῦ ἀστυνομικοῦ πρὸς σύλληψιν τοῦ δράστου ἢ τοῦ δολοφόνου. ᾿Εννοεῖται ὅτι καὶ ἡ ἀμοιβή του εἰς τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις ἦτο ἀρκετὰ ἱκανοποιητική.

῏Ητο λοιπὸν πλούσιος κάτοχος στερεᾶς περιουσίας καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξηρτᾶτο νὰ τὴν μεγαλώσῃ ἐὰν ἤθελεν, ἀλλὰ ἠρκεῖτο ὡς φιλόσοφος εἰς τὸ ὑπάρχον.

Καίτοι ὅμως ἐπεθύμει βίον ἡσύχου ἀστοῦ μόλον τοῦτο πολλάκις ἔχαιρε καὶ εὐχαριστεῖτο, ὅταν ἀναγινώσκων εἰς τὰς ἐφημερίδας περί τινος ἐγκλήματος, ἀνεκάλυπτε κάτι, τὸ ὁποῖον ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχεν ἐννοήσει.

᾿Αλλὰ ὁ κ. Λεκὸκ εἶχεν υἱόν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτὸς ἦτο ἡ χαρά του, ἡ ἐλπίς του, ἡ ζωή του. Πῶς καὶ ἐκ τίνος εἶχεν ἀποκτήσει τοῦτον, τὸν ὁποῖον μετὰ πολλῆς φροντίδος ἀνέτρεφεν ;

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας οὐδέποτε ἐγνώρισαν τὴν κυρίαν Λεκόκ, ἄλλοι ὅμως ἐπίστευον ὅτι ὁ κ. Λεκὸκ ἦτο χῆρος.

⁂

῾ υἱὸς αὐτοῦ Λουδοβῖκος, ἀπησχολημένος καθ᾿ ὅλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὸ γραφεῖον του, ἀφιέρωνε τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας εἰς τὸν πατέρα του.

Τὴν πρωΐαν ὅθεν μιᾶς Κυριακῆς, τοῦ δριμυτάτου ἐκείνου χειμῶνος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγεινε τὸ περίφημον δρᾶμα τῆς ὁδοῦ Κορυδαλοῦ, ὁ Λουδοβῖκος ἐτελείωνε μετὰ τοῦ πατρός του ἐκλεκτότατον πρόγευμα.

῾Ο κ. Λεκὸκ παρετήρησεν ὅμως, ὅτι ὁ Λουδοβῖκος ἦτο μᾶλλον μελαγχολικός, διὰ τοῦτο τὸν ἠρώτησε χαμογελῶν :

— Τί ἔχεις λοιπὸν σήμερον, παιδί μου ; Εἶσαι σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικός, ὡς νὰ σὲ ἔτυπτεν ἡ συνείδησίς σου διὰ τὸ βάρος ἐγκληματικῆς πράξεως.

— ῾Υποφέρω ὀλίγον, εἶπεν ζωηρῶς ὁ νέος. Χθὲς τὸ βράδυ ἐπῆγα νὰ κάμω ἐπίσκεψιν εἰς ἀπόκεντρον συνοικίαν καὶ μὴ εὑρὼν ἅμαξαν, ἠναγκάσθην νὰ βαδίσω ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐπὶ τῆς χιόνος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκρυολόγησα.

— Μήπως ὑποφέρεις πολύ, παιδί μου ; ἠρώτησεν ὁ γέρων, τοῦ ὁποίου διεγείρετο ἡ πατρικὴ μέριμνα. Θέλεις νὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἐδῶ κλίνην, καὶ νὰ φωνάξω καὶ τὸν ἰατρόν ;

— ῎Οχι, ὄχι, ἐψιθύρισεν ὁ Λουδοβῖκος Λεκόκ, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, δὲν εἶνε τίποτε. Πιστεύω μάλιστα, ὅτι ὁ ἀέρας θὰ μὲ ὠφελήσῃ.

— Καλά ! Μαντεύω, εἶπεν ὁ Λεκόκ, μειδιῶν, θὰ ἔκαμες τοὺς ἀποχαιρετισμούς σου εἰς τὸν νεανικὸν βίον. ῞Οταν μετὰ ἕνα μῆνα νυμφεύεται κανείς, τοῦτο εἶνε φυσικόν. ῎Ε ! Δὲν σοῦ ζητῶ ἐξηγήσεις, προσέθεσε, βλέπων ὅτι ὁ υἱός του ἄνοιγε τὸ στόμα, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ. ᾿Αρκεῖ νὰ εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ ἔλθῃς νὰ δειπνήσῃς εἰς τῆς κυρίας Λεκόκ, καὶ νὰ περιποιηθῇς τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν.

῾Ο Λουδοβῖκος ἡτοιμάζετο ν᾿ ἀπαντήσῃ ὅτι τοῦτο ἦτο ὁ καλλίτερός του πόθος, ὅταν ἡ γραῖα θαλαμηπόλος Γερτρούδη, εἰσελθοῦσα εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ κυρίου της.

— ῎Ερχεται εἰς ἀκατάλληλον ὥραν, ἐσιγοφώναξεν ὁ κύριος Λεκόκ. ᾿Εν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ μὴ τὸν δεχθῶ. Περίμενέ με ἐδῶ ἀγαπητέ μου Λουδοβῖκε. Μόνον ἕνα τέταρτο θ᾿ ἀργοπορήσω· ἄναψε ἕνα τσιγαράκι γιὰ νὰ σοῦ περάσῃ ἡ ὥρα.

Ε΄.

Γνωρίζων καλῶς μὲ ποῖον ἔμελλε νὰ συνομιλήσῃ ὁ κύριος Λεκὸκ προσεπάθει νὰ ἴδῃ διατὶ ἄραγε ἤρχετο νὰ τὸν συμβουλευθῇ, ἔπειτα ἀπὸ ἔτους διάστημα.

῾Ο ἐπισκέπτης του ἦτο ὁ ᾿Αρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ὁ ὁποῖος εἰς πολὺ δυσκόλους διὰ τὴν ἀστυνομίαν περιστάσεις ἤρχετο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ νὰ τὸν συμβουλευθῇ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προθύμως ἔκαμνεν ὁ κύριος Λεκὸκ δὲ Γεντιλῆ.

῏Ητο ἑπομένως ἐντελῶς ἥσυχος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ λάβῃ μετὰ τοῦ ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη πολὺ εὐχαρίστως.

— Λοιπόν ! εἶπε τρίβων τὰ χέρια του, ὑπάρχει νέον εἰς τὴν οἰκίαν ;

— Νέον καὶ πολὺ σπουδαῖον, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. ᾿Απὸ δέκα πέντε ἐτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, δὲν ἀπήντησα παραδοξότερον τούτου.

— Καὶ ἐρχόμεθα νὰ συμβουλευθῶμεν τὸν γέροντα Λεκόκ ; Φρονοῦμεν λοιπὸν ὅτι δὲν κατεβλήθη πολύ ;

— Φρονῶ ὅτι σεῖς μόνος εἶσθε ἱκανὸς νὰ διεξαγάγητε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! ἴσως ἔχει δίκαιον. ῾Ο μικρὸς γέρων ζῇ ἀκόμη, καὶ κολακεύεται νὰ φρονῇ ὅτι διατηρεῖ ἀκόμη ἀκμαῖον τὸ λογικόν του. Καὶ ἔπειτα.... σήμερα ἔχω διαύγειαν νοῦ, ὅπως λέγουν οἱ ὑπνοβάται.... ἔχω διαύγειαν νοῦ, διότι εἶμαι εὔθυμος. Καθήσατε φίλτατε καὶ διηγηθῆτέ μου τὴν μικρὰν ἱστορίαν.

῾Ο ἔμπειρος ἀστυνομικὸς διηγήθη πάραυτα λεπτομερῶς καὶ σαφῶς ὅλας τὰς περιπετείας, αἱ ὁποῖαι τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἔθεσαν εἰς κίνησιν τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας.

῾Ο κύριος Λεκὸκ ἤκουσε τὰ πάντα μετὰ προσοχῆς, κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἔχῃ προσεκτικὰ τὰ ὦτα καὶ ἀποφεύγων νὰ τὸν διακόψῃ.

⁂

— Τοῦτο εἶνε ὅλον ; ἠρώτησεν, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ διήγησις.

— ᾿Απολύτως, ὁ συλληφθεὶς εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἡ γυνὴ εἰς τὴν Μόργην. ῾Ο ἄνθρωπος δὲν ἐπρόφερεν ἀκόμη λέξιν, ἡ δὲ αὐτοψία τῆς γυναικὸς οὐδεμίαν ἄλλην μᾶς ἐχορήγησεν ἔνδειξιν παρὰ μόνον ὅτι ἐφονεύθη μετὰ δύο ὥρας ἀπὸ τὸ φαγητόν.

— Πράγματι, ἡ περίστασις εἶνε ἀρκετὰ περίεργος, εἶνε ἕνα ἀληθινὸ αἴνιγμα.

— Τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν θὰ εὕρετε, εἶμαι βέβαιος.

— Δὲν ἠξεύρω ἀκόμη τίποτε, καὶ ὅπως δήποτε δὲν ἔχω ἀκόμη αὐτὴν τὴν λύσιν. ῎Εχω ἤδη σχηματίσει ἰδέας τινάς... βάσεις συλλογισμῶν... ὅρια ἀφετηρίας... ἀλλ᾿ οὐδὲν πλέον.

— Εἶνε αὐτὴ ἡ ντάμα μπαστοῦνι.

— Τοῦτο ἢ εἶνε κάτι ἢ δὲν εἶνε τίποτε... ἴσως ὁ δολοφόνος τὸ ἔθεσε διὰ νὰ μᾶς ἀποπλανήσῃ, ἀπομιμούμενος δικαστικὰς μυθιστοριογραφίας. ᾿Αλλ᾿ ἐν τούτοις ἡ ντάμα μπαστοῦνι δυνατὸν νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἀργότερα... ὅταν ἡ ταὐτότης τοῦ πτώματος ἀναγνωρισθῇ.

— Ναὶ ἡ ἀναγνώρισις... τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερον... τὸ πτῶμα θὰ ἐκτεθῇ ἀπόψε.

— ᾿Εγὼ δὲν θὰ ἤρχιζον ἐκ τοῦ σημείου τούτου.

— ᾿Αληθῶς ; ἀνέκραξεν ὁ ἀστυνομικὸς ὅλως ἔκπληκτος.

— ῎Οχι, θὰ τὸ ἐταρίχευον καὶ θὰ τὸ ἐξέθετον ἀργότερα.

— Τότε ἐκ τίνος σημείου θ᾿ ἀρχίζατε τὴν ἐπίθεσιν ;

— ᾿Οφείλω ἐν πρώτοις νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ συλληφθεὶς εἶνε πραγματικὸς κωφός, καὶ ὅτι δὲν διεδραμάτισεν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἢ πρόσωπον ὅλως ἀσήμαντον. ᾿Αρχίζω μάλιστα νὰ ὑποθέτω ὅτι δὲν ἤξευρεν ἀκόμη τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερεν.

— Εἶμαι τῆς γνώμης αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως ὅτι δὲν ἐγνώριζε τί ἔφερε. Μοῦ φαίνεται δύσκολον νὰ παραδεχθῶ πῶς αὐτὸς ὁ κατεργάρης δὲν εἶνε συνένοχος τοῦ φόνου.

— Δύναται νὰ εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δολοφόνου, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ συνένοχός του. ῎Ας ἐπαναλάβωμεν τὴν σκηνὴν τῆς συλλήψεως·

῞Ενας πολίτης διέρχεται τὴν 3ην πρωϊνὴν τὴν ὁδὸν Κορβισὰρ ἔχων τὰ χέρια εἰς τῆς τσέπες του καὶ καλὰ διπλωμένος εἰς τὸ παλτό του, ἐπειδὴ τὸ ψῦχος εἶνε δριμὺ καὶ πίπτει ἄφθονο χιόνι. Δέκα πέντε βήματα ὄπισθεν αὐτοῦ ἔρχεται ὁ κομίζων τὸ κιβώτιον, καὶ τὸν συλλαμβάνουν. ῾Ο πολίτης ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, ἐπιβαίνει ἁμάξης ἡ ὁποία τὸν περιμένει εἰς τὸ βουλεβάρτον τῆς ᾿Ιταλίας καὶ ἡ ἅμαξα ἀποχωρεῖ δρομαίως. Μοῦ εἴπατε προηγουμένως ὅτι οἱ ἀστυφύλακες ἤκουσαν τὸν κρότον τῶν τροχῶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὸν πολίτην ἄρα ὤφειλον νὰ συλλάβουν.

— Αὐτὸ φρονῶ κ᾿ ἐγώ. ᾿Αλλὰ τί τὰ θέλετε ; δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ συλλογίζεται ὅλα.

— ῏Ω ! δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κατηγορήσῃ κανεὶς αὐτούς. ῎Επρεπε νὰ εἶνε μάντεις διὰ νὰ κάμουν αὐτό. Εἶνε δὲ κατόρθωμα ὅτι συνέλαβον τὸν δεύτερον.

Τώρα ἔρχομαι εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ λόγου μου. ῾Ο δολοφόνος θὰ εἶχε φαίνεται τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ πτῶμα. Μὲ ποῖον μέσον, τὸ ἀγνοῶ. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἐκείνης ἡ ὁποία περίμενεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Κορβισὰρ διὰ νὰ τὸ ἀποστείλῃ μακρὰν τῶν Παρισίων.

— Συγγνώμην ἔχω δύο παρατηρήσεις νὰ σᾶς κάμω. Γιατὶ δὲν διέταξε τὴν ἅμαξαν νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ὅπου διεπράχθη ὁ φόνος ; ῾Η γυναῖκα βέβαια ἐφονεύθη εἰς τὸ σπίτι, γιατὶ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς στὸ δρόμο νὰ κάθεται νὰ φτιάνῃ δέματα. Καὶ ἔπειτα γιατὶ αὐτὴ ἡ ντάμα μπαστοῦνι ;

— ῎Αν δὲν ἐγινόταν αὐτὸ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν καταδίωξιν ἐν περιπτώσει συλλήψεως τοῦ κομιστοῦ. ῎Ισως νὰ εἶνε τὸ συμφωνημένο σημεῖον μεταξὺ τοῦ συνενόχου ποῦ ἔμελλε νὰ δεχθῇ τὸ κιβώτιον εἰς κάποιο μέρος, εἰς κάποια ἔπαυλι ἐξοχῆς. Αὐταὶ ἄλλως τε εἶνε ἁπλαῖ εἰκασίαι, τὰς ὁποίας ἡ ἀνάκρισις μέλλει νὰ διαψεύσῃ. ῞Οσον ὅμως διὰ τὴν πρώτην παρατήρησιν εἶνε παιδαριώδης. ῾Ο δημιουργὸς ὅλης τῆς ὑποθέσεως δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ φέρῃ τὸ ἁμάξι του ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι ὅπου διεπράχθη τὸ ἔγκλημα. Δὲν θὰ εἶχε βέβαια σκοπὸν νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τοὺς γείτονας νὰ τὸν παρατηρήσουν.

— Φρονεῖτε ὅτι ἐπροτίμησε νὰ διέλθῃ πεζὸς μίαν ἢ περισσοτέρας συνοικίας τῶν Παρισίων ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἄνθρωπον ποῦ ἔφερε στοὺς ὤμους του τὸ πτῶμα ;

— ῎Ας μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε κωφάλαλος καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος ὁ φονεὺς εἶχε πάντοτε ἐξησφαλισμένην τὴν ἀπόδρασιν.

Τοῦτο ἀκριβῶς καὶ συνέβη. ᾿Ιδού, θὰ σᾶς ἀνασκευάσω τὴν ὑπόθεσιν, ὅπως ἐγὼ τὴν ἐννοῶ. ῾Ο δολοφόνος αὐτός, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ἐξάπαντος ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνους, διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶνε πλούσιος, ὁ δολοφόνος λοιπὸν αὐτὸς θέλει νὰ φονεύσῃ μίαν γυναῖκα, διὰ λόγους ἀγνώστους δι᾿ ἐμέ. ῎Εχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἕναν κωφάλαλον. ῞Ενας κωφάλαλος εἶνε πολὺ ὠφέλιμος, πρὸ πάντων ὅταν δὲν εἰξεύρει οὔτε νὰ διαβάζῃ, μήτε νὰ συνεννοῆται διὰ σημείων. Τὸν πέρνει μαζί του καὶ πηγαίνουν εἰς τὸ σπίτι τῆς γυναικός, τὴν ὥραν ποῦ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τὴν εὕρῃ μόνην, καὶ τὸν ἀφίνει ἔξω εἰς τὴν θύραν.

Αὐτὸς εἰσέρχεται, διαπράττει τὸ ἔγκλημα καὶ θέτει τὸ πτῶμα μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκει ἐκεῖ πρόχειρον. — Μοῦ εἴπατε ὅτι ἦτο τὸ κιβώτιον γυναικεῖον,— φορτώνεται αὐτὸ εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἐξέρχεται χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κανείς... τὸ σπίτι δὲν ἔχει βέβαια θυρωρόν, εἶνε ἴσως ἀπὸ τὰ σπίτια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα οἰκοδομοῦν ἐξεπίτηδες διὰ τῆς κοκότες, ποῦ μόλις ἀρχίζουν τὸ στάδιόν των... ἐπανευρίσκει τὸν κωφάλαλον, πρὸς τὸν ὁποῖον παραδίδει τὸ φορτίον, κάμνει σημεῖον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ... τὰ λοιπὰ τὰ γνωρίζετε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! ἐὰν ὅλ᾿ αὐτὰ δὲν εἶνε ἀληθῆ, εἶνε ὅμως πιθανά... αἱ σκέψεις εἶνε ὀρθαί... ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε ἀπὸ ποῦ ν᾿ ἀρχίσωμε τὴν ὑπόθεσιν. Δὲν βλέπω τὸν τρόπον. Σεῖς μόνον ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν ὑποδείξετε.

(Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

Βιογραφίαι ποιητῶν

Λαμαρτῖνος

Ὁ Ἀλφόνσος Λαμαρτῖνος, ὁ μέγας Γάλλος ποιητὴς καὶ πολιτικός, ἐγεννήθη ἐν Μακὸν τῇ 9ῃ Ὀκτωβρίου 1791. Ἐκ πατρὸς εὐγενοῦς καὶ πλουσιωτάτου, τὸν ὁποῖον ὅμως ἡ τρομοκρατία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατέστησε πτωχὸν καὶ κατεδίκασε νὰ ζῇ ἀφανῶς εἰς ἓν τῶν κτημάτων του.

Ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ὁ Λαμαρτῖνος τελειώσας τὰς σπουδάς του, μετέβη εἰς Ἰταλίαν, ἥτις διὰ τὸν νέον ποιητὴν ἦτο τῶν ὀνείρων του ἡ χώρα.

Ἐκεῖ δὲ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του ἠγάπησε τὴν Γρατσιέλλαν του, πτωχὴν κόρην ἁλιέων, τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολὺ κατὰ τὸν θάνατόν της, ὕμνησε περιπαθῶς εἰς δακρυβρέκτους σελίδας. Ὅταν τὸ τραγικὸν τοῦτο τέλος ἐπῆλθεν, ὁ ποιητὴς μὲ τὴν καρδίαν πλήρη ἄλγους ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν ζητήσας ὅπως εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους λάβῃ τὴν παρηγορίαν. Ἀλλ' ὅμως ἡ ψυχή του ἐνοστάλγησε διὰ τὴν πατρίδα τοῦ Δάντου καὶ τοῦ Βιργιλίου, καὶ διὰ τοῦτο μετ' ὀλίγον ἄφινε τὴν ταραχώδη ζωὴν τῶν Παρισίων ἵνα εἰς τὴν ὡραίαν καὶ σφύζουσαν ἀπὸ πραγματικὴν ζωὴν Νεάπολιν εὕρῃ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θ' ἀνεκουφίζετο κάπως ἡ πονοῦσα καρδία του. Ἐκεῖ ἔγραφε καὶ τὰς πρώτας αὐτοῦ «Μελέτας» περιπαθῆ καὶ ὑψηλὰ ᾄσματα, μέλλοντα νὰ δοξάσωσι τὸν ποιητήν των. Θριαμβευτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχή των ἐν Γαλλίᾳ, ἔνθα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ φιλολογία εἶχε σβύσει σχεδὸν ἐντελῶς. Ὅλοι ἀπεστήθιζον τὴν «Λίμνην», τὸ «Φθινόπωρον», τὴν «Ὠδὴν πρὸς τὸν Βύρωνα» καὶ τὴν λοιπὴν σειρὰν τῶν ἀριστουργημάτων ἐκείνων. Τότε ἐνυμφεύθη καὶ ὑπέρπλουτον Ἀγγλίδα, μανιώδη θαυμάστριάν του.

Τῷ 1823 ἐκδίδει τὰς «Νέας Μελέτας» του, ὑπὸ τῆς αὐτῆς στεφθείσας ἐπιτυχίας.

Ὁ «Θνήσκων ποιητής», καὶ ἰδίως τὸ τελευταῖον ᾆσμα τοῦ Σίλδ Ἀρόλδου, δι' οὗ ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ τελειώσῃ τὸ ἡμιτελὲς ἀριστούργημα τοῦ Βύρωνος, κατέλαβον ὑψηλὴν θέσιν μεταξὺ τῶν ἀριστρυργημάτων τῶν μεγαλειτέρων τῆς Γαλλίας συγγραφέων.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ Λαμαρτῖνος εἶνε ὁ εὐγενὴς καὶ φιλέλλην ποιητὴς τοῦ τελευταίου ᾄσματος τοῦ Σίλδ Ἀρόλδου, καὶ ὄχι ὁ πικρόχολος αὐτῆς περιφρονητὴς ἱστορικὸς τῆς Τουρκίας. Βραδύτερον ἐξέδωσε τὰς «Ποιητικὰς καὶ Θρησκευτικὰς ἁρμονίας» του, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ποίησίς του μεταβάλλεται εἰς σοβαρὰν καὶ πολὺ ἀπέχουσαν τῆς ἄλλοτε περιπαθοῦς καὶ τρόπον τινὰ μαλθακῆς.

Ὅτε τὸ κίνημα τοῦ Ἰουλίου ἐξερράγη ἐπεχείρησε τὸ περίφημον εἰς Ἀνατολὴν ταξεῖδιόν του, τὴν περιγραφὴν σοῦ ὁποίου ἀπεκρυστάλλωσεν εἰς θαυμασίας περιγραφὰς ἐν τῇ «Περιηγήσει εἰς τὴν Ἀνατολήν».

Ὀλίγον μετέπειτα ἐκδίδει καὶ τὸν «Ζοκελῖνον» τὸ σπουδαιότερον τῶν ἔργων του, καὶ ὡς δικαίως ἐχαρακτηρίσθη τοῦ αἰῶνος ἐκείνου.

Ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν εἰς ἣν πολλάκις ἐθριάμβευσε, πολεμῶν τὰ ἀντιπατριωτικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κόμματα.

Τῷ 1847 ἐκδίδει καὶ τὴν «ἱστορίαν τῶν Γιρονδίνων», τὸ ἀπολογητήριον οὕτως εἰπεῖν τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κόμματός του, μεγάλως συντελεσάντων εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.

Ἡ ἐπανάστασις τῷ 1848 ἔφερε φυσικῶς τὸν Λαμαρτῖνον εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ἐξουσίας, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς μέλος τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως. Αὐτὸς δὲ διὰ διατάγματός του κατήργησε τὴν θανατικὴν ποινὴν προσδώσας εἰς τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν εἰρηνικὸν καὶ φιλήσυχον χαρακτῆρα. Ἀργότερον δώδεκα ἐπαρχίαι τὸν ἐξέλεξαν πληρεξούσιον εἰς τὴν Συντακτικὴν Συνέλευσιν, καὶ δὲν ἤργησαν πανταχόθεν νὰ τῷ προτείνωνται προτάσεις πρὸς δικτατορίαν!

Ἡ ἀποθέωσις ὅμως αὐτὴ τοῦ Λαμαρτίνου δὲν ἤργησε νὰ μεταβληθῇ εἰς παγερὰν ἀδιαφορίαν παρὰ τῷ περιέργῳ ἐκείνῳ ἔθνει.

Ὅταν μετὰ ἓν ἔτος ἐξετίθετο ὡς βουλευτὴς ἀπετύγχανε πανηγυρικῶς. Καὶ τὸ περιβόητον ὄνομα τοῦ Λαμαρτίνου τὸ ὁποῖον πρότερον ἐπέτα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἐλησμονήθη ἐντελῶς.

Βραδύτερον ὅταν καταβεβλημένος ἀπὸ τὰς ἀπαγοητεύσεις ὁ μέγας ποιητὴς διετέλει ἐν οἰκτρᾷ πενίᾳ, οὐδεὶς εὑρέθη ὅπως ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὴν τόσην δυστυχίαν του.

Καὶ μετά τινων ἐτῶν βίον στερήσεων καὶ ἐξευτελισμῶν, ὁ Λαμαρτῖνος, ὅστις καὶ ὡς ποιητὴς καὶ ὡς πολιτικὸς ἐδόξασε τὴν Γαλλίαν, ἀπέθνησκε κηδευθεὶς διὰ κοινοῦ ἐράνου μεταξὺ τῶν γειτόνων του.

ΔΗΜΗΤΡ. Γ. ΚΡΕΒΟΥΡΗΣ

ΜΑΡΙΑ ΑΛ. ΚΑΚΟΥΡΑΤΟΥ

Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐξεφύτρωσε τὸ ρόδο...
Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ρόδο...

Οἱ στίχοι αὐτοὶ τοῦ Βαλαωρίτου ἀποδίδουν πιστὴν τὴν εἰκόνα τῆς ἀνθήσεως καὶ τοῦ θανάτου μιᾶς τρυφεροτάτης ὑπάρξεως, τῆς χαριτωμένης μικρᾶς Μαρίας, κόρης ἀγαπητοῦ καὶ πολυτίμου φίλου, τοῦ ἐν Πόρῳ φαρμακοποιοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Κακουράτου καὶ τῆς κυρίας Κατίνας Κακουράτου, ἐκλεκτῆς εἰς εὐγένειαν γυναικὸς καὶ μητρὸς ἐξαιρετικῆς εἰς φιλοστοργίαν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν στίχων πόσα ὄνειρα τῶν γονέων, πόσαις γλυκειαῖς ἐλπίδες, ἀλλὰ καὶ πόσος πόνος, πόσος σπαραγμός, πόσα δάκρυα—ὄνειρα ἀποπτάντα, ἐλπίδες ἀποφυλλισθεῖσαι, πόνος πατρικῆς ψυχῆς σπαρασσομένης, σπαραγμὸς τραγικὸς καρδίας μητρικῆς, δάκρυα κοινὰ τῶν δύο στοργικῶν ὑπάρξεων!

Ἀλλὰ τάχα διὰ τὴν μικρὰν Μαρίαν, τὴν γλυκεῖαν, τὴν συμπαθῆ καὶ εὐφυᾶ, μόνοι ἐκαμάρωναν οἱ γονεῖς καὶ μόνοι αὐτοὶ τὴν ἔκλαυσαν; Ὅλοι ὅσοι ἀγαπῶμεν τὸ ἁρμονικὸν ζεῦγος τῶν γονέων της, ἐφανταζόμεθα μίαν ὡραίαν καὶ ζηλευτὴν ἄνθησιν τῆς κόρης των καὶ ὅλοι ἠσθάνθημεν πόνον βαθὺν διὰ τὴν πρόωρον ἐξάνθησίν της. Ἡ συμπάθειά μας καὶ ἡ ἀγάπη μας ἂς γίνουν βάλσαμον καὶ ἴαμα εἰς τὴν πληγήν των. Ἡ δὲ Πρόνοια ἂς εἰσακούσῃ τὴν εὐχήν μας, ὅπως ὁ θάνατος αὐτὸς εἶνε ἡ μόνη θλῖψις τὴν ὁποίαν δοκιμάζουν εἰς τὴν ἁρμονικὴν ζωήν των.

Πόρος

Δημ. Ι. Παπαδόπουλος

Ἄγγελος Ι. Βαρβαγιάννης

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β'

1912

Στὸ διάβα τῶν αἰώνων, ποῦ γοργοκυλᾶνε,
κάποια φεγγόβολη χρονιὰ θὲ νὰ σκορπίσῃ
τὸ ἀραχνοῦφαντο μαγνάδι, ποῦ ἡ φύση
κ' ἡ λήθη γύρω της νὰ πλέξουνε ζητᾶνε,

... κάποια χρονιά, τῆς λευτεριᾶς ἅγια γεννήτρα
τοῦ Εἰκοσιένα τρισένδοξη ἀδερφάδα,
σκλάβων βαρυόμοιρων θεόσταλτη ἐκδικήτρα.

— Κι' ἀντὶς ν' ἀποχλωμιάζῃ, ἀγάλι-ἀγάλι
αἱματοπόρφυρη ἀστράφτει μ' ὀμορφάδα,
Πάντοτε ἀθάνατη, ἀξέχαστη, μεγάλη.

Ἀθῆναι

Ἄγγελος Ι. Βαρβαγιάννης

Πεζὰ τραγούδια

ΓΙΑΤΙ;

Γιατὶ φυσάει γύρω κἄτι ποῦ μοιάζει σὰν λυπητερὸ ἀνάκρουσμα καμπάνας ποῦ χύνει μέσα στὴ ψυχὴ μιὰ ψυχοφθόρο λύπη καὶ μιὰ ἀνέκφραστη μελαγχολία;

*

Γιατὶ παντοῦ προβάλλουν πένθιμες μορφές, ποῦ λὲς πῶς κάποιο πονετικὸ ἀπὸ μέσα τους τὶς κο[illegible]τάει τὴν ἀναπνοὴ καὶ προβάλλουν χλωμὲς καὶ ὠχρὲς σὰν καὶ κεῖνες ποῦ βλέπομε στὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου, στὸ στερνὸ ψυχομάχημα;

*

Γιατὶ αὐτὰ τὰ τσακισμένα μουρμουρίσματα, ποῦ λὲς πῶς κάποιο μοιρολόγι ψάλλεται ἐκεῖ μακρυὰ καὶ σοῦ φέρνει τὸ θλιβερὸ ἀντίλαλο, πικρὸ καὶ παραπονεμένο ὅλο ἀπὸ μαῦρα λόγια;

*

Γιατὶ καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια μουγγητὰ τῶν θηρίων συμβάλλουν στὴν πένθιμη περιβολὴ τοῦ παντὸς σὰν νὰ νοιώθουν κἄποιο τρανὸ κακό, κἄποια λυπητερὴ κηδεία;

*

Γιατὶ ἡ φύσις κοιμᾶται ἥσυχα μὲ τὴ νυχτιά της τὴ βαθειὰ ποῦ μοιάζει σὰν νεκροφόρα, ποῦ κλείνει μέσα της κἄποιο ἐπίσημο νεκρὸ ποῦ τὸν φωτίζουνε μελαγχολικὰ τὰ καντηλάκια τοὐρανοῦ;

*

Γιατὶ ὁ ἤρεμος τῆς θάλασσας φλοῖσβος σὰν γλυκὸ μουρμούρισμά του ἀφίνει κἄποιο πένθιμο τόνο ὁ ὁποῖος στὴν ἕνωσί του μ' ἐκεῖνον τῆς ξηρᾶς, νοιώθει, πῶς ψάλλει τὸ θρῆνο κἄποιας ζωῆς ποῦ χάθηκε στὰ βάθη τοῦ ἀπείρου, στῆς θάλασσας τοὺς ἀχανεῖς κόσμους;

*

Γιατὶ τέλος τὸ πᾶν φαίνεται νὰ πενθῇ καὶ νὰ θλίβεται ἀπὸ τὰ ἄψυχα ὡς τὰ ἔμψυχα;...

Σωπᾶτε...

Ἦλθε τὸ σβύσιμο κἄποιας χρυσῆς ἀνατολῆς,
Πέθανε ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ μέσα στὰ ἀνήλια βάθη τῆς σκοτεινιᾶς καὶ τῆς ψευτιᾶς!...

Λαμία

Κώστας Μαυρίκας

Βιογραφίαι μουσικῶν

WAGNER

Ὁ Wagner ἐγεννήθη εἰς Leipzig εἰς τὰς 22 Μαΐου 1813. Ὁ πατήρ του ἦτο γραμματεὺς τῆς ἀστυνομίας. Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν ἔμαθε σύνθεσιν καὶ ἁρμονίαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Weinlig.

Ὁ Wagner ἄφησε τὸ λύκειον 18 ἐτῶν διὰ νἀκολουθήσῃ τὰς αἰσθητικὰς καὶ φιλοσοφικὰς τάξεις. Τὸ 1834 ἀνέλαβε τὴν θέσιν του ἀρχηγοῦ τῆς ὀρχήστρας στὸ θέατρον τοῦ Μαγδεμβούργου. Μὲ τὴν διπλῆν συνεργασίαν τος Weher καὶ τοῦ Beethoven συνέθεσε τὴν πρώτην ὄπερά του «les Fées», ἡ ὁποία δὲν ἐπαίχθη ποτέ· ἔπειτα μίαν κωμικὴν ὄπεραν κατὰ τὸν γαλλικὸν καὶ ἰταλικὸν τρόπον, «la Novice de Palerme», ἡ ὁποία δὲν ἐπαίχθη παρὰ μίαν φορὰν στὸ Μαγδεμβοῦργον. Τὸ 1837 ἔγινε διδάσκαλος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ναΐσκου στὴ Riga. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθη καὶ ἔγραψε τὴν πρώτην του τραγικὴν ὄπερα εἰς πέντε πράξεις, «Riengi, le dernier des tribus». Τὸ 1840 ἕωςτὸ 1842 ὁ Wagner ἐπῆγε νὰ κατοικήσῃ εἰς Παρισίους. Αἱ ἐπικουρίαι ἐξηντλήθησαν καὶ ὁ διδάσκαλος ὤφειλε νὰ τὰς ὑπομείνῃ διὰ νὰ κερδίσῃ μερικὰ χρήματα, ἀντιγράφων τεμάχια διὰ φλάουτο. Ἔγραφεν ἐπίσης ἄρθρα εἰς τὴν «Gagette musicale». Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Meyerbeer στὸ Βερολῖνον ὁ Wagner, ἠδυνήθη νὰ παίξῃ τέλος τὴν Riengi στὸ βασιλικὸν θέατρον τοῦ Βερολίνου.

Ὁ θρίαμβός του ἦτο μέγας καὶ ἀπεζημιώθη προσηκόντως ὁ συγγραφεὺς διὰ τὰς ἀποτυχίας ποῦ ἐδοκίμασε στὴν Γαλλίαν.

Ὁ Wagner ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ διδασκάλου εἰς τὸν ναὸν τοῦ βασιλέως τοῦ Saxe. Τὸ «Vaisseau fantome» ἐπαίχθη τὸ ἀκόλουθον ἔτος εἰς Dresde, καὶ ἐπανῆλθε ἀργότερον εἰς Παρισίους τὸ 1861.

Ὁ τελευταῖος τρόπος τοῦ διδασκάλου ἦτο ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἔκανε τελείως ἀνεξάρτητον εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ λυρικοῦ δράματος. Ὁ Wagner ἔχει μίαν θαυμασίαν μουσικὴν διοργάνωσιν· τὸ πνεῦμα του γερμανικώτατον ἀνῆλθε τὰς ὑψηλοτέρας κορυφάς.

Ὁ Wagner ἀπέθανεν εἰς Venise ἀπὸ καρδιακὴν ἀσθένειαν στὰς 15 Φεβρουαρίου 1883.

(Βόλος)

Ἀργ. Ἀγαθοκλῆς

Η ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ

Ἦτο ἑβδόμη πρωϊνὴ ὥρα μιᾶς ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου, πολὺ θερμῆς, καὶ κάτω εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, παρὰ τὴν Κασταλίαν πηγήν, ἐκάθηντο σκιαζόμεναι ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν πέριξ δένδρων αἱ ἐννέα Μοῦσαι ἔχουσαι εἰς τὸ μέσον τὸν Ἀπόλλωνα, ὁ ὁποῖος καθήμενος ἐπάνω εἰς τὰ πράσινα χόρτα, συνώδευε μὲ τὴν μαγικήν του λύραν τὴν Πολύμνιαν, ἡ ὁποία ἔψαλλε ὡραῖον ᾆσμα μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν.

Αἴφνης ἠκούσθη θόρυβος εἰς τὸν ἀέρα καὶ κάποιος ἔπεσε μὲ ὁρμὴν εἰς τὸ μέσον τῆς συντροφιᾶς. Αἱ Μοῦσαι ἔντρομοι ἔσπευσαν νὰ φύγουν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Ὁ Ἑρμῆς, ὁ θεὸς τοῦ Ἐμπορίου, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ τρομάξας τὰς Μούσας, ἔπεσε καὶ ἐξηπλώθη παραπλεύρως εἰς τὸν ἑτεροθαλῆ του ἀδελφόν, σειόμενος ὁλόκληρος ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Καϋμένε Ἑρμῆ, πάντοτε ὁ ἴδιος εἶσαι· τί ἔρχεσαι σὰν κλέφτης; ἐτρόμαξες τὰ κορίτσια, εἶπεν ὁ Ἀπόλλων.

— Ἔχεις ἄδικον, ἀδελφέ, ἀπήντησεν ὁ Ἑρμῆς· λησμονεῖς λοιπόν, ὅτι εἶμαι ὁ θεὸς τῶν κλεπτῶν ἢ μήπως ἔχεις τὴν ἀξίωσιν ν' ἀρνηθῶ τὴν ἰδιότητά μου;

— Δὲν λέγω ὄχι, προσέθεσε μειδιῶν ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους χρειάζεται καλλίτερος τρόπος· ἂς ἀφήσωμεν ὅμως αὐτὰ καὶ δὲν μοῦ λὲς τί θέλεις ἐδῶ εἰς τὸ βουνό; πῶς ἄφησες τὰς πόλεις καὶ τὸ ἐμπόριόν σου ἢ μήπως μοῦ φέρεις καμμίαν παραγγελίαν τοῦ πατρός μας;

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Βυζάντιον καὶ πηγαίνω εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπήντησεν ὁ Ἑρμῆς, διαβαίνων δὲ ἀπ' ἐδῶ ἐθυμήθηκα πρῶτον ὅτι ἠμποροῦσα νὰ δροσισθῶ μὲ τὸ ἀθάνατο νερὸ τῆς Κασταλίας καὶ δεύτερον νὰ ἴδω τὴν ἐκλαμπρότητά σου, ἀφ' οὗ οἱ γλυκεῖς ἦχοι τῆς λύρας σου ἔφθανον ἕως τὸν δρόμον μου.

Κατόπιν ὁ Ἑρμῆς ἐβύθισε τὴν χρυσῆν κοῦπαν ἡ ὁποία διὰ χρυσῆς ἀλύσου ἦτο ἐξηρτημένη ἀπὸ κάποιον βράχον, εἰς τὴν πηγὴν καὶ ἤπιε ἀπὸ τ' ἀθάνατο νερό της.

— Ἄχ, τί δροσιά, εἶπεν ὁ Ἑρμῆς σφογγιζόμενος καὶ ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀφ' οὗ παρεκάλεσε τὸν ἀδελφόν του νὰ συνεχίσῃ μὲ τὴν λύραν του τὸ κομμάτι, τὸ ὁποῖον ἔπαιζε προηγουμένως.

— Θὰ σοῦ παίξω, ἀπήντησεν ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμῃς τὴν ἑξῆς χάριν· θέλω σὺ ποῦ γυρίζεις ὅλον τὸν κόσμον, νὰ μοῦ εὕρῃς καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα ὡραῖο κορίτσι, τὸ ὡραιότερο ποῦ νὰ ὑπάρχῃ· ἐννοεῖς τί θέλω;

— Μεῖνε ἥσυχος, ἀπήντησεν ὁ Ἑρμῆς, θὰ τὸ ἔχῃς καὶ μάλιστα μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὴν ἴδια ὥρα. Ὁ Ἀπόλλων ἤρχισε νὰ παίζῃ, ὅπως ὑπεσχέθη, ἐνῷ ὁ Ἑρμῆς ἐπέτα πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν.

Πράγματι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἑρμῆς ἔφερε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἕνα αἰθέριο πλάσμα, ἕνα μικρὸ ἀριστούργημα· κορίτσι μόλις 18 ἐτῶν μὲ μαύρους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρειὰς ὅπως τὰ χρυσόμηλα τῶν Ἑσπερίδων.

Ὁ Ἀπόλλων τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἐκάθησε πλησίον του, ἐνῷ ὁ Ἑρμῆς ἔσπευδε νὰ φύγῃ.

— Ἔ! Ἔ! Ἑρμῆ, κάτι βιαστικὸς σὲ παρακαλῶ· δὲν ἐτελειώσαμε ἀκόμη, τί φεύγεις;

Κατόπιν εἶπε καθ' ἑαυτόν: «διὰ νὰ βιάζεται αὐτὸς κάτι τρέχει καὶ θὰ μοῦ ἔχει παίξει κανένα παιγνίδι, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ κορίτσι τοῦ λέγει μεγαλοφώνως:

— Μήπως σ' ἐπείραξε αὐτὸς ὁ κύριος ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον;

Ἡ μικροῦλα σιωπᾷ.

— Μὴ φοβεῖσαι, κορίτσι μου, τῆς λέγει ὁ Ἀπόλλων, λέγε!

— Ναί, αὐτὸς ἐκεῖ, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ δειλὰ μόλις ἀκουομένη, εἰς ὅλον τὸν δρόμον μ' ἔσφιγγε καὶ μ' ἐφιλοῦσε καὶ ἔκρυψε τὸ ὡραῖο προσωπάκι της μὲ τ' ἀλαβάστρινα χεράκια της κλαίουσα.

— Ἀκοῦς, θεομπαίχτη! εἶπεν ὁ Ἀπόλλων ὠργισμένος πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ὁ ὁποῖος προσεποιεῖτο ὅτι ἐδιόρθωσε τὰ πτερά του.

— Μὴν τὴν ἀκοῦς ἀδελφέ, ἀπήντησεν ὁ Ἑρμῆς, χωρὶς νὰ στραφῇ, ἐκεῖ ποῦ ἐπετούσαμε εἰς τὸν ἀέρα τὴν ἔσφιγγα ἁπλῶς νὰ μὴν πέσῃ.

— Καλά, καὶ τὰ φιλιὰ τί ἤθελαν στὴ μέσῃ;

— Τὰ φιλιά...τὰ φιλιά μου, ἀπήντησε ὁ Ἑρμῆς ἀπαθής, ἦσαν ἀδελφικά.

Ὁ Ἀπόλλων ἔγινε ἔξω φρενῶν, φύγε κατεργάρη, αἰσχρὲ κερδοσκόπε, φύγε ἀπ' ἐμπρός μου μὴ σπάσω τὴν λύρα μου εἰς τὸ παλῃοκέφαλό σου, ἀλλὰ δὲν ἀξίζει νὰ χαλάσω τὴν λύραν μου, ἀπατεών! Φύγε λοιπόν, σοῦ λέγω, μὴ σὲ τρυπήσω μὲ κανένα βέλας ὅπως τοὺς Κύκλωπας. Τέρας, μ' ἐνόμισες τόσον ἠλίθιον, ὥστε νὰ περάσω μὲ τὰ ὑπόλοιπα τὰ δικά σου· πάρε την καὶ πήγαινέ την εἰς τὸν πατέρα της ἀμέσως καὶ μὴ τολμήσῃς νὰ παρουσιασθῇς ποτὲ ἐμπρός μου, διότι θὰ σοῦ καρφώσω ἕνα βέλος στὸ μέτωπο. Χάσου!

Ὁ Ἑρμῆς γνωρίζων τί θὰ εἰπῇ θυμὸς καὶ θυμὸς τοῦ Φοίβου καὶ μάλιστα δικαιολογημένος ἐπῆρε τὸ κορίτσι καὶ ἀπεμακρύνθη μουρμουρίζων: Τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ἀδελφός μου εἶνε πολὺ ἔξυπνος, λησμονεῖ ὅτι δὲν εἶμαι μόνον ἀδελφὸς Ἑρμῆς, ἀλλὰ καὶ Ἑρμῆς Θεὸς τοῦ Ἐμπορίου. Ἀξίωσις κύριε νὰ τοῦ φέρω τέτοιο ἐμπόρευμα καὶ νὰ μὴ πάρω προμήθεια! Δὲν εἶσαι καλά, ἀδελφέ' δὲν εἶσαι καθόλου καλά! Δὲν σοῦ φθάνει ποῦ ἐπῆρα τὴν προμήθειαν εἰς εἶδος παρὰ θέλεις καὶ ρέστα!

Πειραιεύς

Π. ΚΥΘΗΡΙΟΣ

Φιλελληνισμὸς τοῦ Πούσκιν

Τὸν Ἐθνικὸν τῆς Ρωσσίας ποιητὴν καὶ ὑμνητὴν τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ Ἀλεξ. Πούσκιν δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ συγκινήσῃ ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγών. Διατρίβων τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ρωσσίαν καὶ προπάντων εἰς τὴν Ὀδησσὸν μετὰ ἐνδιαφέροντος ἀσυνήθως παρηκολούθει τὰ γιγνόμενα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ βιογράφου αὐτοῦ κριτικοῦ Σκαμπιτζέβσκη, κρατῶν συγχρόνως καὶ τὸ ἡμερολόγιον τῶν καθ' ἑκάστην ἐν Ἑλλάδι συμβαινόντων. Δυστυχῶς τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, ὅπερ ἀναφέρει ὁ βιογράφος του ἐχάθη. Ἐσώθησαν ὅμως μερικὰ μέρη, ἄλλα ἔμμετρα καὶ πεζά, μαρτυροῦντα τὸν φιλελληνισμὸν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

«Τὴν ἑσπέραν τῆς 2ας Ἀπριλίου 1829 γράφει ὁ ποιητής, διῆλθον παρὰ τῇ κυρίᾳ Ν. Α., ἡ ὁποία εἶνε ἐξαίρετος Ἑλληνίς. Ὡμιλήσαμεν περὶ τοῦ Ὑψηλάντου. Ἐκ τῶν πέντε Ἑλλήνων μόνος ἐγὼ ὡμίλουν ὡς Ἕλλην. Κανεὶς δὲν ἤλπιζεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Ἔχω πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ δρέψῃ δάφνας καὶ τὰ δύο καὶ ἥμισυ ἑκατομμύρια Τούρκων θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἀνθοῦσαν χώραν εἰς τοὺς δικαίους κληρονόμους τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους. Μετὰ μεγάλης λύπης ἔμαθον, ὅτι ὁ Βλαδιμηρέσκος δὲν ἔχει ἄλλα προσόντα παρὰ ἀσυνήθη γενναιότητα, γενναιότητα, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἔχει καὶ ὁ Ὑψηλάντης.»

Τί ἄλλο παρὰ ἁγνὸν ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνος καὶ ἔρωτα πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν φανερώνουν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ γραμμαί, αἱ ριφθεῖσαι εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του; Ἀλλὰ καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ποίημά του, τὸ ὁποῖον ἐγράφη εἰς 1822 χαρακτηρίζει τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ὑψώσου Ἑλλάς, ὑψώσου.

Ὁ Ὄλυμπος, ἡ Πίνδος καὶ αἱ Θερμοπῦλαι δὲν ἐντείνουν μάταια τὴ δύναμί των καὶ δὲν ὑποκινοῦν μάταια τὸν πόλεμον.

«Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἀρχαίων αὐτῶν κορυφῶν ἡ ἀρχαία ἐλευθερία ἔκαμε νὰ βλαστήσουν τὰ ἅγια τῶν Ἀθηνῶν μνημεῖα καὶ οἱ τάφοι τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Περικλέους».

«Ὦ Χώρα τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν, σύντριψε τὰ δεσμὰ τῆς σκλαβιᾶς ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν θερμῶν τραγουδιῶν τοῦ Τιρταίου, τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ Ρήγα».

Δὲν εἶνε νομίζομεν ἀνάγκη νὰ προσθέσωμε καὶ ἄλλα μαρτύρια τοῦ φιλελληνισμοῦ τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ρωσσίας ποιητοῦ καὶ φίλου Βύρωνος.

Αὐτὰ φθάνουν ὅπως ὁ Ἀλὲξ Πούσκιν καταταχθῇ εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγίστων Φιλελλήνων.

Βόλος

ΔΗΜ. Ι. ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

Μοῦ θύμωσες ἀγάπη μου, κι' ὅλο ποῦ συχνολές,
πῶς ἤρθανε καὶ σοῦπανε πῶς ἀγαπῶ πολλές,
μὴ μὲ μαλώνῃς τὸ φτωχό, ἀγάπη μου, ζηλιάρα,
μὴν εἶσαι τόσο ἄσπλαγχνη, καὶ τόσο πεισματάρα.

*

Πεῖσμα καὶ γρούνια καὶ ζηλιὰ μοῦ γίνεσαι κοπέλι
γιὰ τέτοια μικροπράγματα δὲν πρέπει νὰ σὲ μέλῃ
εἶνε καλὸ μας νἄχωμε ὅλο τὸ κόσμο φίλους
κι' ἂν ἀγαπῶ πολλὲς ἐγώ, ἀγάπησε σὺ χίλιους.

Νῖκος Ι. Στρατάκης

Ἡ καινούρια ὑπόθεσις, δίδει καὶ καινούρια πεῖρα.

Ἀπὸ τὰ μετρημένα τρώει ὁ λύκος.

Ἐπίκαιρα σκίτσα

Ὁ πορτοκαλᾶς

Ἡ γερὴ φωνὴ τοῦ Κὺρ-Γιάννη, τοῦ πωλητοῦ Κρητικῶν πορτοκαλλιῶν, ξεχώριζε πάντα, μέσα στῆς ἄλλες φωνὲς τῶν πουλητάδων τῆς γειτονιᾶς.

Ὁ Κὺρ-Γιάννης, ἕνας πενηντάρης μὰ λεβέντης διηγόταν στοὺς πελάτες του μὲ εὐχαρίστηση τὴν ἱστορία του, καὶ νόμιζε πῶς ἔτσι τοὺς ὑποχρεώνει καὶ τοὺς κάνει νὰ τὸν ἀγαπᾶνε περισσότερο καὶ νὰ ψωνίζουν συχνότερα τὰ θρεμμένα του Κρητικὰ πορτοκάλλια.

Ὁλόκληρη ἡ ἱστορία του, ἦταν κεντημένη ἐπάνω σὲ δυὸ βάσεις: Αη. Ἦταν Κρητικός, Βη. Ἦταν ἀντάρτης στὰ χωριὰ τῆς Ρεθύμνης.

Σ' αὐταῖς ὅμως ταῖς βάσεις τοῦ κεντήματος ξεχώριζαν περισσότερο ἀπ' ταῖς ἄλλες, ἡ κλωστὲς τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ὑπερβολικῆς παλληκαρωσύνης γιὰ τὸν πρωταγωνιστῆ, τὸν Κὺρ Γιάννη.

Ἀνάμεσα στὴ διήγησή του αὐτή, ποῦ μιὰ Κυριακὴ μοὔλεγε ὁ Πορτοκαλᾶς, μ' ἄφησε νὰ παρατηρήσω ἕνα στενόχωρο καὶ διαμαρτυρικὸ ὕφος ποῦ πῆρε τὸ πρόσωπό του. Σὰ νἄθελε νὰ μοῦ πῇ: «Μά... μπᾶ καὶ νόμισες πῶς ἐγὼ πορτοκαλᾶς γεννήθηκα; Ἡ περίστασις βλέπεις!»

Καὶ γιὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ καλλίτερα ὁ Κὺρ-Γιάννης τὴ γνωριμία του, μοῦ εἶπε γιὰ συμπλήρωμα:

«— Ἂς γίνῃ ἡ ἕνωση ἀφεντικὸ τσὲ μὲ τὸ πρῶτο καράβι ποῦ ἀμολάρει ζὰ τὴν Κρήτη, σ' ἀφίνει γυιὰ ὁ Κὺρ-Γιάννης μὲ τὰ πορτοκάλια του!» Καὶ τἄλεγε αὐτά, ἐνῷ ἔδειχνε σὰν παιδί, πῶς ἦταν ὁ πειὸ μεγάλος του πόθος.

*

Τὴν περασμένη Κυριακὴ νάσου κι' ἀκούω ἀπὸ μακρυὰ νὰ πλησιάζῃ ὁλοένα ἡ φωνὴ τοῦ πορτοκαλᾶ. Ὅταν ἔφθασεν ὁ Κὺρ-Γιάννης στὸ ἀντικρυνό μου σπίτι γιὰ νὰ πουλήσῃ τὰ πορτοκάλια του, μοῦ φάνηκε ἡ φωνή του πειὸ δυναμωμένη καὶ ἄκουσα νὰ λέῃ ἀστεῖα στὴ χαριτωμένη δοῦλα ποῦ διάλεγε τὰ πορτοκάλια του. Ἄνοιξα τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ μου, κι' ἀντίκρυσα μὲ ἔκπληξη τὸν Κὺρ-Γιάννη ἀγνώριστο! Ἡ Κρητικιά του τουαλέττα τῆς ὥρας, καὶ ἡ βράκα του πλημμυρισμένη ἀπὸ κομψὲς πτυχές! Τὸ δὲ γελέκο του γεμᾶτο μὲ χρυσᾶ λεπτὰ κεντήματα!

Ὁ Κὺρ-Γιάννης ἄκουσε τὸ τρίξιμο τοῦ ἀνοιγομένου παραθυριοῦ μου καὶ στρεφόμενος μοὔπε: Καλημέρα ἀφεντικό!.... Ὦ! σὰν εἶδε τὸ πρόσωπό του! Διπλοξυρισμένος καὶ μὲ ὑπερσιδηρωμένο τὸ ψαρὸ μὰ παχύ του μουστάκι! Δὲν μπόρεσα νὰ μὴ γελάσω μὲ τὴν ἔκπληξη! Ἔλεγε κανεὶς ὅταν τὸν ἔβλεπε πῶς θὰ πήγαινε νὰ χορέψῃ τὸ χορὸ τοῦ Ἠσαΐα!

Ὅταν τελείωσε ἡ διαπραγμάτευσις τῶν πορτοκαλιῶν μὲ τὸ δουλικὸ ποῦ περνοῦσε στὸ παζάρεμα καὶ τὴ φιλτάτη μας Χανούμ, καὶ ὅταν enfin τὸν πλήρωσα, εἶδα τὸν Κὺρ-Γιάννη νὰ τῆς πιάνῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τὴ χαιρετᾷ ἐγκαρδίως.

Ὁ Πορτοκαλᾶς ὕστερα μὲ πλησίασε μαζὺ μὲ τὸ καλάθι του ποῦ δὲν εἶχε, παρὰ λίγα πειά, ὡραῖα Κρητικὰ φροῦτα.

— Κἄτι αὐτὴ ἡ τουαλέττα, Κὺρ-Γιάννη;

— Ἔ παιδί μου! Τώρα ποῦ ἔγινε δὰ ἡ Ἕνωση τῆς Κρήτης, πάου τσ' ἐγὼ ἐκειδὰ νἀφήσω τὸ κοκαλάτσι μου!...

Καὶ δυὸ δάκρυα δειλά, ἐκπληρώσεως μεγάλων πόθων, εἶδα νὰ κυλοῦν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Κὺρ-Γιάννη τοῦ πορτοκαλᾶ...

«— Ἔ! Ἔχε γειὰ παιδί μου!...» μοῦ εἶπε.

. . . .

Κι' ἔφυγε ὁ Κὺρ-Γιάννης, ἐνῷ κι' ἡ φωνή του ὅσο ἀπομακρυνόταν ἔσβυνε σιγὰ σιγά, διαλαλῶντας τὰ τελευταῖά του Κρητικὰ πορτοκάλια.....

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

I

— Χώρα τοῦ ἥλιου· ἥλιε τῆς οἰκουμένης,
Σὺ σκοταδιῶν τοῦ νοῦ πανώρηα ξεδιαλύτρα —
Δόξες παλμὲς καὶ λάμψες ἀνασταίνεις
στὰ τώρα· καὶ φωτοβολᾷς θεία νικήτρα.

II

Κἄποια σκλαβιὰ τὰ στήθεια σοὔχ' ὀργώσει,
Μὰ ν' ἀπ' τὸν Ὄλυμπο ὡς τὸ Ταίναρο ἀνάφτει
φωτιά· ψυχὲς ἡρώων πάει ν' ἀπιθώσῃ
στ' ἀστέρια· τ' ἅγιο εἰκοσιένα ἀστράφτει.

III

Σήμερα πάλι ἐσὺ τρισδοξασμένη
ἀπάνω στῆς ψυχῆς μας τὰ φτερὰ ἀνεβαίνεις
στὰ οὐράνια· πατρίδα—Ἑλλάδα νά! στεφανωμένη
δόξες παληὲς καὶ λάμψες ἀνασταίνεις.

Πότης Κ. Ψαλτήρας

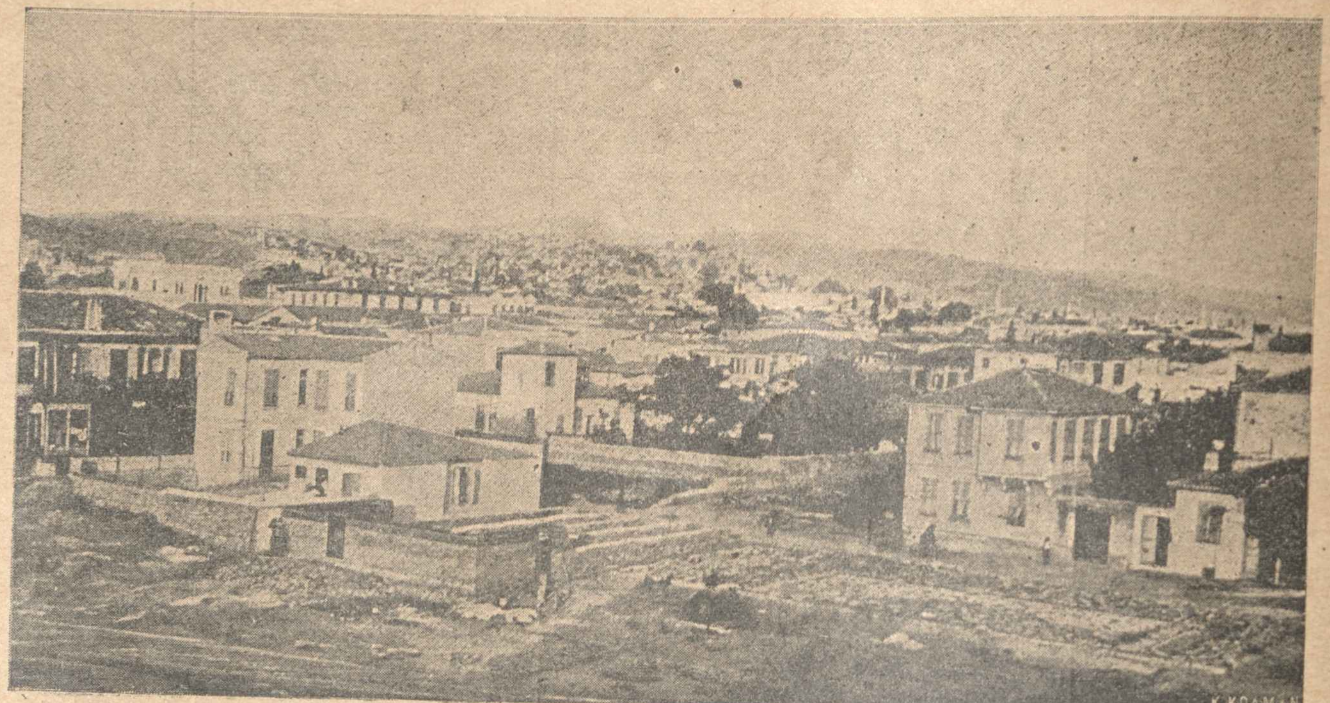

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Ἡ Ἰσραϊλιτικὴ συνοικία.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. Τ ροντες οἱ
ἴδιοι τὰ κυριευθ λιμένα.
(Φωτ. κ. Α. Χαλκια αλλιέρος).

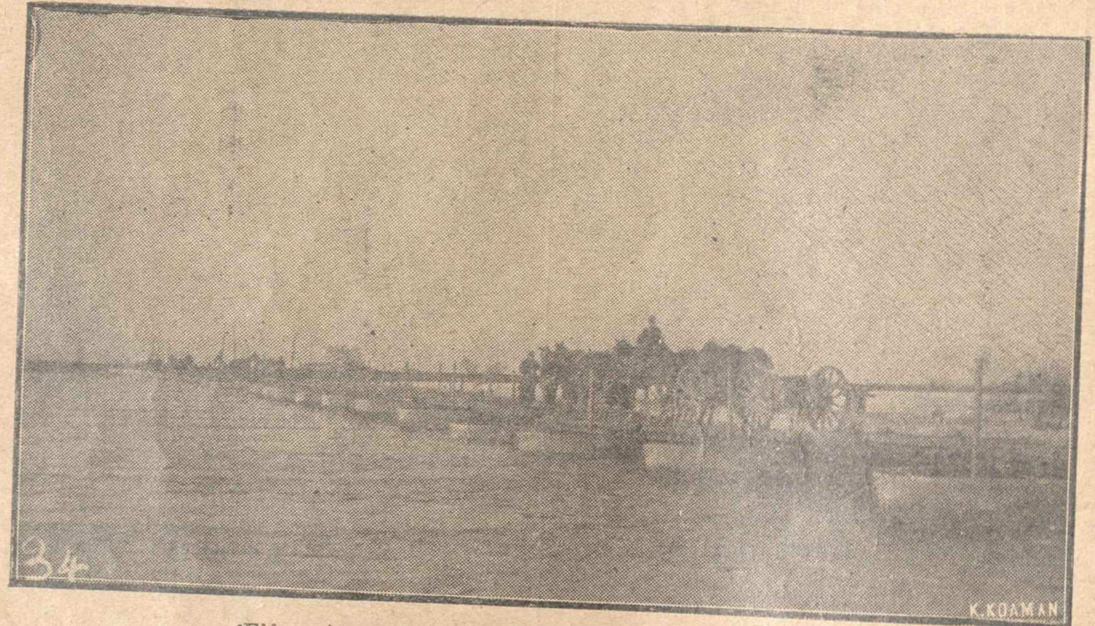

Ἑλληνικὸς στρατὸς διερχόμενος τὴν γέφυραν τοῦ Ἀξιοῦ.

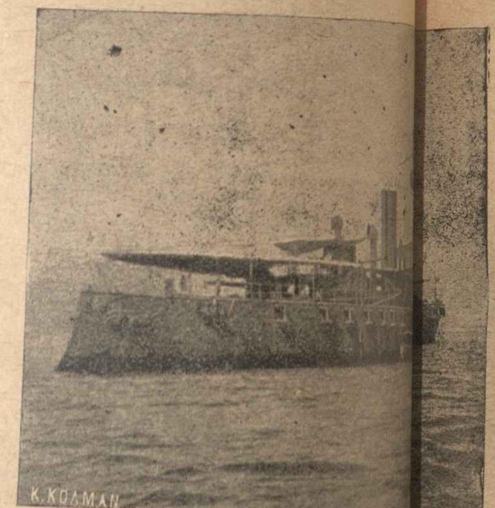

Τὸ καταβυθισθὲν τουρκικὸν

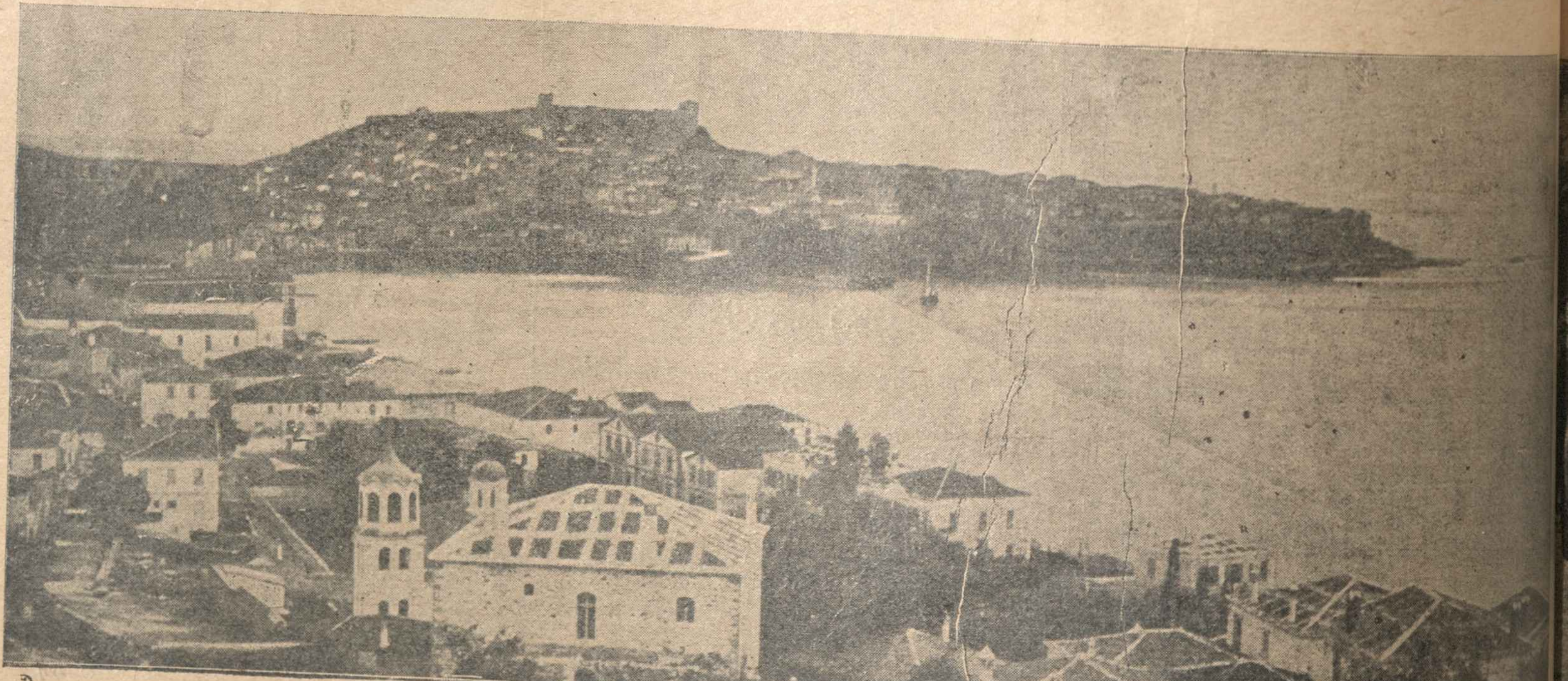

ΚΑΒΑΛΛΑ. Ἄποψις τῆς πόλεως.

ρικαὶ τῆς Μακεδονίας.

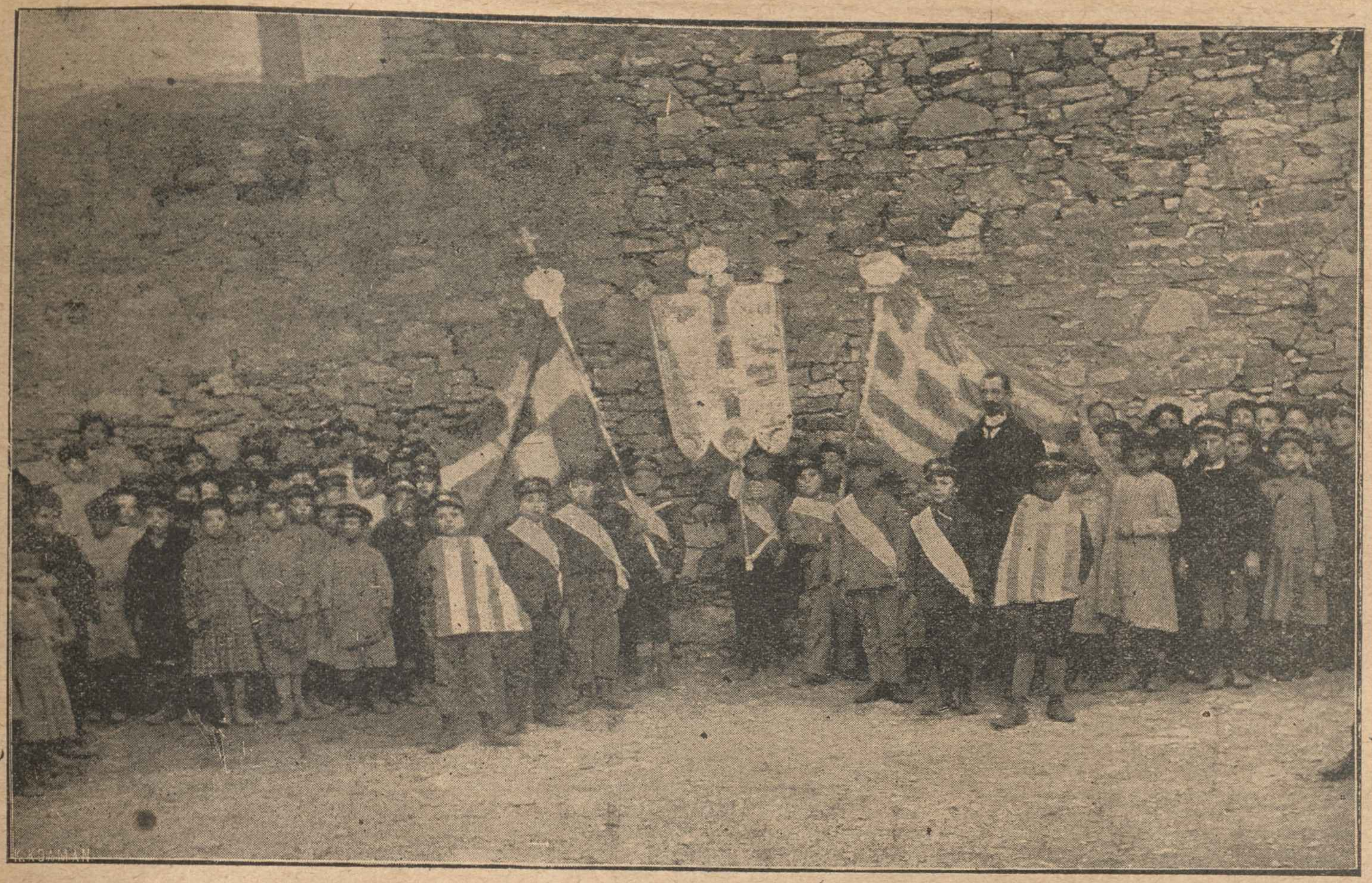

ΣΥΡΟΣ. Ὁμὰς μαθητῶν τοῦ Γ΄ Δημ. Σχολείου ψάλλουσα τὰ νέα Κάλανδα ὑπὲρ τοῦ Ἐθν. Στόλου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΒΟΝΤΑΣ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΜΑΧΑΣ

Μ. Διβανίδης, λοχίας ἐξ Ἀθηνῶν

Δ. Τερζάκης, ἐξ Ἁγ. Πέτρου
ἔφεδρος Ἀνθυπολοχαγός.

Θ. Ζωϊόπουλος, ἐκ Ναυπλίου.

Ἄτταλος Μακρίδης, Ἀνθυπίλαρχ.

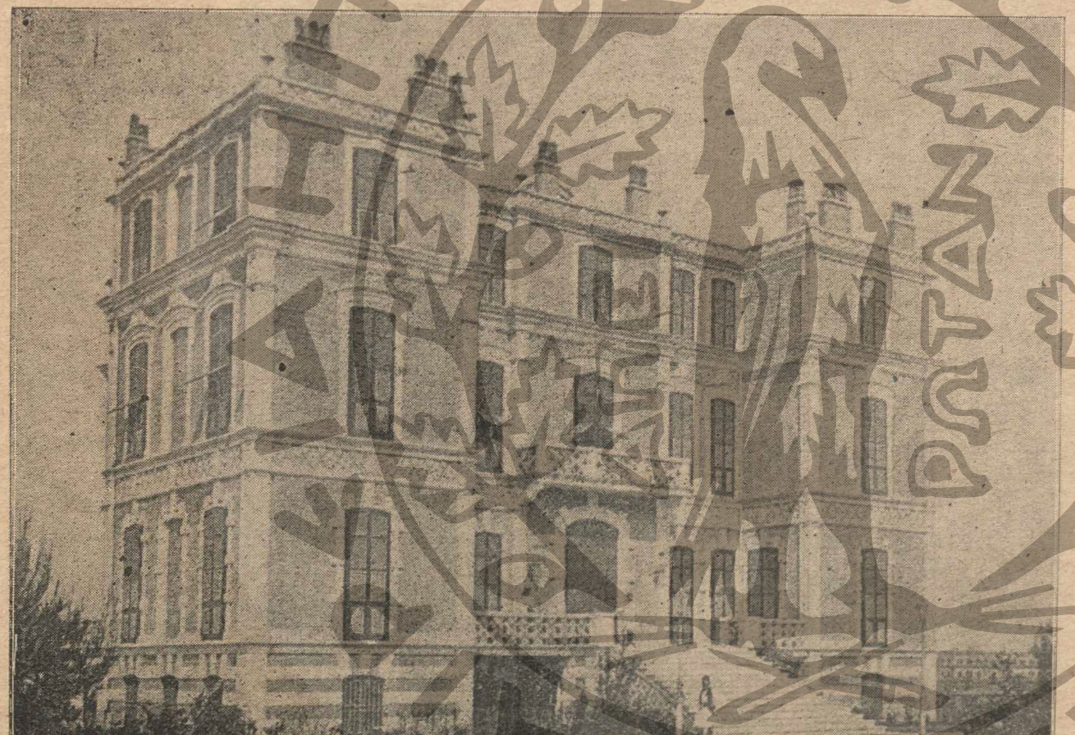

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Ἡ ἔπαυλις Ἀλατίνη.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

24 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Ἡ Μαρουσία τότε τοῦ παρήγγειλε νὰ συγκαλέσῃ τὴν νύκτα εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοὺς συνωμότας.

◆

Ἡ Μαρουσία πρὸ τῶν συνωμοτῶν

Τὴν ὁρισθεῖσαν νύκτα πραγματικῶς ὅλη ἡ εὐρεῖα αἴθουσα τῶν Ἀνακτόρων εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ πολυαρίθμους εὐγενεῖς τῆς Ρώμης, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγωνίαν ἀνέμενον νὰ μάθουν τὸν λόγον τῆς προσκλήσεως ἐκείνης, ἐννοοῦντες, ὅτι περὶ σοβαρᾶς τινος ἀνακοινώσεως σχετικῆς μὲ συνωμοσίαν ἐπρόκειτο.

Ὁ Ἀλβερῖκος ἐν τούτοις τὸν ὁποῖον ἠρώτων, οὐδεμίαν ἀπάντησιν ὡρισμένην ἔδιδε.

Τέλος τὴν δεκάτην ὥραν δύο θεράποντες, προσελθόντες εἰδοποίησαν τοὺς εὐγενεῖς ὅτι ἡ πριγκήπισσα τῆς Ρώμης ἤρχετο αὐτοπροσώπως νὰ ὁμιλήσῃ εἰς αὐτούς.

Ψίθυρος ἐκπλήξεως διέδραμεν εἰς τὴν ἀγγελίαν ταύτην τοὺς συνωμότας, οἱ ὁποῖοι ὑπέθετον, ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ Μαρουσία ἦτο κεκλεισμένη μὲ τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου.

Μετ' ὀλίγον ἡ μεγάλη θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίγετο καὶ ἡ ἑταίρα εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπαστράπτουσα ἐκ καλλονῆς καταθαμβωσάσης τοὺς συνωμότας, εἰς τοὺς ὁποίους ἔκαμε νεῦμα νὰ σιγήσουν.

Ὅταν δὲ σιωπὴ ἐπεκράτησε μεταξὺ αὐτῶν ἡ ὡραία Μαρουσία ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Ἡ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς ὑμᾶς διὰ τὴν προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνετε νὰ ὑποστηρίξετε τὴν ἐκδίκησίν μου, εὐγενεῖς ἄρχοντες, εἶνε ἀπερίγραπτος.

Ἤδη ἦλθεν ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔργον θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν. Ὁ μισητός μου ἐχθρός, ἐναντίον τοῦ ὁποίου σᾶς ἐκάλεσα, πρέπει ἐντὸς τῆς νυκτὸς τῆς αὔριον νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν μαῦρον Ἅδην, ὅστις τοῦ ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας.

— Ποιά; Ποιὸς εἶνε; ἐψιθύρισαν οἱ εὐγενεῖς.

— Μὴ ἐρωτᾶτε νὰ μάθετε τὸ ὄνομά του, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρουσία. Ὀλίγον πρὸ τῆς ὥρας τοῦ θανάτου του θὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσω. Ἔλθετε αὔριον πάνοπλοι εἰς τὰς ἐννέα ἐνταῦθα καὶ τεθῆτε ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀλβερίκου, ὅστις θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἐστὲ βέβαιοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Ἅγιος Πάπας θὰ εὐλογήσῃ τὰ ὅπλα σας καὶ θὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργον σας μὲ τὰς εὐχάς του εἰς τὸ αἷμα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μισῶ, ὅσον οὐδένα ποτὲ ἐμίσησα.

◆

Ἡ Μαρουσία κατὰ τοῦ Οὔγου

Ἡ Μαρουσία ἠτένισε τότε βλοσυρῶς τὸν βασιλέα καὶ δεικνύουσα αὐτὸν διὰ τῆς σπάθης εἰς τοὺς συνωμότας, ἀνέκραξεν ὡς τίγρις λυσσῶσα δι' αἷμα.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός!.. Ἐντροπή, σεῖς τόσοι ἄνδρες νὰ δειλιᾶτε πρὸ ἑνὸς ἀντιπάλου!.. Ἀλβερῖκε σὺ τί κάθεσαι; Βύθισε τὸ ξίφος σου εἰς τὰ στήθη ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μισεῖς ὡς τὴν κόλασιν...

Μία κραυγή, ἀντηχήσασα ὡς βρυχηθμὸς λέοντος τρωθέντος, διέκοψε τοὺς λόγους τούτους τῆς Μαρουσίας.

Ὁ βασιλεὺς κατάπληκτος πρὸ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῆς συζύγου του, ἐξέβαλε τὴν κραυγὴν ἐκείνην καὶ σπινθηροβόλον περιέστρεψε τὸ βαρὺ ξίφος του εἰς τὴν θύραν.

Ἡ γενναιότης του, ἡ ψυχραιμία του, τὸ θάρρος του δὲν ἐκάμφθησαν εἰς τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἀποκάλυψιν τῆς ἀπάτης, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς παιδίον εἶχεν ἐμπέσει.

Τρομερός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας, μὲ τὸ πρόσωπον κατέρυθρον ἀνέμενε τοὺς ἐχθρούς του, μὴ καταδεχθεὶς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὕβριν νὰ εἴπῃ κατὰ τῆς ἀχρείας ἐκείνης γυναικός.

— Ἐμπρός! ἀνέκραξε καὶ πάλιν μαινομένη ἡ Μαρουσία. Θέλετε πρώτη ἐγώ, μία γυναῖκα, νὰ σπαράξω τὰ σπλάγχνα του μὲ τὸ ξίφος μου;..

Κανένας ἐκ τῶν συνωμοτῶν δὲν ἐκινήθη.

Ἡ σπάθη τοῦ Οὔγου, ὅστις ἐφαίνετο γίγας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐνέσπειρε τὸν φόβον εἰς πάντας.

— Μαζύ μου Ἀλβερῖκε! ἐφώναξε τότε εἰς τὸν πλησίον της υἱόν της λυσσῶσα ἡ ἑταίρα.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκρατήθη πλέον.

— Ἐλᾶτε γεννήματα τοῦ διαβόλου! εἶπεν, ὁ θάνατός σας θὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ διὰ τὴν ὀδύνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν στιγμήν.

◆

Μονομαχία ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς

Ἡ Μαρουσία ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ της τὴν μικρὰν ἀσπίδα του.

— Μεῖνε! μὴ κινεῖσαι διόλου! Μόνη μου θέλω νὰ τὸν φονεύσω! ἀνέκραξε, καὶ πάλλουσα τὸ ξίφος της ὥρμησε κατὰ τοῦ Οὔγου.

Τὰ δύο ξίφη συνηντήθησαν καὶ σπινθὴρ ἐξήστραψεν εἰς τὴν βαρεῖαν σύγκρουσίν των.

Καὶ τότε ἐπηκολούθησεν ἐπί τινας στιγμὰς φοβερὰ μονομαχία, κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον ἡ κλαγγὴ τῶν ἀλληλοκτυπωμένων ξιφῶν ἠκούετο, τῶν παρισταμένων συγκρατούντων τὴν ἀναπνοήν των ἀπὸ τὴν φρίκην ἥτις τοὺς κατεῖχε.

Αἴφνης ἡ Μαρουσία θελήσασα νὰ καταφέρῃ πλάγιον κτύπημα κατὰ τοῦ Οὔγου ὠλίσθησε καὶ τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως ὑψώθη διὰ νὰ τῆς θραύσῃ τὴν κεφαλήν.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἡ ἑταίρα ἐφονεύετο.

Ἄλλως ὅμως ἡ τύχη ἠθέλησεν.

Ὁ νεαρὸς Ἀλβερῖκος ἰδὼν τὴν μητέρα του διατρέχουσαν τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ὥρμησε κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ διὰ τοῦ ξίφους του ἀπώθησε τὸ κτύπημα αὐτοῦ.

— Εὐχαριστῶ, Ἀλβερῖκε! Βοήθει με νὰ τὸν φονεύσω! ὠρύχθη ἡ Μαρουσία, καὶ ὀρθωθεῖσα τρομερὰ καὶ πάλιν ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Οὔγου, τὸν ἔχοντα ἤδη νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον δύο ἀντιπάλων.

◆

Τὸ πρῶτον αἷμα

Ἐν τούτοις ὡς τώρα ὁ βασιλεὺς δὲν κατεβλήθη.

Τὸ ἀστραπιαίως περιστρεφόμενον ξῖφος του ἐκρατοῦσεν εἰς ἀπόστασιν τὸν Ἀλβερῖκον καὶ τὴν Μαρουσίαν.

Ἡ πάλη διήρκεσεν ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα λεπτά.

Καὶ ἤδη ἡ ἀναπνοὴ σὰν συριγμὸς ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Μαρουσίας, ᾐσθάνετο παραλυομένας τὰς δυνάμεις της.

Μόνον ὁ χαλύβδινος βραχίων τοῦ Οὔγου ἀκούραστος ἐξηκολούθει νὰ γυρίζῃ τὸ ξῖφος του.

Αἴφνης κραυγὴ ἀλγεινὴ ἠκούσθη καὶ οἱ παριστάμενοι μὲ φρίκην παρετήρησαν τὸ αἷμα νὰ βάφῃ τὸν λαιμὸν τοῦ Ἀλβερίκου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐγγίσει τὸ ξῖφος τοῦ βασιλέως.

Ἡ Μαρουσία εἰς τὸ θέαμα τοῦ υἱοῦ της αἱματωμένου ᾐσθάνθη ὅλας της τὰς δυνάμεις ἐπερχομένας καὶ ἀτρόμητος ἐπεχύθη ἐναντίον τοῦ Οὔγου, ὅστις ἐπὶ μίαν στιγμήν, ἔπαυσε νὰ κινῇ τὴν τρομερὰν σπάθην του.

Ἡ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἤρκεσεν εἰς τὴν Μαρουσίαν διὰ νὰ τοῦ καταφέρῃ κτύπημα κατὰ τοῦ στήθους, ὁπόθεν τὸ αἷμα του ἤρχισε νὰ ρέῃ ἄφθονον.

◆

Οἱ εὐγενεῖς ἐπιτίθενται

— Ἐλᾶτε λοιπόν! εἶπε τότε θριαμβεύουσα ἡ ἑταίρα εἰς τοὺς ὄπισθέν της συνωμότας.

Ἀλλὰ μόνον εἰς ἐκεῖνον, ποῦ δὲν θὰ βάψῃ τὸ ξῖφος του εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἐχθροῦ μου.

Ἡ θέα τοῦ ρέοντος αἵματος ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ βασιλέως ἐξεδίωξε τὸν φόβον ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν συνωμοτῶν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζοντες τὴν σημασίαν τῆς ἀπειλῆς τῆς φοβερᾶς κόρης τῆς Θεοδώρας ὕψωσαν καὶ αὐτοὶ τὰ ξίφη των καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ ἀτυχοῦς Οὔγου.

Τὸ θέαμα ἦτο φρικῶδες τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὑπερεξήκοντα ἄνθρωποι βαρέως ὡπλισμένοι ἐπετίθεντο ἐναντίον ἑνὸς πληγωμένου ἀνδρός, ὡς μόνην ἄμυναν ἔχοντος τὸ ξῖφος του.

◆

Ἥρως μαχόμενος

Ὁ Οὔγος εἰς τὴν θέαν πάντων ἐκείνων τῶν ἐκτεθειμένων ἐναντίον του, ᾐσθάνθη ἐπανερχομένας ὅλας του τὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει ἐκ τοῦ ἀφθόνως ρέοντος αἵματος ἀπὸ τὴν πληγήν του.

Ἐξέβαλεν ὠρυγὴν λέοντος πληγωθέντος καὶ ἔκαμεν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, τοποθετηθεὶς τοιουτοτρόπως ὄπισθεν τῶν ὀχυρωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὰ προηγουμένως συσσωρευθέντα ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἔπιπλα τοῦ δωματίου του...

— Ἐλᾶτε τώρα, προδόται! ἐφώναξεν. Ἔλα ὕαινα νὰ λάβῃς τὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος σοῦ ἁρμόζει!... Θὰ φονευθῆτε πολλοὶ πρὶν νὰ μὲ ἴδετε νεκρόν!

Καὶ ὁ βασιλεὺς λέγων ταῦτα περιέστρεφε συγχρόνως τὸ φοβερὸν ξίφος του, τὸ ὁποῖον ἠπείλει δι' ἀμέσου θανάτου τὸν πρῶτον ἐχθρὸν ὅστις θὰ ἐπλησίαζε.

Τὸ αἷμα ἐπάγωσε καὶ πάλιν τότε εἰς τὰς φλέβας τῶν συνωμοτῶν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ μαινομένου ἐκείνου ἱππότου, ὅστις ἐφαίνετο κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του τὸν θάνατον.

— Ἐμπρὸς ἀνέκραξε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ φοβερὰ Μαρουσία βλέπουσα δειλιῶντας τοὺς εὐγενεῖς. Τί κάθεσθε; Ἕνας εἶνε! Ἡ πληγή του τὸν ἐξασθενεῖ!

Καὶ ἡ ἑταίρα ἐκβάλλουσα ἀγρίας κραυγὰς ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Οὔγου, προφυλασσομένη διὰ τῆς ἀσπίδος της.

Οἱ συνωμόται αἰσχυνθέντες εἰς τὴν θέαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης δεικνυούσης μεγαλειτέραν ἀνδρείαν ἀπὸ αὐτούς, τὴν ἠκολούθησαν πάλλοντες ἀπειλητικῶς τὰ ξίφη των.

Ἕνα βαρὺ κτύπημα ἤχησε τότε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἐκβαλὼν ὀδυνηρὸν στεναγμὸν ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Οὔγος τοῦ εἶχε θραύσει τὴν κεφαλὴν μὲ σπαθισμὸν προοριζόμενον διὰ τὴν Μαρουσίαν, ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει κύψασα νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

Τρεῖς εὐγενεῖς τότε περιστρέφοντες τὰ ξίφη των ἐπλησίασαν τὸν βασιλέα καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν σπαθίζουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ὁ Οὔγος μὲ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματος τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ συναισθανόμενος ὅτι ἐγγίζει τὸ τέλος του, ἔλαβεν ἀμέσως μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὀγκῶδες ἔπιπλον, τὸ ὁποῖον ἐξεσφενδόνισε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἐναντίον τοῦ πλησιεστέρου πρὸς τὸ μέρος του ἐξ αὐτῶν.

Δύο κραυγαὶ ὀδύνης καὶ ἕνας ἐπιθανάτιος ρόγχος ἠκούσθησαν.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς εἶχε πέσει αἱμόφυρτος ἐπὶ τοῦ πατώματος μὲ χαίνουσαν πληγὴν εἰς τὸ στῆθος, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ὑπεχώρουν μὲ τεθραυσμένας τὰς κεφαλάς.

— Ἔλθετε ὅλοι, ἔλθετε! ἀνέκραξε ὁλονὲν περισσότερον ἐξαπτόμενος ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ ἀφθόνου ρέοντος αἵματος. Ἔλθετε προδόται, νὰ δοκιμάσετε τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους μου! Ἔλα σύ, ὕαινα, νὰ μὲ φονεύσῃς... Θέλω νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἡδονὴν νὰ ἴδω τὸ ξίφος μου βυθιζόμενον εἰς τὰ σπλάγχνα σου. Θέλω νὰ ἴδω νὰ τρέχῃ τὸ αἷμά σου, ὄχι! ἡ χολή σου, διότι χολὴ ἐπίσης θὰ ρέῃ εἰς τὰς φλέβας σου. Ἔλα! ἀπόβρασμα τοῦ Ἅδου...

◆

Ὁ βρόχος

Ὁ ἡρωικὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς ἐνέσπειρε διὰ τῆς ἀνδρείας του τὸν πανικὸν εἰς τοὺς συνωμότας, οἵτινες κατάπληκτοι παρετήρουν αὐτὸν μὴ τολμῶντες νὰ τὸν πλησιάσουν πλέον.

Ὅλοι ἔμενον ἀκίνητοι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ μὲ φρίκην παρετήρουν τὰ ἐπὶ τοῦ πατώματος δύο πτώματα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΨΑΡΙΑΝΩΝ

Κατὰ τὸ ἔτος 1823, παρὰ τὴν νῆσον ἅγιον Στράτην πλοιάριόν τι Ὀθωμανικόν, φέρον πλήρωμα εἴκοσιν ἀνδρῶν, ἐνδεδυμένων τουρκικὴν ἐνδυμασίαν προσῆλθεν εἰς τὴν Σπετσιωτικὴν ναυαρχίδα. Οἱ ἄνδρες οὗτοι Ψαριανοὶ ὄντες καὶ εἰς αἰχμαλωσίαν περιπεσόντες ἕνεκα τῶν αὐστριακῶν, ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου ἐκείνου, διευθυνομένου ὑπὸ τουρκικοῦ πλοιάρχου καὶ πληρώματος, καὶ ἐπέμποντο ἁλυσσόδετον εἰς Κων)πολιν ὑπὸ τὴν συνοδίαν καὶ πολλῶν ὁπλοφόρων στρατιωτῶν Τούρκων· ἀλλὰ κατὰ τὸν διάπλουν αὐτῶν οἱ αἰχμάλωτοι Ψαριανοὶ κατορθώσαντες νὰ λύσουν τὰ δεσμά των, ἐπέπεσαν αἰφνιδίως κατὰ τῶν κοιμωμένων φρουρῶν αὐτῶν Τούρκων καὶ φονεύσαντες αὐτοὺς ἔγιναν κύριοι τοῦ πλοιαρίου. Μὴ ἐλπίζοντες δὲ παρὰ δι' αὐτοῦ νὰ σωθοῦν, ἐμηχανεύθησαν ν' ἀποβάλουν τὰ ἴδιά των ἐνδύματα καὶ νὰ φορέσουν τουρκικὰ ὥστε ὑπὸ τοιαύτην ἐνδυμασίαν καὶ ὑπὸ τὴν ὀθωμανικὴν σημαίαν τοῦ πλοιαρίου νὰ ἐξαπατήσουν τά τε φρούρια τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐχθρικὴν συνάντησιν. Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἐπέτυχε πληρέστατα καὶ ἐξελθόντες δὲ τοῦ Ἑλλησπόντου ὡς Τοῦρκοι καὶ πλέοντες δῆθεν διὰ τὴν Τένεδον καὶ ἄλλα πλησιόχωρα τουρκικὰ μέρη, ἐπελαγίσθησαν καὶ καλῇ τύχῃ ἐνέπεσαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν στόλον καὶ ἐσώθησαν.

Σπέτσαι **Κωστ. Θ. Γεωργιάδης**

Παπᾶς καὶ Χόντζας

Μιὰ ἡμέρα συναντήθηκαν στὸ δρόμο ἕνας παπᾶς καὶ ἕνας χόντζας. Ἀφοῦ συνωμίλησαν περὶ διαφόρων ζητημάτων ἔφθασαν τέλος καὶ περὶ θρησκείας...

— Τί τὰ θέλεις τζάνουμ, λέγει ὁ Χόντζας, πειὸ μεγαλειτέρα θρησκεία ἀπὸ τὴν δική μας δὲν ἔχει κανένα ἔθνος. Ἔχομε τὴς περισσότερες καὶ μεγαλύτερες νηστεῖες!

— Καλά, ἀλλὰ πῶς θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς; εἶπε ὁ παμπόνηρος παππᾶς, μὴ θέλων νὰ ἐπιμείνῃ.

— Νά, τζάνουμ, τί νὰ κάνουμε· κάθε νηστεία ποῦ θὰ λέγω, νὰ σοῦ βγάζω ἀπὸ μία τρίχα ἀπ' τὰ γένειά σου, κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο. Καὶ ἔτσι θὰ καταλάβουμε ποιὸς ἔχει τὴς περισσότερες.

Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον.

Ἄρχισεν ὁ Χόντζας ν' ἀριθμῇ διάφορες νηστεῖς τῆς θρησκείας του καὶ νὰ ξεριζώνῃ συνάμα τρίχες ἀπὸ τὸν παππᾶ.

— Ἐτελείωσες; τοῦ λέγει.

— Ναὶ τζάνουμ, πὲς καὶ σύ.

— Τὴ Μεγάλη Σαρακοστή, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῆς Παναγίας, τῶν Χριστουγέννων στὶς χαρίζω, λέγει ὁ παππᾶς. Τώρα ἔχουμε: Τετάρτη καὶ Παρασκευή, Παρασκευὴ καὶ Τετάρτη, ἀριθμώντας ὅλες τὴς Τετάρτες καὶ Παρασκευὲς τοῦ ἔτους καὶ ξεριζώνοντας τὴ γενειάδα τοῦ χόντζα, ὁ ὁποῖος ἀπελπισθεὶς πιὰ ἐφώναξε:

— Ἀμάν, σώνει παππᾶ μου, πολλὲς νηστεῖες ἔχετε καὶ μὲ μισοβγαλμένη γενειάδα ἔφυγε γιὰ νὰ ξανασυναντηθῇ καὶ πάλι μαζί του ἄλλοτε.

Πράγματι.

Μετὰ καιρὸν ἰδὼν ὁ χόντζας τὸν παππᾶ μακρόθεν τοῦ φωνάζει:

— Ἔ! παππᾶ, στάσου.

Καὶ πλησιάσας αὐτὸν τοῦ λέγει.

— Ἠμπορεῖ νὰ ἔχετε πολλὲς νηστεῖες, ἀλλὰ πολλὲς γιορτάδες ὄχι.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, λέγει ὁ παππᾶς.

Καὶ ἄρχισε πάλιν ὁ χόντζας ν' ἀριθμῇ γιορτάδες καὶ νὰ βγάζῃ τὴς τρίχες τοῦ παππᾶ.

Ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ παππᾶ.

— Τοῦ Ἅη Βασιλιοῦ, τῶν Φώτων, τῶν Θεοδώρων, τοῦ Βαγγελισμοῦ, τοῦ Πάσχα, τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴς μεγάλες ἄλλες γιορτὲς στὴς χαρίζω.

— Καὶ πιάνοντας σφιχτὰ μὲ τὰ χέρια τὴ γενειάδα τοῦ χόντζα λέγει:

— Τώρα ἔχουμε τῶν Ἁγίων Πάντων.

Καὶ μὲ μιὰ του κίνησι ξεριζώνει ὅλη τὴ γενειάδα τοῦ χόντζα, ὁ ὁποῖος ἐτράπη εἰς φυγὴν χωρὶς νὰ ἐπιθυμῇ πιὰ νὰ ξανασυναντηθῇ μὲ χριστιανὸν ἱερέα.

(Ἀθῆναι) **Θεόδωρος Ζαχάρης**

Στήλη Κυριῶν

Η ΜΟΔΑ

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἡ «Ἑλλὰς» θὰ δημοσιεύῃ ὀλίγα εἰς κάθε φύλλον της περὶ γυναικείας Μόδας. Αἱ ἀναγνώστριαί μας ἠμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν σύνταξιν ἀποστέλλουσαι μαζὶ μὲ τὸ σύντομον κείμενον καὶ τὰς εἰκόνας τὰς σχετιζομένας μὲ αὐτό, ἀλλὰ πάντοτε καθαραὶ διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς ἐκτυπώσεως. Θὰ δημοσιεύωνται βέβαια ὅσα ἐγκρίνονται.

Ἡ Σύνταξις

Ἀνέκδοτα

Κάποτε ὁ Τριβουλέτος, περίφημος γελωτοποιὸς τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α', περιέπαιξεν ἕνα αὐλικόν. Ὁ αὐλικὸς ὀργισθεὶς τὸν ἠπείλησεν ὅτι «θὰ τὸν σκοτώσῃ στὸ ξύλο».

Ὁ Τριβουλέτος ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν βασιλέα.

— Νὰ σὲ σκοτώσῃ; Θὰ τὸν κρεμάσω πέντε λεπτὰ ἀμέσως.

— Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τὸν κρεμάσῃς ἕνα τέταρτο πρίν, ἀπήντησεν ὁ γελωτοποιός.

⁂

Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ὁ Γαμβέττας μαζὺ μὲ τὸν Σοῦμπλερ ἐπιβάντες ἀεροστάτου ἐξῆλθον τῶν Παρισίων.

Καθ' ὁδὸν τὸ ἀερόστατον ἐτρυπήθη ὑπό τινος περιπλανωμένης σφαίρας καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸ Τούρ.

Ἀπ' ἐκεῖ ἀφήσαντες τὸ ἀερόστατον, μετέβησαν πεζῇ εἰς τὸ Μονδιὲλ καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ποῦ μοῦ κτυπᾷ τὴν θύραν τέτοια ὥρα;

— Μὰ κοιμᾶσθε ἐν καιρῷ πολέμου;

— Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ ἐξετάζεις;

— Τίποτε, ὁ ὑπουργός σας, εἶπεν ὁ Γαμβέττας.

— ! !

— Ἐμπρὸς ἄνοιξέ μας καὶ δῶσέ μας νὰ φᾶμε κἄτι, γιατὶ ἔχουμε πεῖνα φοβερή.

Κατὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ γεύματος ὁ Γαμβέττας ἐδέχθη ἄλλο ὑβρεολόγιον ἐκ μέρους τοῦ Δημάρχου ἀγνοοῦντος ποῖος ἦτο ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης.

(Λάρισσα) **Χρ. Παντοστόπουλος**

Ἕνα φίλημα

Κάποια νεαρὰ δεσποινὶς κατηγόρει τὸν κ. De la Tremouille, διότι μὲ πονηρίαν κατώρθωσε νὰ τῆς πάρῃ ἕνα φίλημα.

— Ὡραία μου παιδοῦλα, τῆς ἀπήντησεν ὁ εὐπατρίδης ποιητής: Στὰ ἀνθισμένα δέντρα ἡ μέλισσα πετᾷ καὶ πέρνει τὸ γλυκὸ χυμό. Ἀλλὰ βλέπει κανεὶς ἐπὶ τοῦ ἄνθους τὰ ἴχνη τῆς ἀφαιρέσεως; Τὸ φίλημα ποῦ ἔλαβα ἀπὸ τὸ κοράλινο στοματάκι σου κάμπτοντάς με εὐτυχισμένο ἀφίνει ἀνέγγιχτη τὴν καλλονή σου. Ἀγαπημένο μου ρόδο, εἶμαι κ' ἐγὼ ἡ μέλισσα! Ἡ εὐτυχία μου τίποτα δὲν σοῦ στοίχισε!

Καλάμαι **Ἀλκιβ. Καλλιάνης**

Οὐρανὸς καὶ Γῆ

(Ἀραβικὴ παράδοσις)

Εἰς τὸ Κοράνιον ὁ Προφήτης Μωάμεθ εἶπεν «ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν τὴν γῆν τάπητα, ἔπλασε δὲ ἑπτὰ οὐρανοὺς καὶ ἑπτὰ γαίας». Οἱ Ἄραβες πιστεύουν, ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς οὐρανοῦ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς γῆς εἰς τὴν ἄλλην πρέπει νὰ ταξειδεύσῃ 500 ἔτη νύκτα καὶ ἡμέραν. Ὁ πρῶτος οὐρανὸς εἶνε σμαραγδένιος, ὁ δεύτερος ἀσημένιος, ὁ τρίτος ἀπὸ μαργαριτάρια, ὁ τέταρτος ἀπὸ ρουμπίνια, ὁ πέμπτος ἀπὸ χρυσάφι, ὁ ἕκτος ἀπὸ ὑάκινθον καὶ ὁ ἕβδομος ἀπὸ θεῖο φῶς. Ἡ πρώτη διαμονὴ καλεῖται «οἶκος εἰρήνης», ἡ β'. «οἶκος εὐφροσύνης», ἡ γ'. «κῆπος ἀναπαύσεως», ἡ δ'. «κῆπος αἰωνιότητος», ἡ ε'. «κῆπος τρυφῆς», ἡ στ'. «κῆπος τοῦ παραδείσου» καὶ ἡ ζ'. «κῆπος τῆς Ἐδέμ»· ὑπεράνω δὲ τῶν διαμονῶν τούτων εἶνε ὁ θρόνος τοῦ Ἀλλάχ. Κάτωθεν ἡμῶν ὑπάρχει ἡ δευτέρα γῆ, κατοικουμένη ὑπὸ ἀνέμων. Ἡ τρίτη ὑπὸ ὄφεων, ἡ τετάρτη ὑπὸ θηρίων, ἡ πέμπτη ὑπὸ ζώων πτερωτῶν, ἡ ἕκτη ὑπὸ σκορπιῶν μεγέθους βοῶν καὶ ἡ ἑβδόμη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ, εἰς αὐτὴν ὑπάρχει ὁ Ἅδης, ὅστις ἔχει ἐπίσης ἑπτὰ διαμερίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶνε διὰ τοὺς κακοὺς Μουσουλμάνους, τὸ δεύτερον διὰ τοὺς Χριστιανούς, τὸ τρίτον διὰ Ἑβραίους, τὸ τέταρτον διὰ τοὺς Σαβαίους, τὸ πέμπτον διὰ τοὺς μάγους καὶ ψευδοπροφήτας, τὸ ἕκτον διὰ τοὺς εἰδωλολάτρας καὶ τὸ ἕβδομον διὰ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ φιλαργύρους.

Καλάμαι **Ἀνδρ. Γ. Περάκης**

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Εἰς τὴν Βιένην ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν πολιτικὸν φύλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐφημερὶς» ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου τοῦ 1793· διήρκεσε δὲ ἡ ἔκδοσις αὐτῆς ἐπὶ ἓξ μῆνας μέχρι τῆς 18 Ἰουνίου 1793. Ἐξεδίδετο εἰς 8ον τυπογραφικὸν σχῆμα καὶ ἀπετελεῖτο ἄλλοτε μὲν ἐξ ὀκτώ, ἄλλοτε δὲ ἐκ δεκαὲξ καὶ εἴκοσι δύο κἄποτε σελίδων. Ἡ ἀρίθμησις τῶν σελίδων ἦτο συνεχής, μετὰ δὲ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐφημερίδος» ἐδέθησαν τὰ ἐκδοθέντα φύλλα μετὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ δημοσιευθείσης προμετωπίδος, ἥτις εἶχεν ὡς ἑξῆς. «Ἐφημερὶς εἴτ' οὖν ἀκριβὲς ἀπάνθισμα τῶν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον ἀξιολογωτέρων, καὶ ἀκριβεστέρων παγκοσμίων συμβεβηκότων, ἅπερ φιλοπόνως καὶ ἐμμελῶς, δίκην μελίσσης ἁπανταχόθεν συλλεχθέντα, χάριν τῆς ἐπωφελοῦς τῶν πολλῶν περὶ τὰ νέα περιεργίας φιλοφρόνως ἐκδίδονται. Παρὰ τῶν Μαρκίδων Πουλίου. Βιέννῃ 1793». Ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἐξεδίδετο δὶς τῆς ἑβδομάδος.

Βραδύτερον κατὰ τὸ ἔτος 1811, ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ ἑτέρα ἑλληνικὴ ἐφημερὶς ὁ «Τηλέγραφος» εἰς σχῆμα 4ον, ἧς ἐκδότης καὶ συντάκτης ἦτο ὁ Ἕλλην ἰατρὸς Δημήτριος Ἀλεξανδρίδης, ὅστις «ἔχαιρε καισαροβασιλικὸν προνόμιον ἀπόλυτον μέχρι τοῦ 1832 ἔτους νὰ ἐκδίδῃ ἑλληνικὴν ἐφημερίδα ἐν Αὐστρίᾳ», καὶ δυνάμει τοῦ προνομίου τούτου ἠπείλει κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1819 νὰ καταδιώξῃ ὁποιονδήποτε ἤθελε τολμήσει νὰ ἐκδώσῃ ἄλλην ἐφημερίδα ἢ τεμάχιον αὐτῆς ἄνευ τῆς ἀδείας του». Ἡ ἔκδοσις τοῦ «Τηλεγράφου» διήρκεσε ἱκανὰ ἔτη κατά τινας δὲ μέχρι τοῦ 1837. Μετὰ τὰς δύο ταύτας παλαιοτάτας ἐφημερίδας ἐξεδόθησαν αἱ ἑπόμεναι.

«Ἐφημερὶς τῶν Ἡνωμένων ἐπαρχιῶν τῶν Ἰονικῶν νήσων» 1817—1833 ἐν Κερκύρᾳ. «Ἐφημερὶς Αἰτωλικὴ» 1821 χειρόγραφος ἐφημερὶς ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι. «Ἑλληνικὴ Σάλπιγξ» 1821. Ἐν Καλάμαις. Θνησιγενὴς «Ἑλληνικὰ Χρονικὰ 1824—1826. Ἐν Μεσολογγίῳ. Ὁ φίλος τοῦ νόμου ἢ «Ἐφημερὶς τῆς Διοικήσεως καὶ τῆς νήσου «Ὕδρας» 1824. Ἐν Ὕδρᾳ καὶ ἄλλα.

Σουδάν **Γλαῦκος Ἀφρικανὸς**

Ὁ νέος Ἰβαβόσκυ

Οἱ γονεῖς τοῦ Ρώσσου καλλιτέχνου Ἰβαβόσκυ ἦσαν Ἀρμένιοι τὸ γένος, κατοικοῦντες εἰς ἓν μικρὸν χωρίον πλησίον τῆς Μόσχας. Μίαν δὲ ἡμέραν ἐνῷ ὁ πάππος τοῦ νῦν αὐτοκράτορος Νικόλαος, διήρχοντο διὰ τοῦ χωρίου τούτου συνέβη νὰ τῷ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ μαστίγιον. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔνευσεν εἰς τὸν νέον Ἰβαβόσκυ, ὅστις μὲ πολλὴν περιέργειαν περιεργάζετο τὴν λαμπρὰν συνοδείαν τοῦ αὐτοκράτορος νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Ὁ Ἰβοβόσκυ μὲ πολὺ θάρρος πλησιάσας τὸν αὐτοκράτορα, τὸν ἠρώτησε: «Ποῖος εἶσαι σύ;» «Εἶμαι ὁ αὐτοκράτωρ» ἀπεκρίθη ὁ Νικόλαος. «Ἐὰν δὲν μπορῇς νὰ φροντίζῃς διὰ τὸ μαστίγιόν σου, πῶς μπορεῖς νὰ φροντίζῃς διὰ τοὺς ὑπηκόους σου;» εἶπεν ὁ παῖς.

Ἡ παρατήρησις ἤρεσεν εἰς τὸν αὐτοκράταρα, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ ἐκπαιδευθῇ ὁ Ἰβαβόσκυ δι' ἰδίων του ἐξόδων, μετ' ὀλίγα δὲ ἔτη ἐγένετο ἔξοχος καλλιτέχνης.

Ἀλκιβ. Καλλιάνης

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ἡ «Ἀσπὶς» ἡ κομψὴ κανονιοφόρος, μετὰ τὴν ἀκτοπλοΐαν, διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ λαθρεμπορίου, προσήγγισεν εἰς τὴν ὡραίαν πόλιν τῆς Ἰσπανίας Βαρκελώνην. Ἐκεῖ, συνέστησεν ὁ πλοίαρχος, εἰς ὅσους ἔλαβον ἄδειαν διανυκτερεύσεως ἐκ τοῦ πληρώματος, προσοχὴν εἰς τὴν ἄμεμπτον διαγωγήν των.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ποῦ ἐξῆλθον, ἦτο καὶ ὁ σημαιοφόρος Ἰάκωβος Κλαρτί, ὅστις μὲ τὸ ὡραῖον ὑψηλὸν ἀνάστημα, ξανθὸς ὡς Ἄγγελος, μὲ γαλανὰ μάτια, ὅπου ἦτο εὔκολον νὰ ἀναγνώσῃ τις τὴν διαύγειαν τῆς ψυχῆς του, κυριολεκτικῶς ὡραῖο καὶ ἀνδρεῖο παλληκάρι, ἐκίνει τὴν περιέργειαν ὅλων ὅσοι τὸν ἔβλεπον.

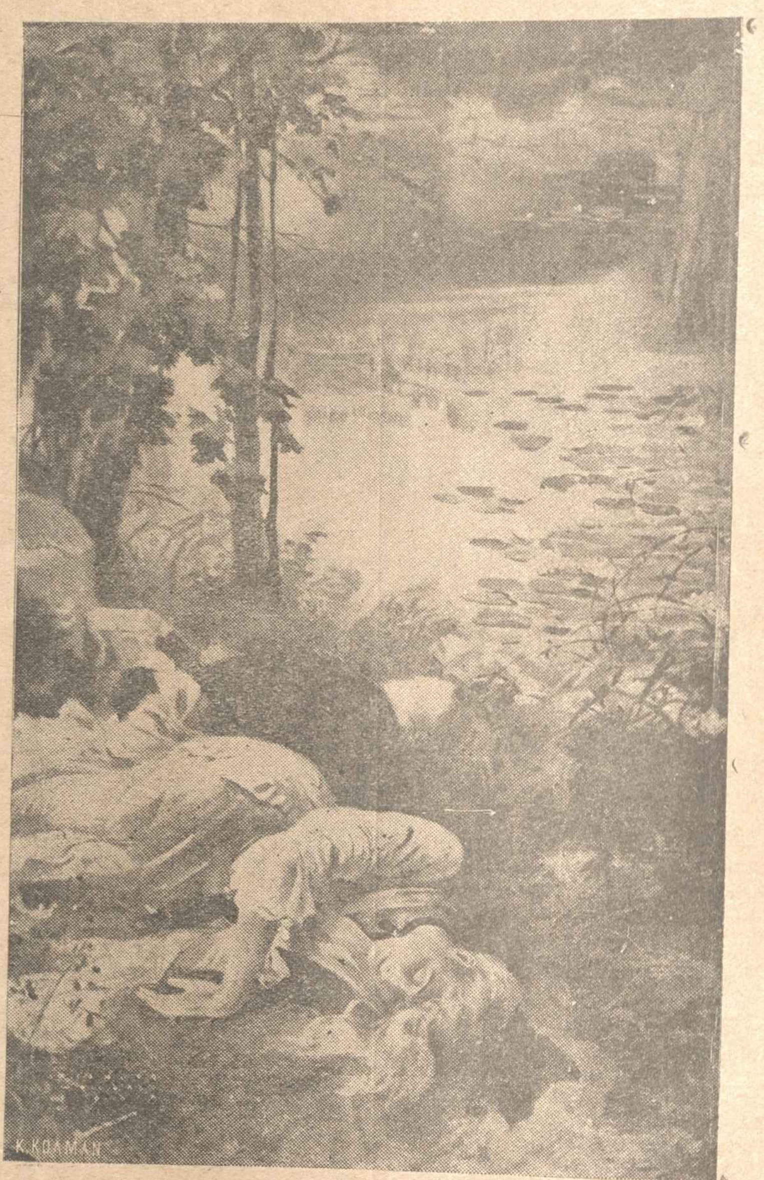

Ἐκεῖ στοὺς βράχους ἔκειτο ἀναίσθητη ἡ ὡραία Κάρμεν.

Ἀφοῦ ἐγευμάτισεν ὁ Ἰάκωβος εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ καλὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, διηυθύνθη εἰς τὴν ὡραίαν ἀκτήν, καὶ ἀφοῦ περιεπάτησεν ἀρκετά, κατέφυγεν εἰς ἕνα ζυθοπωλεῖον. Ἐκεῖ ἐξέλεξεν ἕνα κάθισμα κάτωθι σκιερῶν δένδρων καὶ πολλῆς πρασινάδας καὶ ἐκάπνιζε ρεμβάζων.

Ὅταν ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀκούει ἔξαφνα γέλωτας, καὶ ἤχους τυμπάνου μικροῦ· μετ' ὀλίγον δὲ βλέπει ἐξερχομένους εἰς τὸν κῆπον ἐκ τοῦ ζυθοπωλείου, ὅμιλον Βρεττανῶν ναυτικῶν ἐν εὐθυμίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐσχημάτησαν κύκλον, παρεκάλεσαν μίαν χορεύτριαν χαριεστάτην, μὲ μικρὸν τύμπανον, νὰ χορεύσῃ.

Ἠναγκάσθη τότε καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του, διὰ νὰ σκοτώσῃ ἰδίως τὸν καιρόν του, νὰ θαυμάσῃ τὸν χορὸν τῆς μικρᾶς χορευτρίας· ἀλλ' ὅσον παρετήρει, τόσον ἐνθουσιάζετο ὄχι πλέον μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν καλλονὴν τῆς χορευτρίας, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀφελῆ της χάριν τὸν εἶχεν ἑλκύσει.

Ἡ δεκαπενταέτις μόλις Κάρμεν, ἡ μικρὰ ἐκείνη Ἰσπανὶς χορεύτρια, κρατοῦσα μὲ τὰς λευκάς της χεῖρας τὸ ντέφι, ἐσκόρπιζε τριγύρω μειδιάματα, ἀπὸ τὸ μικρό της στοματάκι, ὅπου λευκόταται ἐφαίνοντο δύο σειραὶ ὀδόντων, καὶ γλυκὲς ματιὲς ἀπὸ τὰ μαῦρα βελουδένια της μάτια· ὅταν δ' ἐσήκωνε τὸ χρυσό της ντέφι, ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της, οἱ γυμνοὶ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος βραχίονές της, ἔκαμνον τὸν Ἰάκωβον νὰ θαυμάζῃ, ὄχι μόνον τὴν λευκότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν κανονικότητα τῆς διαπλάσεώς της.

Μετ' ὀλίγον ἡ Κάρμεν τελειώσασα τὸν χορόν της, ἔστειλε τριγύρω μὲ τὸ χεράκι της χαριτωμένα φιλάκια, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνα ἥρπασε καὶ ὁ Ἰάκωβος· κατόπιν δὲ προτείνουσα τὸ ντέφι, ἐμάζευε ὀλίγες πετσέτες καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν Ἰάκωβον μὲ χαριεστάτην ὑπόκλισιν τοῦ λέγει σιγὰ σιγά :

— Μὴ λησμονήσητε τὴν χορεύτριαν ποῦ εἴδατε, κύριε Γάλλε !

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἠρυθρίασε, ὅπως μία κοπέλλα, αὐτὸς ποῦ δὲν ἠρυθρία ἐνώπιον τόσων ἄλλων νεανίδων ποῦ εἶχε συναντήσει εἰς χορούς καὶ διασκεδάσεις !

Καὶ πραγματικῶς, ᾐσθάνετο παράδοξον ταραχήν, ἐζήτησε καὶ ἄλλην μπύραν, κατόπιν ἄλλην, ἐκάπνισεν ἀρκετά, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς ὡραίας Κάρμεν δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ!

«Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἐνῷ σκυμμένος καὶ μελαγχολικὸς ἐξήρχετο τοῦ ζυθοπωλείου, βλέπει ἀπέναντί του, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομείου, ἕνα μόνον ἐκ τῶν Βρεττανῶν νὰ ἔχῃ συλλάβει ἐκ τῆς ὀσφύος τὴν Κάρμεν καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν φιλήσῃ, ἐνῷ ἐκείνη ἐπάλαιεν ἡ δυστυχὴς νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τὰς χονδροειδεῖς περιπτύξεις τοῦ ναυτικοῦ ἐκείνου.

Ὁ Ἰάκωβος ἀμέσως ἐσκέφθη νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅταν μάλιστα τὸ βλέμμα τῆς Κάρμεν ἔπεσεν ἐπάνω του ὡς νὰ τὸν παρεκάλει: Ἔλα λοιπόν, βοήθησέ με, τότε πλέον ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ρίπτεται κατὰ τοῦ Βρεττανοῦ καὶ ἐλευθερώνει τὴν Κάρμεν.

Ἀλλ' ὁ Βρεττανός, φρενήρης διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἐπίθεσιν, ἁρπάζει ἕνα κάθισμα καὶ τὸ ρίπτει κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰακώβου, ἐκεῖνος ὅμως μὲ ἐπιδέξιον κίνημα ἀποφεύγων τὸ κτύπημα ἐπιτίθεται ἐκ δευτέρου κατὰ τοῦ Βρεττανοῦ καὶ κτυπῶν αὐτὸν εἰς τὸ στῆθος διὰ τῆς κεφαλῆς του τὸν ἐξεσφενδόνισε λιπόθυμον εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν!

Καὶ ἀμέσως τότε δύο ὡραῖα χεράκια ἁρπάζουν τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ ἄλλα δύο χειλάκια ροδοκόκκινα τὸν φιλοῦν εἰς τὸ στόμα καὶ τοῦ ψιθυρίζουν γλυκὰ γλυκά:

— Σὲ περιμένω αὔριο βράδυ, ὅταν σκοτεινιάσῃ εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως.

Καὶ ταχεῖα ἡ Κάρμεν, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸν σωτῆρά της μὲ ἕνα τόσο γλυκὸ νόμισμα, ἐτρέξε νὰ φύγῃ.

Τρελλὸς πλέον ἀπὸ χαρὰν ὁ Ἰάκωβος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον του, καὶ σχεδὸν δὲν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα ἀναλογιζόμενος πότε θὰ ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς ὥρα τῆς συναντήσεώς του μὲ τὴν Κάρμεν.

Μόλις ὁ Ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ κατάκοπος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἡμερησίου του ταξειδίου ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ἰδοὺ καὶ ὁ Ἰάκωβος πηδηκτὸς καὶ χαρούμενος πηδᾷ ἐκ τῆς πολεμικῆς λέμβου εἰς τὴν ἀποβάθραν· ἀφοῦ ἔκαμε πάλιν ὡραῖον περίπατον, πλησιάζει εἰς τὴν Πύλην, τὸ μέρος τῆς συναντήσεώς των, ἀλλ' ἐπειδὴ κανένα δὲν εὗρεν ἐκεῖ, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ἐνωρὶς ἀκόμη καὶ ἐξηκολούθησε περιπατῶν παρὰ τὴν ἀκτήν.

Δὲν εἶχε προχωρήσει ἀκόμη πολλὰ βήματα καὶ βλέπει μακρόθεν ὄγκον, παρὰ τοὺς βράχους καὶ κάτωθεν δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζε μὲ τὰ ὡραῖά του φύλλα τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐκ περιεργείας μᾶλλον ὁρμώμενος, πλησιάζει καὶ τί βλέπει;

Ὢ! δυστυχία! ἦτο ἐκεῖ ἀναίσθητος ἡ ὡραία του... Κάρμεν! Προσπαθεῖ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις, καλεῖ εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ κανεὶς ἐκ τῶν προσδραμόντων δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τὴν μεταφέρουν, νεκρὰν ἤδη πλέον, εἰς τὴν πλησίον ἐκεῖ ἐκκλησίαν.

Ἀλλόφρων ὁ δύστηνος Ἰάκωβος, κλαίων ὡς μωρὸν παιδίον, ἀπελπισμένος, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἐπιστρέφει ἀργὰ πλέον εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Κακοῦργος ἐκεῖνος Βρεττανός, ἀγαπῶν ἐμμανῶς πρὸ καιροῦ τὴν Κάρμεν, εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸ βαρὺ κτύπημα τοῦ Ἰακώβου καὶ εἶχε παρατηρήσει τὴν Κάρμεν νὰ φιλῇ τὸν Ἰάκωβον καὶ νὰ φεύγῃ κατόπιν τρέχουσα.

Ἐν στιγμῇ δὲ ζηλοτύπου παραφορᾶς, τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα συναντήσας τὴν δυστυχῆ εἰς τὴν ἀκρογυαλιὰν ἐκείνην σπεύδουσαν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Πύλην, διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰάκωβον, τὴν προσεκάλεσε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του· ἀλλ' ἐκείνης ἀρνουμένης πάντοτε ἐπιμόνως, τὴν ἔπληξε μὲ τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἀφήσας αὐτὴν ἄπνουν.

— Ποῦ ἦσο σημαιοφόρε; τὸν ἐρωτᾷ ἀγρίως ὁ πλοίαρχος τῆς κανονιοφόρου.

Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, ἐν τῇ θλίψει του, δὲν ἤκουσεν ὁ δυστυχής!

— Πῶς ἐπιστρέφεις τοιαύτην ὥραν σημαιοφόρε; ἐπαναλαμβάνει ὁ πλοίαρχος·

Τότε μόνον ἀντιληφθεὶς τὸν προϊστάμενόν του, φέρει τὴν δεξιὰν εἰς τὸν γεῖσον τοῦ πηλικίου.

— Συγγνώμην! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰάκωβος, ἤμην ἀφῃρημένος, κύριε διοικητά!

— Σᾶς ἐρωτῶ τρίτην φοράν, ἐπαναλαμβάνει ὁ πλοίαρχος, διατί ἀργοπορήσατε;

— Ἐπιτρέψατέ μου, λέγει ὁ Ἰάκωβος, τὴν παρακοὴν αὐτήν· ἄλλοτε δὲ θὰ σᾶς δώσω ἀφορμὴν τοιαύτην· δι' ἐμὲ πλέον δὲν ὑπάρχει κόσμος! (Μεταφραστὴς ΑΝΤ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

— Ἔ, κὺρ Πέτρο... κὺρ Πέτρο... Ἔ, τί, δὲν ἐννοεῖς νὰ ξυπνήσῃς σήμερα; ἀνέκραξεν ἕνας γείτονας, κτυπῶντας τὸ παράθυρον.

Ἦτο ἡ ὀγδόη πρωϊνὴ καὶ ὁ κὺρ Πέτρος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του, ἐνῷ συνήθως ἐσηκώνετο πολὺ πρωΐ.

Κανεὶς δὲν ἀπήντησεν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς κατοικίας.

Ὁ γείτονας ἐπλησίασε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἦτο ἡμίκλειστος· ὑποθέσας δὲ ὅτι ὁ κὺρ Πέτρος εἶχεν ἐξέλθῃ, ἠρώτησε δύο γεωργούς, οἵτινες διερχόμενοι ἐκεῖθεν διηυθύνοντο πρὸς τοὺς ἀγρούς.

— Καλημέρα τῆς συντροφιᾶς σας, λέγει. Μὴ τυχὸν εἴδατε πουθενὰ τὸν γέρω Κακότυχο;

— Κακότυχος!! Δὲν εἶνε καθόλου τοιοῦτος μὲ ταῖς εἴκοσι-πέντε χιλιάδες δραχμὲς ποῦ ἐκέρδισε στὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου καὶ τὰς ὁποίας ἐπληρώθη δῶ καὶ τέσσερες μέρες, ἀπήντησεν ὁ ἕνας ἐκ τῶν χωρικῶν.

— Τὸν ὀνομάζω ἔτσι ἀπὸ συνήθεια, ἐν τούτοις δὲν φαίνεται νὰ εἶνε μέσα στὸ σπίτι του, διότι δὲν μοῦ ἀπαντᾷ. Τὸν ἤθελα διὰ νὰ τοῦ ζητήσω τὸν κασμᾶ του.

— Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μπῇς μέσα, προσέθεσαν οἱ χωρικοί, διὰ νὰ βεβαιωθῇς ἂν εὑρίσκεται αὐτοῦ, καὶ ἤρχισαν ν' ἀπομακρύνωνται.

Ὁ γείτονας διεσκέλισε τὴν κλίμακα καὶ ὤθησε τὴν θύραν· δὲν εἶχε κάμει ὅμως δύο βήματα καὶ ὀπισθοχώρησε μὲ μίαν φωνὴν τρόμου..

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐξῆλθε καὶ ἤρχισε νὰ προσκαλῇ μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις τοὺς δύο χωρικούς, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο πλέον μακράν.

— Ἔ, σεῖς, ἐλᾶτε 'δῶ, ἐλᾶτε γρήγορα, πιστεύω πῶς... καὶ ἡ φωνὴ ἐκρατεῖτο ἐκ τῆς ἐντυπώσεως εἰς τὸ βάθος τοῦ λάρυγγος.

Οἱ δύο ἐργατικοὶ ἐπιστρέψαντες εἰσῆλθον ἀνήσυχοι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέρω Πέτρου. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ὁ ἴδιος τρόμος τοὺς κατέλαβε.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου εὑρίσκετο ἀνάσκελα ὁ γέρω Πέτρος, πλέων ἐντὸς ποταμοῦ αἵματος. Ὅλα τὰ ἔπιπλα τοῦ δωματίου εὑρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀταξίαν, τὰ δὲ ἐνδύματά του ριχμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀλληλεκυττάχθησαν μὲ βλέμμα περίεργον· ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πλησιάσας τὸ πτῶμα, ἐδοκίμασε τὸν σφυγμόν του.

— Δὲν κτυπάει πλειά..... εἶνε πεθαμμένος.... εἶπε μὲ σοβαρότητα.

— Δυστυχισμένε Κακότυχε! δὲν ἐπρόφθασες νὰ χαρῇς τὰ χρήματα τοῦ Λαχείου!

— Ἡ ἰδέα μου ὅμως εἶνε, προσέθεσεν ὁ ἕνας τῶν χωρικῶν, ὅτι ἡ αἰτία ποῦ ὁ γέρω Πέτρος εὑρίσκεται σὲ τέτοια θέσι, εἶνε αὐτὸ τὸ Λαχεῖον ποῦ ἐκέρδισε.

— Ὤ, καθόλου δύσκολον, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος.

Ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἐσκέφθησαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ εἰδοποιήσωσιν ἀμέσως τὴν ἀστυνομικὴν διεύθυνσιν, πρὶν δὲ φθάσωσιν εἰς τὸν σταθμόν, ἡ εἴδησις τοῦ κακουργήματος εἶχε κάμει τὸν γῦρόν της εἰς ὅλην τὴν πόλιν, καὶ οἱ περίεργοι ἔτρεχον πανταχόθεν συνωστιζόμενοι πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ γέρω Πέτρου, συζητοῦντες τὴν ὑπόθεσιν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ καίτοι εἰδοποιήθησαν ἐγκαίρως, ἔφθασαν μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ ἀστυΐατρος ἐπιστοποίησε τέσσαρα διὰ μαχαίρας διαμπερῆ τραύματα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀτυχοῦς Πέτρου. Ἀμέσως ἡ οἰκία περιεκυκλώθη ὑπὸ ἰσχυρᾶς δυνάμεως χωροφυλάκων, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν ν' ἀπομακρύνουν τὸ περίεργον πλῆθος. Πάντα τὰ ἔπιπλα καὶ λοιπὰ τοῦ δωματίου πράγματα διετάχθησαν νὰ τ' ἀφήσουν ὅπως ἀπ' ἀρχῆς εὑρέθησαν.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ εἴκοσι πέντε χιλιάδες δραχμαὶ εἶχαν κάμῃ ἤδη «φτερά»!

◆

Ὁ Ἀθανάσιος Σφήκας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πειὸ ἐπιτήδειους ἀστυνόμους, διετάχθη ἀπὸ τὸν ἁρμόδιον εἰσαγγελέα νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαλευκάνσεως τοῦ μυστηριώδους τούτου ἐγκλήματος.

Τὴν ἐπομένην, ἀπὸ πρωΐας, εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δράματος.

Οἱ μικροὶ ὀφθαλμοί του, ἀρκετὰ ζωηροὶ καὶ σπινθηροβόλοι, διηυθύνοντο πρὸς ὅλας τὰς γωνίας τῆς αἰθούσης, ἐξετάζοντες τὰ πάντα λεπτομερῶς.

Πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὰς τυπικὰς ἐρεύνας ἐπεθύμει νὰ εὕρῃ κἄτι τι τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς τὰ βήματά του—ἐπειδὴ ἡ πεῖρα τὸν εἶχε διδάξῃ ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ περισσότεροι ἐγκληματίαι ἀνεκαλύφθησαν ἐκ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα τυχαίως ἐλησμόνησαν εἰς τὸ θέατρον τοῦ ἐγκλήματος-- π. χ. ἕνα ἁπλὸ κουμπὶ ἐνδύματος, τεμάχιον ὑφάσματος ἢ καὶ χάρτου.

Ἀλλ' ὁ ἔνοχος εἶχε λάβει πάσας τὰς δυνατὰς προφυλάξεις, καθ' ὅσον αἱ ἐπίμονοι τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔρευναι ἀπέβαινον μάταιαι.

Ἀποθαρρυνθεὶς ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε τὸ βλέμμα του ἔκαμε τὸν τελευταῖον γῦρον εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ ἐσταμάτησεν ἐπὶ μιᾶς πεπαλαιωμένης «βαλίτσας» ἀποκρυπτομένης εἰς τὴν σκιὰν μιᾶς γωνίας.

Ἐξελθὼν ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας, μεταξὺ τῆς δημαρχίας καὶ τῆς ἐκκλησίας ἀντίκρυσε τὴν ἐπιγραφὴν «Καπνὰ καὶ Σιγαρέττα».

Ἀδιάφορος εἰσέρχεται εἰς τὸ καπνοπωλεῖον καὶ λαμβάνει θέσιν πλησίον μιᾶς στρογγύλης τραπέζης.

— Μοῦ δίδετε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα καφέ, λέγει πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ καταστήματος.

Ὁ καταστηματάρχης προθύμως τῷ ἔφερε τὸ ζητηθὲν ποτόν, καὶ σὰν καλὸς ἔμπορος τὸ ἐσυνώδευσε μὲ τὴν συνήθη φρᾶσιν.

— Ὡραῖος καιρὸς σήμερα, δὲν εἶνε ἔτσι κύριε;

— Ναὶ δὲν πρέπει νὰ παραπονώμεθα, ὅλο τὸ ἔτος ἐπέρασεν ὡραῖα.

Ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομικὴν διεύθυνσιν.

Ἡ χαρὰ ἐζωγραφίσθη πάραυτα εἰς τὸ πρόσωπόν του· ἐπλησίασεν...

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς «βαλίτσας» εὑρίσκετο ἕνας μικρὸς σταχτὺς κύλινδρος. Ἦτο ἡ στάχτη ἑνὸς σιγαρέττου.

Στρέψας ὀλίγον ἠρώτησε τὸν χωροφύλακα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσυνόδευε καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο παλαιὸς γνώριμος τοῦ θύματος.

— Μήπως ὁ μακαρίτης ἐκάπνιζε;

— Ὄχι. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα νὰ καπνίζῃ, μόνον ταμβάκο ἔβαζε...

— Ἆ! Ἆ! ἔκαμεν ὁ ἀστυνομικὸς πλήρης χαρᾶς.

Ἀνέσυρεν ἀμέσως ἐκ τοῦ θυλακίου του τεμάχια χάρτου καὶ περισυλλέξας ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν στάχτην.

Ὁ Ἀθανάσιος Σφήκας, ἐκτὸς τοῦ ἐπαγγέλματός του, εἶχε καὶ ἕνα ἄλλο πάθος, τὸ κάπνισμα· ἐγνώριζε καλῶς νὰ διακρίνῃ τὰ διάφορα ἀρώματα καὶ ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι ὁ χρωματισμὸς τῆς στάχτης ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ καπνοῦ.

Ἠσφράνθη τὴν στάχτην ποῦ ἀνεκάλυψε, τὴν ἐξήτασε λεπτομερῶς καὶ ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ὥστε νὰ μὴν ἀκουσθῇ ἀπὸ κανένα:

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὴ ἡ στάκτη εἶνε ἀπὸ καπνὸν ξανθὸν τουρκικόν... νομίζω πῶς δὲ γελιέμαι.

Ἡ ὄψις του ἤρχισε νὰ φαιδρύνεται, καθόσον καπνισταὶ ξανθοῦ καπνοῦ δὲν ὑπῆρχον πολλοὶ εἰς τὴν πόλιν.

Πάραυτα διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπου ἐκδυθεὶς τὴν στρατιωτικήν του στολήν, μετεμορφώθη εἰς ἁπλοῦν ἀστόν...

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν, προσοικειούμενος πρὸς τὸν ἔμπορον.

Εἰς μίαν στιγμὴν ποῦ ἡ συνομιλία εἶχε διακοπῇ ἤρχιζε νὰ ἐξετάζῃ τὰ θυλάκιά του.

— Ἀλήθεια, λέγει, μοῦ τέλειωσεν ὁ καπνός, μήπως ἔχετε τουρκικὰ σιγαρέττα «Σουλτάνας;»

— Μάλιστα, κύριε, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ καπνοπώλης.

— Δός μου ἕνα πακέτο, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ καπνοπώλης ἐπροθυμοποιήθη νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν μοναδικόν του πελάτην.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ πωλεῖτε συχνὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σιγαρέττα, προσέθεσεν ὁ ἀστυνομικὸς μὲ ἕνα τόνον πολὺ ἀδιάφορον, ἀνάβοντας συγχρόνως ἕνα σιγαρέττον.

— Ὢ! κύριε, οἱ γέροντες καπνίζουν τὸν ναργιλέ, οἱ δὲ νέοι τὸν λόπιον· ἐν τούτοις ἀπὸ προχθὲς ἔχω πωλήσῃ μερικὰ πακέτα «Σουλτάνας».

— Ἆ!

— Ναί, εἰς ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος ἀπελύθη πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸ σύνταγμά του. Ἦτο εἰς τὴν φρουρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἑπομένως, ἐννοεῖτε, κάμνει τὸν καμπόσον... Ἦλθε δῶ καὶ λίγες μέρες κοντὰ στοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ καθήσῃ πολύ. Περνάει τὸν καιρό του μέσα στὶς ταβέρνες,... στὸν Ὀρφέα· δὲν θὰ μοῦ παραξενοφανῇ καθόλου ἂν βγῇ ἕνας κακὸς ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ μικρὸς Κώστας Λέρας.

◆

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἀθανάσιος Σφήκας εἰσήρχετο εἰς τὸν Ὀρφέα, ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον πολυσύχναστα καπηλεῖα τῆς πόλεως.

Εὑρίσκοντο ἐκεῖ, πέριξ τῶν τραπεζῶν, διάφοροι ἄνθρωποι συνομιλοῦντες, πίνοντες καὶ καπνίζοντες.

Ὁ ἀστυνομικὸς διέτρεξε δι' ἑνὸς βλέμματος ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε πλησίον δύο νέων οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν «σκαμπίλι».

Διέταξεν ἕνα ποτὸν καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ καλῶς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο, μικρόν, λιγνὸν καὶ ἀρκετὰ ὡραῖον νέον, τοῦ ὁποίου οἱ δύο ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ προσέθετον εἰς τὴν ὅλην φυσιογνωμίαν του μίαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν πολὺ ἀνήσυχον.

Οἱ δύο παῖκται τόσον ἦσαν ἀπησχολημένοι εἰς τὸ παιγνίδιον ὥστε δὲν ἐφάνησαν ἀντιληφθέντες τὴν παρουσίαν τοῦ νεοελθόντος.

— Ἀκόμη μιὰ παρτίδα, λέγει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς παῖκτας, καὶ θὰ τοῦ δίνω· πρέπει νὰ φύγω μὲ τὸ τραῖνο τῶν 6.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀστυνομικὸς ἔμενε μόνος μὲ τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον κατεσκόπευε.

— Θέλετε νὰ ἐξακολουθήσωμεν μαζὶ τὴν παρτίδα ;

— Μετὰ χαρᾶς, λέγει ὁ νέος, χωρὶς δυσπιστίαν.

Διέταξαν νέα ποτὰ καὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν.

Εἰς κάθε ἀνακάτωμα τῶν χαρτιῶν οἱ δύο ἄνθρωποι συναμίλουν — τί φυσικώτερον πρᾶγμα ; — ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος μὴ προσέχων εἰς τὸ παιγνίδιον ἔχανε διαρκῶς.

Καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ σύντροφός του ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕνα χαρτὶ φωνάζων «ἄσσος καρὸ» ὁ Σφήκας ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὰ θυλάκιά του.

— Τί ζητᾶτε, μήπως ἐχάσατε τίποτε ;

— Ὄχι. Ἐνόμιζα ὅτι εἶχα μαζί μου μερικὰ σιγαρέττα, βλέπω ὅμως ὅτι μοῦ ἐτελείωσαν· ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε καὶ τόσον σπουδαῖον πρᾶγμα.

Καὶ λέγων ταῦτα παρατηροῦσε τὸν συμπαίκτορά του, ὁ ὁποῖος ἠσχολεῖτο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του μικρὸν πακέτο «Σουλτάνας» ἀπὸ τὸ ὁποῖον τοῦ προσέφερε.

— Ἆ, σᾶς εὐχαριστῶ ! Καπνίζετε τουρκικὰ σιγαρέττα ;

— Ναί, δὲν ἀγαπῶ τὸ ντόπιο καπνό, εἶνε πολὺ δυνατός, προσέθεσεν ἀνάψας καὶ αὐτὸς ἕνα σιγαρέττο ποῦ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παιγνιδίου ὁ Λέρας ἐτίναξε τὴν στάκτην τοῦ σιγαρέττου του εἰς τὸ τασάκι μὲ τὸν συνήθη τῶν καπνιστῶν τρόπον.

Τὸ παιγνίδι τὸν ἀπερρόφα τόσον, ὥστε δὲν ἐφρόντιζε νὰ συνομιλῇ· ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἐνδιαφέρετο καθόλου καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔπαυε τὸ «σκαμπίλι» διὰ ν' ἀνταλλάξῃ μερικὰς λέξεις.

— Δὲν ἐπαρατηρήσατε ποτέ, λέγει ὁ ἀστυνόμος, δείχνοντας τὸ τασάκι, ὅτι ἡ στάχτη τοῦ ξανθοῦ καπνοῦ εἶνε λεπτοτέρα καὶ πλέον καθαρὰ ἀπὸ τὴν στάχτην τοῦ κοινοῦ καπνοῦ ;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε, ἀπήντησεν ὁ νέος, ποτὲ δὲν ἐπρόσεξα αὐτὴν τὴν διαφοράν.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν κάμνω σὰν καὶ σᾶς. Ποιὸς ξεύρει ! Αὐτὴ ἡ παρατήρησις καμμιὰ φορὰ μπορεῖ νὰ ἔχῃ μεγάλην χρησιμότητα.

— Ἀλήθεια ; καὶ ὅμως δὲν βλέπω καμμίαν!

— Νά. Π. χ. παρατηρήσατε, λέγει ὁ ἀστυνομικός.

Καὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἔβγαλε ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ ποῦ περιεῖχε τὴν στάχτην, τὴν ὁποίαν εἶχε περισυλλέξει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γέρω Πέτρου.

— Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, λέγει, νομίζω ὅτι αὐτὴ ἡ στάκτη εἶνε ἀπὸ τουρκικὸν σιγαρέττον ὅμοιον πρὸς αὐτὰ ποῦ ἔχετε εἰς τὴν τσέπην σας...καὶ αὐτὸ μὲ φθάνει διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ὁ φονεὺς τοῦ Πέτρου...

Ὁ Ἀθανάσιος ἔκαμε μίαν ἐλαφρὰν παῦσιν παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν Λέραν εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ καθίσταται πελιδνόν.

Ἐγείρεται καὶ μὲ ἐπιβλητικὴν φωνήν, δεικνύων τὸν νέον διὰ τοῦ δακτύλου, προσέθεσεν:

— Εἶσαι σύ !

Ἄνωθεν τῆς τραπέζης ἡ βαρεῖα τοῦ ἀστυνομικοῦ χεὶρ ἐβάρυνεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ νέου, τοῦ ὁποίου ἡ ὅλη στάσις ἐφανέρωνε τὴν ἐνοχήν του...

Τότε ὁ Σφήκας, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, λέγει μὲ τὸν ἐπίσημον τοῦ στρατιωτικοῦ τόνον :

— Κώστα Λέρα, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω !

Χαρρὰρ (Ἀβυσσινίας) ΑΔΡΙΑΝΟΣ Μ. ΖΕΡΒΟΣ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ
Ἰατρὸς
9—Ὁδὸς Πειραιῶς—9

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

54 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πετρόμπεη

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1827 ὁ Πετρόμπεης ἀπέστειλεν ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Καποδίστριαν, διὰ τῆς ὁποίας χαιρετῶν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀφίξει του ὡς τὰ ἑλληνικὰ χώματα, τὸν προσηγόρευεν ὡς δῶρον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπεκαλεῖτο δι' αὐτὸν μὲν τὰς εὐλογίας διὰ δὲ τοὺς ἐχθρούς του τὴν κατάραν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπέπρωτο κατόπιν τραγικῶς νὰ διαψευσθῇ περιεῖχε καὶ τοιαύτας φράσεις : «Ὑπόσχομαι ἐγὼ καὶ ὅλη μου ἡ γενεὰ νὰ χύσωμεν καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ αἵματος ἡμῶν ρανίδα ὑπὲρ τῶν καθεστώτων νόμων καὶ τῶν διαταγῶν τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος. Ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ὁ υἱός μου ἢ ὁ ἀδελφός μου ἤθελον πταίσει ποτὲ πρὸς ὑμᾶς καὶ ἤθελον ὑποπέσει εἰς τὴν ὑμετέραν δικαιοσύνην, ὑπόσχομαι νὰ ἐκτελέσω προθύμως καὶ κατ' αὐτῶν τὰς ὑμετέρας ἀποφάσεις καὶ τὰς ἐπὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑμετέρας διαταγάς». Ὁποία εἰρωνεία τῆς τύχης ! νὰ γράφῃ μὲ τόσην ἀφοσίωσιν ὁ Πετρόμπεης πρὸς τὸν Καποδίστριαν. Αὐτὴ βεβαίως ἡ καταχθόνιος μοῖρα ἐκράτει καὶ ὁδήγει κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν χεῖρα τοῦ γηραιοῦ Πετρόμπεη γράφοντας τὰς λέξεις ἐκείνας : «Ἂν ὁ υἱός μου... ἢ ὁ ἀδελφός μου», διότι αὐτοὶ οἱ δύο ἀκριβῶς ὁ υἱός του καὶ ὁ ἀδελφός του ἐξετέλεσαν κατόπιν τὴν φοβερὰν ἐκδίκησιν. Αὐτὰ ἐγράφοντο εἰς τὰς ἀρχάς. Κατόπιν ὅμως ὁ Μαυρομιχάλης εὑρίσκετο εἰς δύσκολον θέσιν ἀπέναντι τῆς ἐπαρχίας του, ἡ ὁποία εἶχε βυθισθῆ εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ τὰς στερήσεις. Οἱ Μανιᾶται εἶχαν πολεμήσει παντοῦ, καὶ παντοῦ εἶχαν νικήσει.

Ἀφοῦ ἀποκατεστάθη ἡ ἡσυχία καὶ ἐτακτοποιήθη ἡ διοίκησις, ὅλοι οἱ ζημιωθέντες ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως ἐζήτουν καὶ ἐλάμβανον χρηματικὰς βοηθείας καὶ ἀποζημιώσεις.

Ἀλλ' ἂν κατεσκάφησαν οἱ ἀγροὶ τῶν ἄλλων, ἔμελλον πάλιν ν' ἀποδώσουν καρπούς.

Ἂν ἐπυρπολήθησαν αἱ οἰκίαι των ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀνηγέρθησαν ἀπὸ τὴν νέαν Κυβέρνησιν.

Ἂν ἐχήρευσαν γυναῖκες ἀπολέσασαι ἀνδρείους συζύγους, ἔλαβον συντάξεις ἰσοβίους καὶ μικρὰν ἀμοιβήν.

Οἱ Μανιᾶται ὅμως ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν βραχώδη καὶ ἄφορον πατρίδα των εὑρέθησαν ἄνευ χρημάτων, καὶ συγχρόνως ἄνευ δικαιωμάτων νὰ ζητήσωσιν.

Διότι ἡ Κυβέρνησις ἀκούουσα τὰς αἰτήσεις των, ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἐζημιώθη ἡ χώρα των ἀπὸ τοὺς Τούρκους, δὲν ἐπατήθη ἀπὸ αὐτούς. Οἱ Μανιᾶται ὅμως ἀντέτασσον, ὅτι αὐτοὶ ἐγκατέλειψαν ἐπὶ ἔτη ἐρήμους τὰς οἰκογενείας των καὶ ἀπροστατεύτους τὰς ἑστίας των καὶ περιῆλθον τὴν Ἑλλάδα πολεμοῦντες ἐναντίον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καὶ ποτίζοντες τὰ ἐδάφη τῆς Πελοποννήσου, τῆς Στερεᾶς καὶ τῶν νήσων μὲ τὸ αἷμά των.

Τώρα δὲ τραυματίαι οἱ περισσότεροι καὶ ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν δὲν ἠδύναντο νὰ θρέψουν τὰς πολυμελεῖς οἰκογενείας των, καὶ ἔβλεπον τὰ νεαρά των τέκνα φθίνοντα, καὶ τὰ ἔβλεπον κίτρινα ἐκ τῶν κακουχιῶν, τὰ τέκνα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μίαν ἡμέραν θὰ ἐγένοντο παλληκάρια καὶ μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας θὰ ἐβάδιζαν εἰς τὸν δαφνοστεφανωμένον δρόμον τῶν πατέρων των.

Δὲν ἠδύναντο ἀκόμη νὰ θρέψουν καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν ἄλλων, τὰ μαῦρα ἐκεῖνα παιδιά, ὡς τὰ ὀνομάζουν ἐκεῖ, τὰ ὁποῖα ἔχασαν τοὺς γονεῖς των εἰς τοὺς πολέμους.

(Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μιχ. Θεοδωρίδην φύλλα ἐστάλησαν. Δυνάμεθα.—***Π. Κονδυλίδην.*** Τὸ σταλὲν ἀντίτιμον δὲν ἦτο ἐπαρκὲς δι' ἄλλην δημοσίευσιν.—***Ἀριστ. Μπότσην.*** Δύναται νὰ δημοσιευθῇ. Δὲν ὑπάρχουν.—***Γ. Οἰκονομάκην.*** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. —***Ἀνθ. Λιβανίου.*** Συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη. — ***Δ. Γιαννούσην.*** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, τόμος 6' ἔτους ἐστάλη. Ἡ α' καὶ β' ἑξαμηνία τοῦ Δ' ἔτους εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας. Ἡ ἀποστολὴ δύσκολος ὅταν δεθῶσιν. Ὑπολείπονται διὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα δρ. 2 καὶ 90 λεπτά· ἐκ τῶν σταλέντων χρημάτων ἔμειναν εἰς πίστωσίν σας δραχ. 2 καὶ 10. — ***Π. Κούλαν.*** Δύναται νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰς καταχωρίσεις ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς. — ***Γ. Μπελιβανάκην.*** Ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. — ***Ἄνναν Μαραμπούτη.*** Δὲν ἀπαιτεῖται καμμία ἄλλη διατύπωσις, πλὴν τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου.—***Κ. Δαρζέντην.*** Ἐστάλησαν. —***Γ. Καλομενόπουλον.*** Ἐλήφθη· θὰ δημοσιευθῇ. — ***Πλ. Μυριανθόπουλον.*** Ὑπόλοιπον συνδρομῆς ἐλήφθη. — ***Δ. Καλογερίδην.*** Συνδρομὴ δ. Μαρ. Θωμαΐδου ἐλήφθη. Καθυστερηθέντα φύλλα ἐστάλησαν.—***Μ. Λογοθέτην.*** Συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη. Ἡμερολόγια ἐστάλησαν.—***Ι. Βαζούκην.*** Ἡμερολόγια ἐστάλησαν.—***Γ. Φραγκον.*** Ἐστάλησαν ἀμέσως. —***Ἀπόστ. Μωραΐτην.*** Συνδρομή σας ἐλήφθη· ἐνεγράφητε. — Jeanne d'Arc. Συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν ἐγκρίσεων πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλετε τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας. Ἐνεκρίθη.—***Α. Λευκονιτζιάτην.*** Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δημοσιεύονται. Ἀργότερα ἴσως. Ἄλλοτε τοὺς ὅρους θὰ ἰδῆτε εἰς τὴν σχετικὴν στήλην. — ***Μ. Σ. Ἀντωνιάδην.*** Σᾶς ἐγράψαμεν διὰ γραμματόσημα καὶ ὄχι δι' ἐπιταγάς. — ***Νάρκισσον.*** Τὸ παζάρι σας δὲν δημοσιεύεται. — ***Α. Λιβέντην.*** Ἠμπορεῖτε νὰ ἐπιμεληθῆτε περισσότερον τοὺς στίχους σας. Καλλίτερα λίγους καὶ καλούς. Τὸ διήγημα ἂς εἶνε ὅ,τι νἆνε. μόνο νὰ εἶνε καλό. —***Χ. Κανελλόπουλον.*** Τ' ἀποτελέσματα ἐδημοσιεύθησαν.—Δίδα ***Κλ. Γ. Φ.*** Λευκάδα. Δὲν ἐγκρίνεται. —***Ε. Γ. Μπουκουβάλαν.*** Δὲν ἐγκρίνεται. — ***Μανώλην Γ. Βαροῦτσον*** : Τὸ γράμμα σας πολύ, πολὺ καλό. Στεῖλτε μας κ' ἄλλα τέτοια. ***Εἰρήνην Δίκτη.*** Ὡραῖο. Στεῖλτε μας λιγώτερα συχνότερα καὶ ὡραιότερα γιατὶ εἴμεθα βέβαιοι πῶς μπορεῖτε. — ***Ι. Νικολινάκον.*** Ἐκεῖνο ποὺ ἦτο καλὸν ἐδημοσιεύθη. Λοιπὸν ἀφοῦ ρωτᾶτε, καὶ εἶσθε ἀξιέπαινος δι' αὐτό, ἀκοῦστε τὴν συμβουλήν μας. Ἀφῆστε κατὰ μέρος τοὺς στιχουργούς τῆς Καΐτες καὶ τοὺς ψευδορωμαντισμοὺς καὶ κοιτάξτε γύρω σας τὴ Ζωή. Ἀπ' αὐτοῦ μάλιστα ἠμπορεῖτε νὰ γράψετε πρώτης τάξεως ζωντανὰ κομμάτια ἂν ψυχολογήσετε καλὰ τοὺς συντρόφους σας καὶ τοὺς παρουσιάσετε εἰς σειρὰν διηγημάτων, εἰς γλῶσσα ἀληθινή, φυσικοὺς ὅπως εἶνε, ὅπως ζοῦν καὶ ὅπως σκέπτωνται.—***Ἀναστ. Τζελεκῆν.*** Πρὸς τὸ παρὸν ὁ διαγωνισμὸς τῶν αἰνιγμάτων κατηργήθη. — ***Νῖκον Ἀνδρουλιδάκην.*** Νομίζομε ὅτι μεταχειρίζεσθε βαρειὲς φράσεις δι' ἀνθρώπους ποῦ τὸ μόνον λάθος των εἶνε νὰ εἶνε πολὺ νέοι. Ἡ «Ἑλλὰς» δὲν ἀρνήθηκε τὴν συνεργασίαν κανενός. Ὁπωσδήποτε εἶσθε ἐλεύθερος νὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε. — ***Πέτρον Π. Φιδέλην.*** Ὑποθέτομεν ὅτι ἡ «Ἑλλὰς» ἔχει ἄπειρα δημοσιεύματα εἰς τὴν καθαρεύουσαν, ὅπως θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἔχῃ. Ἀλλὰ αἱ ὑπερβολαὶ καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην γλῶσσαν εἶνε προτιμότερον νὰ μὴν ὑπάρχουν. — ***Γ. Γιαμαρέλον.*** Τὴν Κυριακὴν θὰ δημοσιευθοῦν αἱ ἐγκρίσεις. —***Ἀνδρ. Καρύδην.*** Τὸ «μὲ εἰλικρίνειαν» ἤθελε νὰ 'πῇ «μὲ αἴσθημα». Ποτὲ δὲν ὑποπτεύθημεν παρόμοια πράγματα.—K. Werl. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ αὐτὸ ποῦ ζητεῖτε. — ***Ἀσπ. Παρίσῃ.*** Συνδρομὴ ἐλήφθη· ἐνεγράφητε.—***Δ. Δασκαλάκην.*** Θὰ δημοσιευθῇ.

Ἀθ. Μίχαν, Ἀναστ. Μπέρον, Κ. Φωτάκην, Α. Καρύδην, Ζ. Ἰασεμίδου, Δ. Λαμπράκην, Κ. Μαυρίκαν, Μ. Κουμοῦτσον, Δῶτον Μωραΐτην, Ἀγ. Λάσκον, Χ. Κανελλόπουλον, Σ. Σγουπᾶκον, Μιχ. Θεοδωρίδην, Ἀγγ. Τσιώμου, Ν. Βρυσίναν, Π. Κυθήριον, Β. Λάσκον, Ἀλ. Κουτσόπουλον, Α. Καρατζῆν, Ι. Κούτσ, Μ. Παπούλιαν, Diable rouge, ***Ν. Κυριακόν, Α. Τζελέπην, Ν. Μενοῦνον, Ν. Βουγιουκλάκην, Μάβραν, Θ. Ζαχάρην, Ι. Νικολάκον, τὸ Μωρό.***

Τὰ παρ' ὑμῶν σταλέντα λογογραφήματα ἐλήφθησαν.

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης. — Κινηματογράφος, καθ' ἑκάστην 3—12 μ. μ. Ταινίαι 10 κινηματογραφικῶν καταστημάτων, τῶν διασημοτέρων τῆς Εὐρώπης.

Πανελλήνιον. — Ὁ ὡραιότερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Ἐμπεόγλου. Τρεῖς ἀλλαγαὶ ταινιῶν τὴν ἑβδομάδα. Ὀρχήστρα Κρασσᾶ.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἢ ἀνανεώσεως δραχ. 1

(Συνέχεια)

12) «Jeanne d'Arc».
13) «Καρχηδὼν»
14) «Diable rouge».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένα ψευδώνυμα ἀπὸ τὸ 1912 καὶ θέλουν νὰ τὰ διατηρήσουν, ὅτι πρέπει νὰ ἀνανεώσουν τὴν ἔγκρισίν των διὰ τὸ 1913, ἄλλως δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ διαφυλάξωμεν ἐν ᾗ περιπτώσει τὰ ζητήσουν ἄλλοι.

Τὸ σχετικὸν δημοψήφισμα περὶ τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων τοῦ 1913 θὰ προκηρυχθῇ ἐν καιρῷ.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλάδος» ἄρχονται καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ἡράκλειον.—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐξῆλθον εἰς τὴν πόλιν μας καὶ εἶδα τρεῖς Σέρβους ἀξιωματικοὺς καὶ δύο ὑπαξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαινον τοῦ Αὐστριακοῦ καὶ μετέβαινον εἰς Θεσσαλονίκην. Ἡ παρουσία των εἰς τὴν πόλιν μας συνεκέντρωσε γύρω των πλῆθος περιέργων. Αὐτοὶ εἰς τοὺς δρόμους ἐχαιρετοῦσαν κάθε πολίτην ποῦ συναντοῦσαν. Ἐπεσκέφθησαν τὸ μουσεῖόν μας ποῦ τοὺς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Εἰς τοὺς Σέρβους ἀξιωματικοὺς παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ ἑστιατόριον τῆς «Κνωσσοῦ» ὑπὸ τῶν κ. κ. Γ. Γερωνιμάκη, Ν. Παπαδάκη, Ν. Ἀνεμογιάννη, Δ. Ἐλευθερίου ὅπου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἀντηλλάγησαν διάφοροι προπόσεις,

Π. Καζαμίας

Αἴγιον. — Ἐν ἀρκετῇ συρροῇ κόσμου διεξήχθη ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν σχολικὴ ἑσπερὶς τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Λαλεχός, ὁ δὲ Γυμνασιάρχης κ. Στρίγκος ὡμίλησε περὶ τοῦ ἐπιβαλλομένου καθήκοντος πρὸς τὰς ἀπόρους οἰκογενείας τῶν ἐπιστράτων. Τὰ λοιπὰ μέρη συνίσταντο ἐξ ᾀσμάτων, ἀπαγγελιῶν καὶ ἑνὸς διαλόγου περὶ παιδείας. Ὁ μαθητὴς τῆς Γ'. τάξεως τοῦ Γυμνασίου κ. Θεόδωρος Καζαντζῆς ἀπήγγειλεν ἐπιτυχέστατα δύο ποιήματα «στὸ Διάδοχο» καὶ στὸ «Βενιζέλο» καταχειροκροτηθεὶς καὶ δεχθεὶς τὰ συγχαρητήρια πάντων. Ἐπιτυχῶς προσέτι ἀπήγγειλε ποίημα «στὴ σημαία ποῦ ὑφώθηκε στὴ σκλάβα γῆ» ἡ μαθήτρια Γεωργία Ῥάλλη.

Ὁμ. Ζεὺς

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν δημοσίευμα τῆς στήλης ταύτης.

Στὴ γιορτὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἀδελφοῦ Χαράλαμπου
Χρόνια πολλὰ σοῦ εὔχομαι νὰ ζήσῃς
καὶ εὐτυχισμένη τὴ ζωή σου νὰ διαβῇς
κι' ὅτι ὄνειρο ἔχει πλάσει ἡ ψυχή σου
πραγματικότητα σοῦ εὔχομαι νὰ ἰδῇς.
Βόλος Θεοδώρα Π. Δελαγραμμάτικα

*

Ἀντ. c.p.—Ε. Δρίτσα, Σαχτούρη 19, Πειραιᾶ.

*

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν· προτιμῶ τὰ τοπεῖα. Ἀλληλογραφία Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ἀγγλιστὶ καὶ Ἰταλιστί.—E. Candi, Beni Souef H. E.

*

Ἀντ. c. p. καλλονὰς καὶ τοπεῖα πανταχόθεν μόνον μὲ Δίδας. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλής. Δ)σις: P. Christophorou, 9 rue de l'Eglise Copte, Alexandrie Egypte.

*

Ἀντ. c. p. ἐκ τῶν καταληφθησομένων χωρῶν καὶ τῆς Κρήτης. Δ)σις : «Νικήτρια Κυανόλευκος» p. r. Ἀθήνας.

Ἀπόφοιτον Ἀρσακειάδα.—Ἔχετε ἐπ' ὀνόματί σας c. p. εἰς p. r. Π. Μητσιὸς

*

Ἀντ. παγκοσμίως ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ γραμματόσημα.—Ρίον, Γ. Θ. Πιτσικώνης.

*

Ἀντ. c.p. μὲ Δίδας.—Ρίον, Κ.Δ.Φρομουζοπούλου

*

Τῷ φίλῳ κ. Ἀντ. Καρατζῇ, διὰ συλλυπητήρια εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως.
Κερατέα Ἀριστομένης Χρ. Μπότσης

*

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν. Δ)σις : Nicos Kiourctsides Valdijdji Sokak No 2 Fanar Constantinople Tourcie.

*

Ἀντ. c. p. ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καλλονὰς καὶ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοπεῖα. Τὸ «Ἄγρυπνο Ναυτόπουλο» θωρηκτὸν «Σπέτσαι».

*

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν. Δ)σις : «Ἑλλησποντοφύλαξ» θωρηκτὸν «Γ. Ἀβέρωφ», Πειραιᾶ.

*

Πρὸς τὸν Λάταν Α'. Γυμνασίου
Σὰν κόντες περπατῇς στὴ γῆ, σὰν πρίγκηψ διαβαίνῃς,
Σὰν ἀετὸς καμαρωτὸς μέσ' στὸ σχολεῖο μπαίνῃς.
Πάτραι Μπούρας

*

Δίδα Ἀγγελ. Τσιώμου, Θεσσαλονίκην. — Διατί δὲν ἀπαντᾶτε εἰς τὰ ὑφ' ἡμῶν σταλέντα ὑμῖν c.p.;
Λάρισα Κοῦλα Κουτσοπούλου
Ἀλέκος Κουτσόπουλος

*

Ἀντ. c. p. ἐκτὸς τοῦ Βόλου· προτιμῶ καλλονάς. Δ)σις : Θεοδώρα Δελαγραμμάτικα, διασταύρωσις ὁδῶν Ἀθηνᾶς—Γαζῆ, Βόλος.

*

Ἀγαπητὴ ἐξαδέλφη· — Σοὶ ἔστειλα τρεῖς ἐπιστολάς· ἡ ἀνησυχία μου εἶνε μεγίστη. Τί σοῦ συμβαίνει ; γράψε ταχέως.
Ἀθῆναι Τούλα Λαμπράκη

*

Ε. Ἡλιόπουλον Πάτρας. — Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν καρτῶν καὶ γαλλικῆς ἀλληλογραφίας. Δ)σις: «Ἐλευθέραν Θεσσαλονίκην», p. r. Πάτρας.

*

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν. Ἑλληνιστί, Γαλλιστὶ καὶ Γερμανιστί. Δ)σις : «Ἐλπιδοφόρον Ναυτόπουλον», θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ».

*

Χαιρετῶν πανταπάσας παύω ἀνταλλαγὴν c. p. ἣν θὰ ἐπαναλάβω ἅμα τῇ ἐνάρξει Μαΐου.
Πειραιεὺς Γ. Γιαμαρέλλος

*

Κύριοι καὶ Δίδες : Χιακὴ Αὔρα, Ἐλευθέρα Χῖος· Ἀδαμαντένιο Δακτυλιδάκι, Πεντάμορφη Ξανθομαλλοῦσα, Κρητικὴ Αὔρα (Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον), διατὶ δὲν ἀπαντᾶτε ; Καρτοσυλλέκται εἶσθε ; Πειραιεύς, Γ. Γιαμαρέλλος

*

Ἀντ. ἐκλεκτὰς καλλονὰς καὶ τοπεῖα. Δ)σις : «Κόμης τῆς Σφαίρας» P. Y. Ἡράκλειον Κρήτης.

*

Ἐρωταπόκρισις
— Τί σχέσιν ἔχουν τὰ ψάρια μὲ τὰ ἄχυρα ;
— Τὰ ψάρια εἶνε ἄχειρα.
Σαλαμὶς Ἑλένη Βοναζοῦντα

*

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν. Δ)σις : «Κόμης Τανέγκρος Δε Ναγὰκ» p. r. Ἀθῆναι.

*

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν. Δ)σις : «Ἀκτὶς χαρᾶς» p. r. Ἀθῆναι.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*)

Ἕνας Γερμανὸς καὶ ἕνας Γάλλος περιπατῶντες μίαν ἡμέραν ἀπήντησαν χοιρίδιον τοῦ ὁποίου αἱ φωναὶ — oui ! oui — ἔκαμον τὸν Γερμανὸν νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Γάλλον. Κύριε ἰδού, ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσάν σας· χρεωστεῖτε νὰ τῷ ἀποκριθῆτε. Ἀλλά, ἀπεκρίθη ὁ σύντροφός του, τὴν ὁμιλεῖ ἄθλια ὡς πολλοὶ Γερμανοί.

Πειραιεὺς ***Τάκης Ι. Παπαθανασόπουλος***

ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου ἀρ. 108
ΤΙΜΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΔΙΑΚΟΜΙΔΗΣ

Τὸ Ἑλληνικὸν κάλλος κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον ἐσκόρπισεν ἀκτινοβολίαν ἐκθαμβωτικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἅπασαν κατηύγασεν. Οὐ μόνον δ' ὁ παγκόσμιος Τύπος ψάλλει ὕμνους πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν διὰ τὰς περιφανεῖς νίκας του καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἡττωμένους ἀνέκφραστον γενναιοψυχίαν του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου βήματος Εὐρωπαϊκῶν τινων ἀνακτοβουλίων τὰ μεγαλουργήματα τῆς ἀφθάστου μεγαλείου Ἑλληνικῆς μεγαλοψυχίας ἐξυμνήθησαν. Φεγγοβολεῖ δὲ τὸ ἀπέριττον Ἑλληνικὸν κάλλος, διότι ἡ Παλλὰς τοῦ Κρονίδου τὰ διαβήματα τῆς Ἑλληνικῆς στρατιᾶς κατευθύνει. Πανταχοῦ δ' ὅπου ἡ παιδεία τὴν σφραγῖδα της ἔχει ἐναποθέσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ψυχῆς κάλλος ἐν ἐκθαμβωτικῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἀκτινοβολεῖ. Διὰ τοῦτο ὅσα τμήματα στρατοῦ ἐξ ἀτόμων ὅλων ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον τοὐλάχιστον μορφωμένων ἀπαρτίζονται εἰς περίβλεπτον περιωπῆς ἐπίπεδον ἀνῆλθον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ πρῶτον στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Διακομιδῆς ηὐτύχησε νὰ περικλείῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του ἐπίλεκτα τῆς παιδείας τέκνα, ὡς ἄριστα τὸν προορισμόν του ἐκπληροῖ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα λαμπρύνει. Διότι οἵ τε ἰατροὶ καὶ ὁπλῖται οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας μητρικὰς περιθάλψεις ἐπιδαψιλεύουσι καὶ οἱ νοσηλευόμενοι ἀγνοοῦσιν ἂν ἐν μέσῳ οἰκείων ἢ ξένων εὑρίσκονται, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ξένους καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Τούρκους στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν τόσον μεγάλην περιποίησιν πολὺ πολὺ ἐκπλήσσονται οὐδὲ κατ' ὄναρ, ὡς λέγουσι, τοιαύτην ἐφαντάσθησαν. Δὲν ἐντοπίζεται δ' ἡ μεγαλοψυχία των μόνον πρὸς τοὺς στρατιωτικούς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτῶν γειτόνων, ἀνεξαρτήτως ἐθνότητος, ἐπεκτείνεται. Ἐκ τούτων πλεῖστοι προσέρχονται καὶ τὴν ἀρωγὴν τῆς ἐπιστήμης ἐξαιτοῦνται καὶ ἄλλων δὲ πλείστων βοηθημάτων ἀπολαμβάνουσιν. Ἐπειδὴ δέ, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἰδιαιτέρας μνείας, διὰ τὰς ἐπιζήλους ὑπηρεσίας των, ἀξιοῦνται συνέγραψα τόδε ἐν παντελῇ ἀγνοίᾳ των καὶ τὰ ὀνόματά των ἀναγράφω. Δι)τὴς Πετσάλης Ν., ἰατρὸς Βατσάκης Εὐ, ὑπίατρος Μπουζούκης Ν. ἀνθυπ. Καθάριος Γ. ὑποφαρμ. διαχειριστὴς δὲ ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς οἰκονομίας Σταματιάδης Α., ἀρχινοσοκόμος ὁ λοχίας Κάρτσωνας Ν. διδάκτωρ τῆς νομικῆς ἐκ Καλαμῶν, ὑπαρχηγὸς Κωτσάκος Δ. δεκανεὺς καὶ γραφεὺς Βένος Κ. δεκανεύς, ἀμφότεροι εὐρυτάτης μορφώσεως. Ἄλλοι δεκανεῖς Παστὸς Γ. ὁ ἐπονομαζόμενος εὐθυμία τοῦ νοσοκομείου, Δημητρόπουλος φοιτητὴς φαρμακευτικῆς, Μαραγκὸς Ι., Κορδώνης Α., Φιλίανδρος Α., Ρουχίτσας Δ. νοσοκόμοι, Παπαδόπουλος Π. τέως διευθυντὴς σταφιδικῆς τραπέζης Καλαμῶν, Κουτρουμάνος Γ. Γκλεζάκος Π. ὁ ἐπικαλούμενος μαμὰ τῶν ἀσθενῶν, Βεράρος Π., Κωστόπουλος Γ., Φουντῆς Ι., Κούταρης Π., Βερντσάγιας Α., Προβατᾶς Ι., Σκαρτσῆς Ι., Κωνσταντακόπουλος Β. καὶ Κλάδης Ι. Προσκεκολλημένοι δὲ δεκανεῖς Λυμπερόπουλος Κ., Ἀστρινάκης Π., Κορδούλης Π., Σολωμοῦ Ι., νοσοκόμοι Τρύμης Ι., Σερέτης Π., Καραλῆς Γ., Παπούλιας Χ., Γιάννου Α., Μαντᾶς Γ., Κουφόπουλος Σ., Ἀγγελόπουλος Α., Κατσαούνης Β., Γεωργακόπουλος Β., Δημητρόπουλος Κ., Γκιόκας Π. καὶ Μπεκιάρης Δ. Οἱ ἀνωτέρω οὐχὶ διὰ θορυβωδῶν φωνασκιῶν τὴν κοινὴν προσοχὴν ἵνα πρὸς ἑαυτοὺς προκαλέσωσιν ἐπιδιώκουσιν ἀλλὰ βαθέως συναισθάνονται τὴν μεγάλην τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀποστολὴν καὶ διὰ τῶν πράξεών των τοῦτο ἐπιμαρτυροῦσιν.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 6ῃ)2)1913.

Ἰωάννης Χριστοδουλάκος Λάκων

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΘΑΝ. ΠΑΛΛΗ & Σ^{ΙΑ}
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
Πλοῦτος γραφικῆς ὕλης. — Ἔντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά.
Ἐργοστάσιον φακέλλων τέλειον.
Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς καὶ ἐξωφύλλων παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος.
Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκρίβεια.

Μασσάζ, καθ' ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης. ***Αἰμιλία Βραχλιώτου***, Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἱπποκράτους 40 Γ.

ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

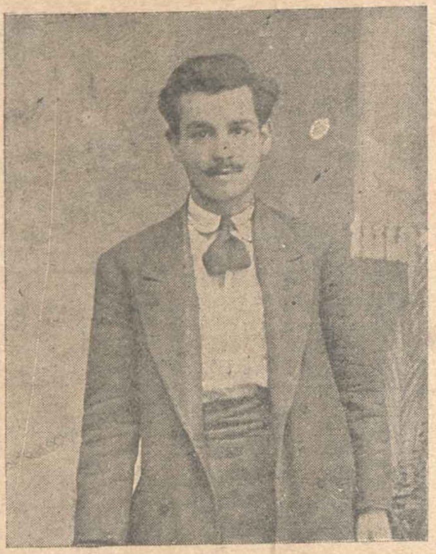

Εὐστ. Ι. Ἀναγνώστου, ἐκ Λαύκου (Βόλου)
πεσὼν ἐν Μπιζανίῳ.

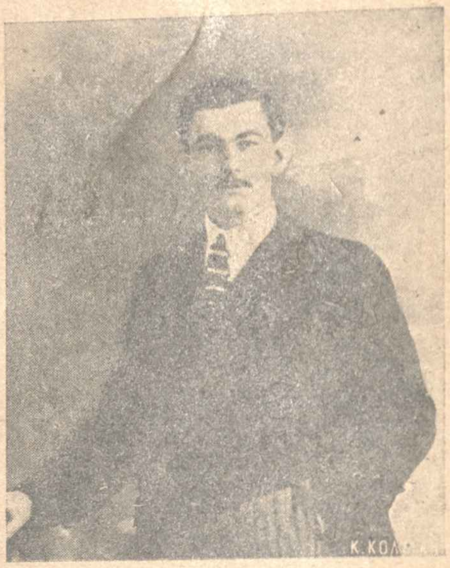

Νικόλαος Νικωτός, ἐκ Ζαγορᾶς τοῦ Πηλίου
πεσὼν ἐν Ἠπείρῳ.

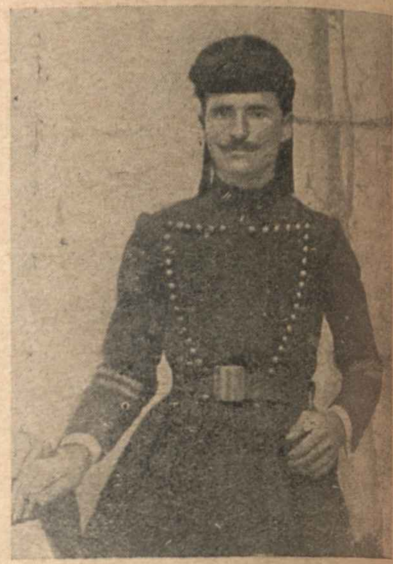

Ἰ. Βλάχος, λοχίας εὐζώνων, ἐξ Ἀρτοτίν
τῆς Δωρίδος, τραυματισθεὶς ἐν Ἠπείρῳ.

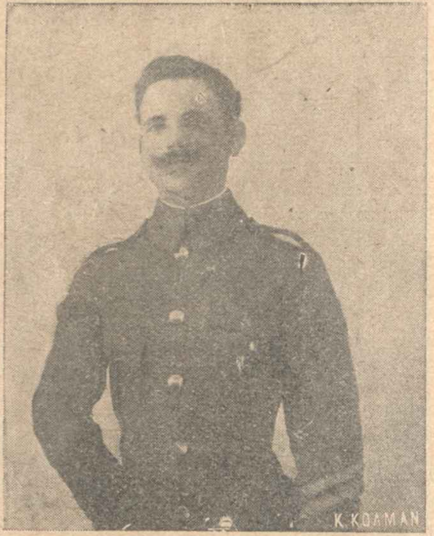

Γεώργ. Χ. Φουντουλάκης, λοχίας τοῦ ἀνεξ. Σ)τος
τῶν Κρητῶν, τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ.

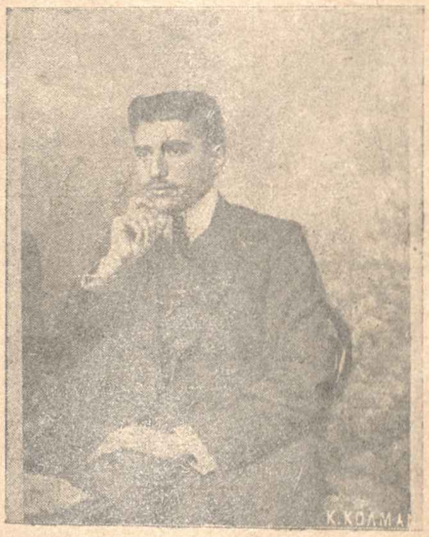

Γ. Βουργινάκης, ἐκ Χανίων
τραυματισθεὶς εἰς Σόροβιτς.

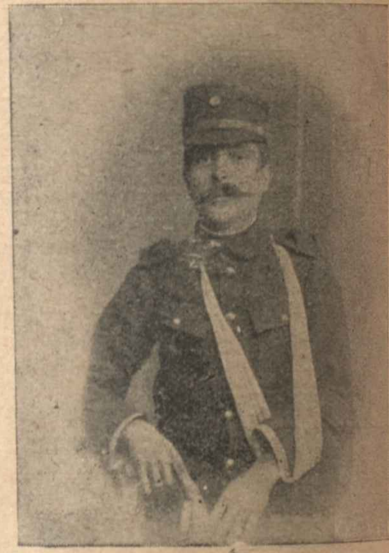

Γεώρ. Βάλβης, ἐκ Πύργου Θήρας,
τραυματισθεὶς ἐν Ἠπείρῳ.

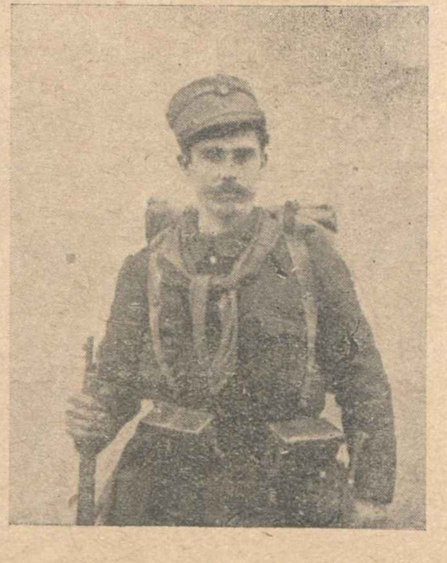

Ἰωάν Μπερέτης, ἐκ Καρύστου
τραυματισθεὶς ἐν Ἠπείρῳ.

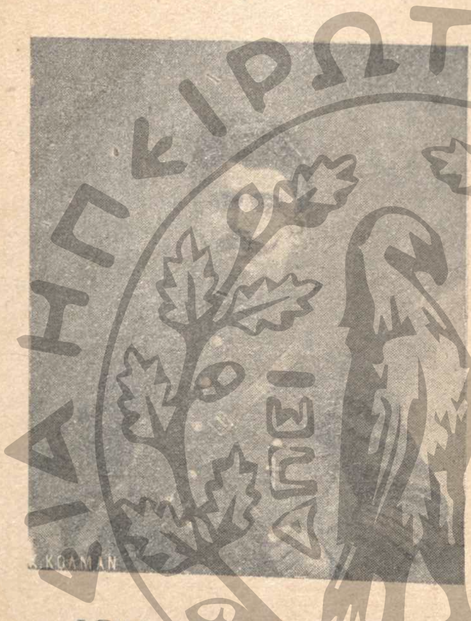

Φιλάδελφος Κατωπόδης, ἐκ Λευκάδος
τραυματισθεὶς εἰς Σαραντόπορον.

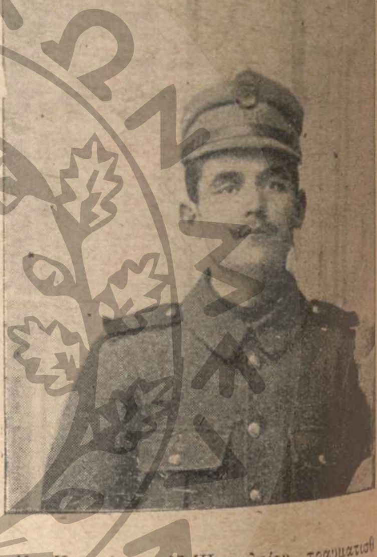

Θεόδ. Κορνάρος, ἐξ Ἡρακλείου, τραυματισθ
ἀπέθανεν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Θεσσαλονίκης.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Γ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ